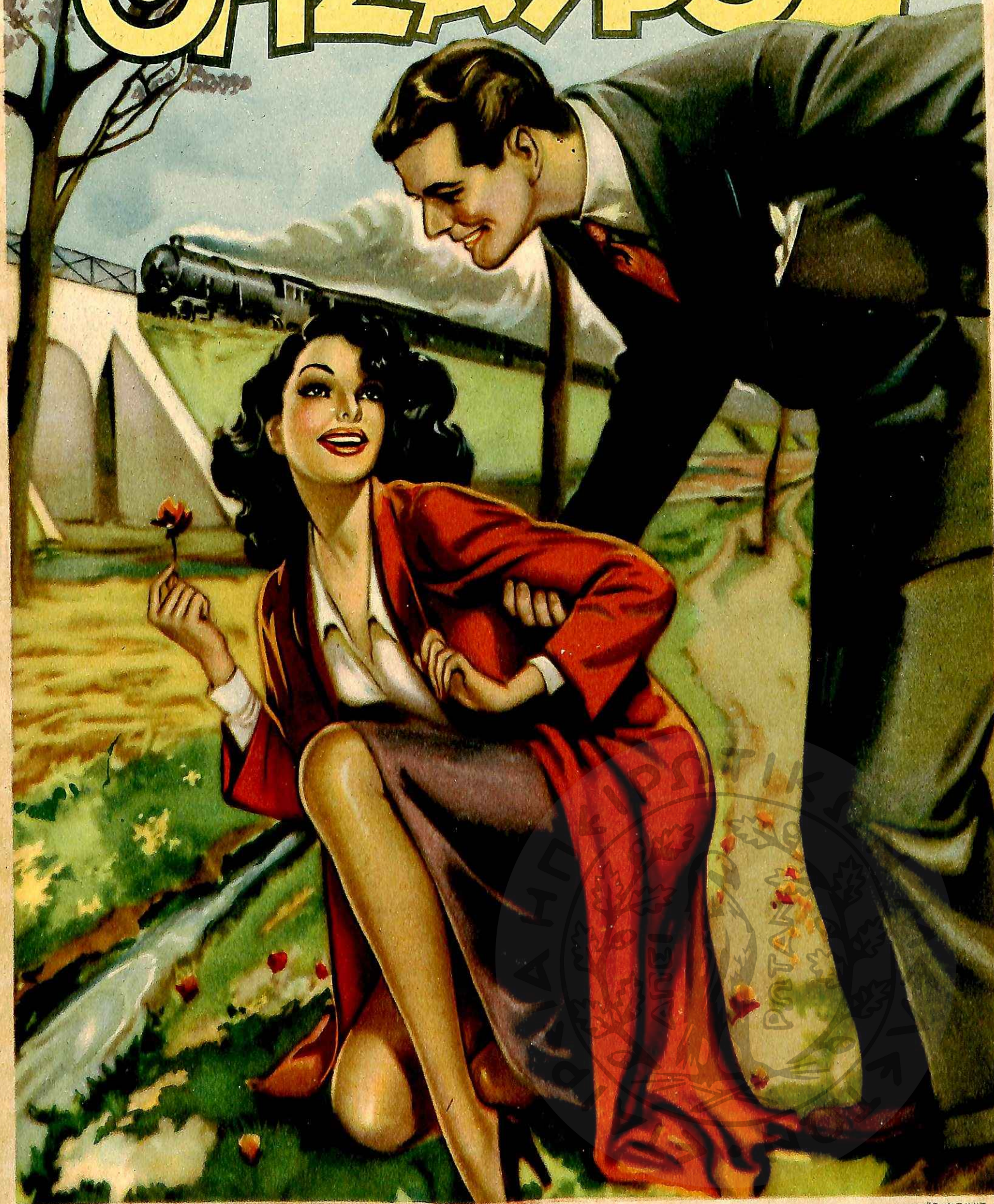

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τὰ νησιά τοῦ ἔρωτος

Οἱ ἀρχαῖοι ναοὶ τῆς Ἀφροδίτης

Οἱ ἐρωτευμένοι κάθε ἐποχῆς ὀνειροπολοῦσαν τὰ μακρινὰ νησιά, πού θά μπορούσαν νά τους προσφέ-
ρουν μίαν ὀνειρεμένη μοναξιά, γιά νά χαρουν τόν
ἔρωτά τους. Στήν ἀρχαία ἐποχή, ἡ Ἀφροδίτη λα-
τρεύονταν ἀπό τούς πιστούς της σέ νησιά.

Τά Κύπρια, ἡ Πάφος, ἡ Κίπρος, ἡ Λέσθος ὑ-
πάρχαν, πραγματικά νησιά τοῦ ἔρωτος, πού τ' ἄ-
πορεύονταν οἱ ζωγράφοι κι' οἱ ποιηταί, ἰδίως στόν
δέκτο, ὀγδοὸ αἰῶνα, πού σμιίζεται γιά τὰ ἐλεφρά
τοῦ ἥθους.

Οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ τῆς Ἀσίας πού εἶχαν μίαν ἐντε-
λὴς διαφορετικὴ, ἀπὸ τὴ σημερινὴ ἀντίληψη γιά
τὴν θείκη γενική καὶ γιά τὸν ἔρωτα εἰδικά, σ' αὐτά
τὰ νησιά ἐλάτρευαν τὸν ἔρωτα μὲ τελετές πού
σήμερα θά τις θεωρούσαμε φοβερά ἀνήθικες.

Ὁλόκληρη ἡ Κίπρος ἦταν ἀφιερωμένη στὴ θεά
Ἀφροδίτη, ἡ Πάφος δὴ τὴν Ἀφροδίτη. Σ' αὐτὸ τὸ νησί
γράφουν οἱ ποιητὲς πού τὸ ὑμνοῦσαν, βασιλεῖς εἰ-
κόνα ἀνοίγει. Οἱ ἀνέμοι δὲν φυσοῦσαν παρὰ μόνο γιά
νὰ σκορπίσουν τὴν εὐωδία τῶν λουλουδιῶν. Τὰ που-
λιά κελαῖδουσάν ἀκατάπαυστα. Τὰ ρυακία μουρου-
ρίζαν μέσα στὰ χόρτα. Μία μλυσκία θερμοκορ-
δαίστες, κι' ἀνέπνεες, μαζί μὲ τὸν αἶρα καὶ τὸν
πόθο...

Ὁ θρύλος λέει πὼς οἱ νέες τῆς Κύπρου ἦσαν
στὴν ἀρχὴ τόσο ἀγνές, ὥστε κατανοοῦσαν ἀνέως.
Ὅταν ἀπὸ τὸν ἀφρὸ τῶν κυμάτων βνῆκε ἡ Ἀφρο-
δίτη στὸ ἀκρογιάλι τοῦ νησιού, οἱ Κυπρίτισσες ἐ-
ξέφρασαν τὴν περιφρόνησή τους γι' αὐτὴ τὴ θεά,
πού τους προσηγορεύθηκε ὀλύνουμη. Ἡ θεά θυμώ-
σε, καὶ γιά νὰ τις τιμωρήσῃ, πρόσταξε νὰ παραδίδων-
ται στὸν πρῶτο τυχόντα, γιὰτὶ μόνον ἔτσι θά μπο-
ροῦσαν νὰ ἐξαγνιστοῦν γιά τὴν κακὴ ὑπόδοχὴ, πού
τὴς εἶχαν κάνει.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οἱ νέες τῆς Κύπρου, ὠρι-
μμένες μέρες πρὸ χρόνου τοῖνυνοῦσαν, τὰ βρά-
δια, στὸ γυαλὸ γιά νὰ ἐρωτευθοῦν τὸν πρῶτο πε-
ραστικό, σύμφωνα μὲ τὴν προσανή τῆς θεᾶς. Ἀλλ'
ὅτι κέρδιζαν ἀπ' αὐτὴ τὴ «θυσιᾷ», ἀντὶ νὰ τὸν δίνον
στοὺς ναοὺς καὶ στοὺς ἱερεῖς τὰ φύλαγαν γιά...
προίκα τους.

Ἡ ἐρωμένη τοῦ Κινύρα, βασιλιά τῆς Πάφου
εἶχε δεῖξει μιά τέτοια «ἐπίδοσι» σ' αὐτὸ τὸ ἐπὶ-
γνῆμα ὥστε ἡ Ἀφροδίτη τῆς ἐπέτρεψε νὰ λένεται
Κύπρις!

Ὁ ὠραιότερος ναὸς τῆς Ἀφροδίτης ἦταν χτισμέ-
νος στὴν Πάφο.

«Γύρω ἀπ' αὐτὸν τὸ Ναὸ — γράφει ἕνας ἀρχαῖος
συγγραφεὺς — δὲν κελαῖδουσιν παρὰ τὰ πουλιά,
πού εἶχαν βραβεύηθαι γιά τὰ κελαῖδημά τους. Τὰ ἱ-
δια τὰ δέντρα ἐνοῖωθ' ἂν τὸν ἔρωτα: Ἀναποῦ-
σαν κι' ἀγαπιόντους». Ἡ χουρδαὶ ἐκούβε πάνω
στὸ σύντροφο τῆς κι' ἡ λευκὰ ἀναστένειζε γιά τὸν
δίκὸ της...

Στὸ εὐτυχισμένο αὐτὸ νησί, οἱ κοπέλλες πού ἠμ-
ιζόνταν γιά τὴν ὁμορφίαν τους, χόρευαν τὸν «κόρ-
δακον» στὸν ἥχο τῶν κροτάλων, πού ἦσαν ἕνα εἶδος
«καστανιέτες».

Στὰ ἑλληνικὰ νησιά, τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς πού
χαρακτηρίζονταν ὡς «ἡσυχία τοῦ ἔρωτος», ὅλοι οἱ
Ναοὶ τῆς Ἀφροδίτης ἦσαν... Πανεπιστήμια τῆς Ἀ-
γάπης. Πάνω ἀπὸ δισκόσια ἦσαν τ' ἀνάγλυτα τῆς
θεᾶς πού εἶχε διάφορα ὀνόματα, ἀνάλογα μὲ τὸ
«εἶδος» τοῦ ἔρωτος πού προστάτευε: Ἦσαν ἡ Ὀυ-
ρανία Ἀφροδίτη, γιά τοὺς πλατωνικοὺς ἔρωτες, ἡ
Χρυσεία Ἀφροδίτη, γιά τοὺς πλουσίους ἔρωτες ἡ
Γενετυλλίς Ἀφροδίτη, γιά τὴς ἑγκυες γυναῖκες ἡ
Πάνδημος Ἀφροδίτη καὶ οὕτω καθέξῃς.

Στὴ Σάμο, ὑπῆρχε ἕνας Ναὸς — Πανεπιστήμιο τοῦ
ἔρωτος, ἀφιερωμένος στὴν Ἀφροδίτη, ὅπου ἡ ἱ-
εραὶς παρέδιδε... ἐρωτικά μαθήματα.

Ὁ ἀρχαιότερος ναὸς τῆς Ἀφροδίτης στὴν Ἑλ-
λάδα, βρισκόταν στὰ Κύπρια. Ὁλόκληρο τὸ νησί,
ἀλλ' ὡστε ἦσαν ἀφιερωμένα στὴ θεά. Γύρω ἀπὸ τὸ
ναὸ, ὑπῆρχαν πυκνὰ δάση ἀπὸ μυρτιάς πού ἐσο-
ρεῖς καὶ φύτευγαν ἐπίπλεες γιά νὰ δημιουργήσουν
«φωλῆδες» γιά τοὺς ἐρωτευμένους.

Μέσα στὴς μυρτιάς καὶ τὴς ροδοδάφνες εἰδικές
«καθηνήμερες» διδασκόντες νέες τὴ μεγάλη τέ-
χνη τοῦ φιλοῦ! Ἀλλες πάλι, εἰδείχαν πὼς μπο-
ροῦν νὰ καθαρίζουν τὰ πόδια τους ἀπὸ τὴς περι-
τὴς τριχες (βλέπετε αὐτὴ ἡ μανία τῶν νυναικῶν
εἰς ἀρχαιοτάτη), κι' ἄλλες διδασκάν τους χοροὺς
«ἀπόκνισ» («ἀπόσεισι») κλπ.

Ἀπ' αὐτὰ τὰ ὀνειρεμένα καταφύγια τοῦ ἔρωτος,
τί ἀπομένει; Λίγα ἐρεπία καὶ ἡ ἀνάμνησί τους,
πού κάνει τοὺς ἐρωτευμένους ὁλων τῶν ἐποχῶν νὰ
τὰ ὀνειροπολοῦν...

ΡΑΟΥΛ ΒΕΣ

Ἡ βιαστική νύφη

Ὁ Ρόμπερτ Κάσμιρ, ἀπὸ τὸ Σικάγο, ἔφτασε στὴν
ἐκκλησίαν ὅπου ἐπρόκειτο νὰ γίνουν οἱ νύμφοι τοῦ
μὲ καθυστέρησι 30 λεπτῶν λόγῳ βλάβης τοῦ αὐτο-
κινήτου του. Στὸ διάστημα ὅπως αὐτὸ, ἡ νύφη εἶχε
παντρευτὴ ἕναν ἀπὸ τοὺς προκεκλημένους καὶ τὸ
μόνο πού ἀπέμεινε στὸν Κάσμιρ νὰ κάμῃ ἦταν νὰ
λάβῃ μέρος στὸ γαμήλιο συμπόσιο πού ἐπικολού-
θησε ὡς οικογενειακὸς φίλος.

Ὁ κόκκινος σταυρὸς

Πρωτότυπο διήγημα

Ὁ Τόννο Σαρτόνι εἶναι ξαφνικά
κατακλίσιμος κι' ἐνοίωσε τὸ αἷμα
τοῦ νὰ παγώνει μέσα στὴς φλέβες
του. Γυρίζοντας πίσω νὰ κλείσῃ
τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του, εἶνε δια-
κρίνει πάνω στὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο θυ-
ροφύλλα ἕνα μεγάλο κόκκινο σταυρὸ.

Τὸ παλὸ Καλαβόζικο τραγοῦδι
ἐξανγύρισε αἰετῶς στὸ μυαλό του:

«Τότε μόνον ἡ ἔχθρα μας θά στα-
ματήσει, ὅταν ἰδῇς στὴν πόρτα σου
τὸν κόκκινο σταυρὸ. Πάρε αἰετῶς
γερό κι' ἕνα πανί καὶ σβύσε τον.
Ἔτσι, θά δείξῃς πὼς εἶσαι ἄνθρωπος
καὶ πὼς ξέρεις νὰ κρατᾷς τὸ μεγα-
λὸ τεσκούρι στὰ χεῖρά σου... Δια-
φορετικὰ, ἐτοιμάσου νὰ πεθάνῃς
σὸν τὸ σκυλί!»

Αὐτὸς ὁ κόκκινος σταυρὸς ἦταν,
στ' ἀλήθεια, ἕνα ἡμῖνα θανάτου.

Ὁ Τόννο Σαρτόνι τὸ ἤξερε πολὺ
καλὰ. Ὁ ἀνθρώπος πού τὸν εἶνε
καρδεῖ στὴν πόρτα του τὸν εἶδε
ποιοῦσε νὰ εἶνε ἔτοιμος γιά μιά θα-
νάσιμη μουνοχῆρα. Ἄν ἔσθινε τὸ
σταυρὸ, αὐτὸ ἔσθινε πὼς δεχόταν
τὴν προκλήσι καὶ πὼς ἦταν ἔτοιμος
ν' ἀντιμετώπιζῃ τὸν ἀντίπαλό του
μὲ τὸ μεγάλο τεσκούρι τοῦ ξυλοκό-
που στὸ χέρι. Διαφορετικὰ, ὁ ἄλ-
λος θά εἶχε δικαίωμα νὰ τὸν σκο-
τώσῃ ὅποιοδήποτε ὄρα, ἡμέρα ἢ νύ-
χτα καὶ μ' ὁποιοδήποτε μέσον...

Ἔτσι ὠρίζαν τὰ παλὰ ἔθιμα στὸ
Στίλο.

Ὁ Τόννο Σαρτόνι ἄνοιξε νὰ προ-
χωρή μὲ ὀργὰ βήματα πρὸς τὸ μέ-
ρος τῆς ἀγορᾶς. Δὲν θυνοῦσαν νὰ εἶ-
νε ποτὲ κανέναν ἐχθρό. Ποῖος, λοι-
πόν, ἦταν ἐκεῖνος πού ἐπιθυμοῦσε
τὸ θάνατό του;

Ξαφνικά, ἀνατοίχισε. Εἶνε δια-
κρίνει ὑποστάτῃ τὸν Γαβριέλλα...
Πόσον καιρὸ εἶνε νὰ τὴν ἰδῇ! Ὅχι
εἶχαν περάσει δύο χρόνια ἀπὸ τὴν
τελευταία συνάντησή τους. Ὁ Τόν-
νο προέεινε πὼς ἡ νέα θά τοῦ μι-
λοῦσε ἄσχημα. Ἀλλὰ τὴν εἶδε νὰ
ποχοῦρη πρὸς τὸ μέρος του μὲ τὸ
καυμένο στὰ γέλη.

— Καλημέρα, Γαβριέλλα, εἶπε.
πληγαινόντας κοντὰ της. Σὲ εἶνα νά-
σει ἀπὸ καιρὸ... Εἶνες ὄνεια, λοι-
πόν, ἀπὸ τὸ Στίλο;

— Ναι, ἀπάντησε ἡ νέα.

— Γιατί;

— Ἡ Γαβριέλλα σκυθώπασε.

— Ἐπρεπε νὰ κοῦκω τὴ νύφη
μου, Τόννο, εἶπε.

— Δὲν καταλαβαίνω...

— Εἶνα μείνει ἔγκυος... Μήπως
δὲν τὸ ἤξερες;

— Αἱ!

— Ἐφύγα, λοιπόν, γιά νὰ γενή-
σω μακρὰ ἀπὸ δῶ...

— Καὶ τὸ παιδί;

— Θέλεις νὰ τῆς τὸ παιδί μας,
Τόννο;... Πέθανε. Τὸ γάλα πού τοῦ
ἔδινε ἦταν δηλητηριασμένο... Ἡ-
μουν πολὺ λυπημένη τότε...

— Καὶ τώρα, Γαβριέλλα;

— Ἡ νέα γέλασε.

— Δὲν τὸ βλέπεις; ρώτησε. Εἶ-
μαι χαρούμενη, Τόννο. Ὅχι μποροῦ-
σα, μάλιστα, νὰ σοῦ πῶ πὼς εἶμαι
πολὺ εὐτυχισμένη...

— Ὅλοι οἱ ἄν-
θρωποι δὲν εἶναι κακοὶ καὶ ψεύτες...

— Ὁ Τόννο ξερόβηξε.

— Ἀναπὰς, Γαβριέλλα;

— Ναι. Καὶ ὁ ἄνθρωπος πού ἄ-
γαπᾷ ἀξίζει τὴν ἀγάπη μου.

— Ποῖος εἶνε;

— Ὁ Τζιόβανι Πούνια.

— Αἱ!... Ἐρεῖ ὑπὸς...

— Πὼς με κατέστρεψες;... Ὁ-
χι, Τόννο, δὲν ξέρει πὼς εἶσαι σὺ
πού με κατέστρεψες... Ἐρεῖ μόνον,
πὼς ἕνας ἑλεεινὸς ἄνθρωπος καταχά-

σθηκε τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀθωότητά
μου... Ἀλλὰ δὲν τοῦ εἶπα ποτὲ
ποῖος εἶνε, γιὰτὶ ὁ Τζιόβανι θά σὲ
σκότωνε καὶ δὲν θέλω νὰ τὸν κάω
νὰ βάψῃ τὸ χέρι του στὸ αἷμα, γιά
τὸ δικό μου κατήφι.

— Ἐκαμες καλὰ, Γαβριέλλα, εἶ-
πε ὁ Τόννο. Ὁ Τζιόβανι δὲν πρέπει
νὰ τὸ μάθῃ.

— Δὲν θά τὸ μάθῃ, Τόννο.

— Σοῦ εὐχομαι νὰ ζήσετε εὐτυ-
χισμένοι.

— Σ' εὐχαριστῶ. Δὲν ἔχεις τίπο-
τε, ἄλλο νὰ μοῦ πῇ;

— Τί ἄλλο, Γαβριέλλα;... Φέο-
θηκα, βέβαια, ἄσχημα ἀπέναντί
σου... Ἀλλὰ πιστεύω πὼς με συν-
χώρεσες...

— Δὲν σὲ συγχώρεσα ποτὲ, Τόν-
νο. Μόνον ὁ θάνατός σου μπορεῖ νὰ
μὲ κάμῃ νὰ ξεχάσω τὸ κακὸ πού
μοῦ ἔκαμες.

— Ἐλεῖς τὸ θάνατό μου. Γα-
βριέλλα;

— Ναι, Τόννο. Δὲν εἶδες τὸν κόκ-
κινο σταυρὸ πού ἦταν σήμερα τὸ
πρωτὶ στὴν πόρτα σου;

— Σὺ τὸν ἔκαμες;

— Ναι. Τὴν Κυριακὴ παντρεύο-
μαι, Τόννο. Μὰς μένουν δύο μέρες
ὡς τότε... Μέσα σ' αὐτές, ὁ ἕνας
ἀπὸ τοὺς δύο μας πρέπει νὰ ἔνῃ
πεθάνει... Δὲν θά μπορέσω νὰ πῶ
ποτὲ ὑποστάτῃ τὸν βωμὸ τῆς ἐκκλη-
σίας καὶ νὰ σταθῶ πλάι στὸν Τζιό-
βανι, ὅσο ἂν ὁ ἄνθρωπος πού με ἄ-
τίμασε... Μοῦ χρειάζεται τὸ σ' αἷμα
σου, Τόννο... Αὐτὸ θά με ξανακά-
νῃ ἀνὴρ ὅπως ἦουν ποῖν...

— Δὲν μπορᾷ νὰ μονομαχήσω μὲ
μιά γυναῖκα, Γαβριέλλα.

— Τότε, ἐτοιμάσου νὰ πεθάνῃς
σὸν τὸ σκυλί. Σὲ πληροφόρῳ, ὡς-
τὸσο, πὼς δὲν εἶμαι τόσο ἀδύνατη,
ὅσο φαντάζεσαι. Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού
ἔσθινε ἀπὸ τὸ Στίλο δουλεύω σκληρά...
Μπορᾷ νὰ συναγωνισθῶ τὸν
καλύτερο ξυλοκόπο στὸ τεσκούρι...

— Ἔστω, εἶπε ὁ Τόννο. Δέχομαι
τὴν προκλήσι σου. Πότε;

— Τὴν Κυριακὴ τὸ πρωτὶ στὸ δά-
σος πού ἀπλώνεται πίσω ἀπὸ τὸ μι-
κρὸ ἐκκλησάκι τῆς Παναγίας τῶν
Χιόνων. Ἐκείνη τὴν ὥρα θά εἶνε ὁ-
λοὶ στὴ λειτουργία καὶ κανεὶς δὲν
θά μὰς ἰδῇ...

★

Τὸ πρωτὶ τῆς Κυριακῆς, λίγη ὥρα
μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας, α. με-
ρικοὶ χωρικοὶ πού ἦγαν πρὸς τὸ
μέρος τοῦ δάσους, βόσκον πίσω ἀ-
πὸ κατὶ θάμνους τὸν Τόννο Σαρτό-
νι νεκρό. Εἶνε ἕνα μεγάλο τεσκούρι
μὲ τεσκούρι στὸ στήθος κι' ἕνα δεύ-
τερο στὸ μπρὸ τοῦ δεξιοῦ ποδίου.
Τὸ αἷμα πού εἶνε ρεθεῖ ἀπὸ τὴς
πληγῆς του εἶχε βάψει κόκκινα τὰ
χόρτα ὀλόνους...

Κατάλαβαν τότε πὼς ὁ Τόννο
Σαρτόνι εἶνε μονομαχῆσι μὲ κα-
ποῖον, σύμφωνα μὲ τὰ παλὰ καλα-
βοζικά ἔθιμα. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἄ-
νυσινε νὰ μάθῃ ποῖος ἦταν ὁ
ἀντίπαλός του. Στὸ Στίλο, οἱ δια-
φορὲς ἐξαθαρίζονται πάντα μ' αὐ-
τὸν τὸν τρόπο. Κι' οἱ ἄνθρωποι ἀπο-
φεύγουν γὰ μιλᾶνε γι' αὐτὰ τὰ πράν-
ματα.

Τὸ ἴδιο ἀπόγεμα, ἡ Γαβριέλλα
ἔμπαινε στὴν ἐκκλησίαν, μὲ τὸ ὀλό-
λευκο νυφικὸ πέπλο στὸ κεφάλι. Ἡ
χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία ἔλαμπαν στὰ
μάτια της. Εἶνε ξεπλύνει τὴν νύφη
τῆς μέσα στὸ αἷμα τοῦ Τόννο καὶ
δὲν ντροπιάζον πᾶ νὰ σταθῇ, στὸ
πλευρὸ τοῦ Τζιόβανι Πούνια, πού
εἶνε σὲ λίγο σύζυγός της.

ΓΚΙΟΥΖΕΠΕ ΦΑΛΚΟΝΙ

ΕΤΟΣ 1' Ο ΑΘΗΝΑΙ. 3 ΙΟΥΝΙΟΥ 1948 Ο ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 497

Ο σταυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθύνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ 27 135 — 29. 367 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ 2 000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Με τὴ σημαία τῆς ΧΑΡΑΣ

Παιδί πρέπει νὰ εἶνε. Μόνο παι-
δούλα μπορεῖ ν' ἀντικρύξῃ μὲ τό-
σο χαρούμενη διαθέσι τὴ ζωὴ. Τὸ
λέει καὶ μὴν της. «Μικρά εἰς ἡλι-
κίαν...» Μικρὴ στὴν ἡλικία, βλέ-
πει τὴ θλίψι τῶν μεγάλων καὶ ἀπο-
ρεῖ. Μὰ πὼς μπορεῖ; ρωτῆται. Πὼς
μπορεῖ ὅλοι ὅσοι ἀπευθύνονται σ'
αὐτὴ τὴ στήλη, κοπέλλες καὶ νέοι,
γυναῖκες καὶ ἄντρες, νὰ εἶνε ἄνθρω-
ποι θλιμμένοι; Δὲν θυμάται, παρὰ
δύο μόνο ἐξαίρεσεις. Ἡ τελευταία,
τὸ εἰδύλλιο στὴ Σπάρτη. «Ὅλα τ'
ἄλλα πόνος καὶ στεναγμός. Κάποιο
τραῦμα στὴν ψυχὴ, κάποια ὀδύνη,
κάποιο κλάμμα, κάποιος στεναγ-
μός. Ἐνας κόσμος πού θρηνεῖ ἡ πού
μεγαλυνεῖ. «Μὰ τί συμβαίνει λοι-
πόν; Πού εἶνε ἡ χαρὰ πού πρέπει
νὰ μὰς κατέχη»;

Ἀναγνωρίζει, ὅτι οἱ καιροὶ εἶνε
δυσκοιοι. Ὅτι ἀπὸ κακὲς μέρες
περνᾷ ὁ τόπος. Αἶμα χύνεται, χω-
ρὰ καίονται, ἡ σημαία τῶν παθῶν
κυματίζει. Δὲν εἶνε πηγὴς χαρᾶς
αὐτὰ ὅλα, βέβαια. Τὸ καταλαβαί-
νει. Ὁ κόσμος ὅμως πού γράφει
καὶ ἀνοίγει τὴν καρδιά του, δὲν εἶ-
νε γιά τὴν ἀνύμνησιν, πού
θλιβεῖται. Δὲν εἶνε κανένα γράμμα
πὺ νὰ λῇ: τί θά γίνουμε ἔτσι πὺ
πάμε; Ἀλλὰ εἶνε ἐκεῖνα πὺ τους
ἀπασχολοῦν. Ὁ αἰσθηματικὸς τους
κόσμος τους ἐνδιαφέρει. Ἐρῶτες,
πὺ δὲν εὐδοκίουν, ἀπιστοῦν, ἀ-
στάθειες, προδοσίες, μεταμέλειες.

Ἄλλοι πὺ δέχονται τὸ κῶνειο τῆς
ἐγκαταλείψας. Ἄλλοι πὺ ἐγκα-
ταλείπουν οἱ ἴδιοι καὶ βεταλίζον-
ται ἀπὸ τῶν. Ἄλλοι πὺ ἔχουν
τὸ νόμιμο ἡ τὸν παράνομον σύνδε-
σμό τους. Ὁ σύνδεσμος ὅμως αὐ-
τὸς ἔπαυσε πᾶ νὰ τους θεομάρ-
τη. Πρὸς ἄλλους δοῖντες στρέφονται.
Καὶ δεμένον μὲ τὴν ὑπονέωσιν καὶ
τὸ καθῆκον, ζητοῦν διεξοδὸ καὶ δὲν
τὴν βρίσκουν.

Σπανίως ἡ φτώχεια καὶ ἡ ἀρρώ-
στεια προκαλοῦν τὴν ἀπόγνωση, πὺ
ἐμπνέει τὸν ἐπιστολογράφον. Ἐ-
νοῦν κι' αὐτὲς τὴ δικαιολογία τους.
Ἐνας νέος, φτωχὸς, πὺ φτωχὸ
προβλεπὲ καὶ τὸ μέλλον του, δὲν
μπορεῖ νὰ εἶνε εὐνοιστημένος ἀπὸ
τὴ ζωὴ. Μία κοπέλλα πὺ πάνω στὰ
πρώτα τῆς νύφας προσβάλλεται ἀ-
πὸ ἀρρώστεια ἀνίατη, φυσικὸ εἶνε
κι' αὐτὴ νὰ φωνάζῃ. Καὶ οἱ φωνῆς
ἡμῶς αὐτὲς εἶνε ἀσάει, ἐμπρὸς στὴ
θεομάρτη τῶν φωνῶν, πὺ προέρχον-
ται ἀπὸ αἰσθηματικὸς λόγους.

Τοὺς λόγους ἀκριβῶς πὺ δὲν
μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ κορίτσι καὶ
ἡμῶς καλεῖ ὅλους, νὰ μὴ γονάιστε
ἡμῶς μικροπράματα, ἀλλὰ νὰ διατρί-
ψῃ ἀνέωτο τὸ κέφι μας. Ἀκοῦ-
ροῦμε ἀνέωτο πὺς νὰ γράφει ἡ
πὺ κολύτερα πὺς νὰ γράφει ἡ
πὺς νὰ μὴ ἀνέωτον ὅλοι οἱ
ἴδιοι: «Ἀν ὑπονοῦσα νὰ φωνάζῃ
ἡμῶς, ὡστε νὰ μὴ ἀνέωτον ὅλοι οἱ
ἴδιοι: «Ἐλλῆνες, θὰ τους ἔλενα: Ἀφί-
της λῦτες, ἔχει καὶ τὴν ἄλλη ὀψι
τῆς ζωῆς, ἔχει τὴν χαρὰ, τὸ γέλιο,
τὸ τραγοῦδι. Γιατὶ ἀκολουθεῖτε τὸ
δόγμα τῆς θλίψεως; Τὰ αἰσθήματα
τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύπης, ὅταν δὲν
προέρχονται ἀπὸ σωματικὸ πόνον,
εἶνε ζητήματα αὐθιποβολῆς. Πάρτε

— Δὲ χαιρετᾷς ρέ; Κοτζᾶμ... γαλονᾶς πε-
νάει!... (Σκιτσο Β. Χοιστοδούλου)

Λυρικά τρανοῦδια

«Τ' εἶπες Λιλή;»

Ἦρθε, Λιλή, τὸ καλοκαίρι τὸ ζεστό!
Τὸ κουκουλάρικο κοστούμι μου ἔχει λυώσει.
Νὰ κάνω ἄλλο ἴσως πρέπει νὰ βιασθῶ
μὰ καὶ τὰ λίγα μου λεφτὰ ἔχουν τελειώσει.

Καλοκαιράκι! Μῆνες πᾶ τὸ νοσταλγῶ!...
Θὰ τὸ περάσουμε μαζί σὲ κάποιο πᾶγκο.
Ἰατί, Λιλή, θὰ βέλῃς Φάληρα, κι' ἐγώ,
ἐγὼ ἀγάπη μου χρυσή, δὲν ἔχω φράγκο.

Φυσαεῖ ὁ μπάτης! Ἄς μὰς εἶνε ἄρκετο,
τὸ νὰ χαροῦμε πότε-πότε λίγα μανία.
Θὰ τρώμε ἀκόμη καὶ πλανόδιο παγωτὸ
καὶ ἡ γκαζόζα θὰ μὰς φαίνεται σαμπάνια.

Θὰ κάνουμ' ἴσως, περιπάτους μακρυνούς
— Κι' ὄχι ταξί καὶ σαλαμάρες! Δὲν τὰ θέλω!
Ἀγκυλισμένοι μὲς σὲ δρόμους σκοτεινοὺς
θὰ περπατοῦμε κι' ἐγὼ στίχους θ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΦΙΛΗΣΕ ΜΕ!...

Είχε μπή στο γραφείο του άντρας της και τον βρήκε πολύ ταραγμένο.

— 'Ο 'Αλμπέρτο είναι άσχημα. Μου τηλεφώνησαν εδώ και μία ώρα απ' τη Φλωρεντία. Θάβελ να φύγω άμεσα, μα αύριο έχω μια επείγουσα δίκη και δεν μπορώ να λείψω. Θάβελ να πάς εσύ, αγάπη μου; Κής είπε εκείνος.

Η Κλώντια τόν κτύπησε με άπορία.

— Να πάω εγώ; ρώτησε. Γιατί; Στη Φλωρεντία δεν θα λείπουν απ' τον 'Αλμπέρτο οι φίλοι και οι περιποιήσεις...

— Όχι, όχι, ο γιατρός μου τηλεφώνησε πως ο 'Αλμπέρτο γυρεύει έμάς μονάχα. Εσένα, έμένα. Είμαστε οι καλλίτεροι φίλοι του, οι φίλοι που αγαπάει με την καρδιά του. Σε παρακαλώ, Κλώντια, κάνε αυτή τη θυσία. Ξέρεις πως ο 'Αλμπέρτο είναι για μένα ένας αδελφός.

— Καλά, 'Ετζιο, θα φύγω. Μα μην ταραξέσαι έτσι. Θα δής πως δεν είναι τίποτα το σοβαρό.

— Όχι, Κλώντια. 'Ο 'Αλμπέρτο κινδυνεύει. Δεν υπάρχει έλπίς να σωθής. Κακόμοιρε φίλε!... Δεν ξέρεις πόσο υποφέρω, αγάπη μου...

Ήταν χρόνια φίλοι ο 'Αλμπέρτο κι' ο 'Ετζιο, απ' τα θρανία του σχολείου. 'Ακόμα κι' όταν μεγάλωσαν έρωτεύονταν πάντα η δυο αδελφές ή δυο έξοδελφές ή

δυο στενές φίλες. Μια φορά μονάχα ή φίλιά τους έχασε την ισορροπία της όταν ο 'Ετζιο έρωτεύθηκε με την Κλώντια και την παντρεύτηκε. 'Ο 'Αλμπέρτο στην αρχή θύμωσε γι' αυτό, μα σιγά-σιγά υποχώρησε, γιατί ή Κλώντια ήταν μια φίλη έξυπνη κι' άφοσιωμένη. 'Ετσι ή φίλιά διατηρήθηκε χρόνια άκέραιη: μα να που τώρα ο θάνατος έρχόταν να την συντρίψει...

— Κυρία, ο άρρωστος σάς γυρεύει, σάς φωνάζει. Η Κλώντια πετάχτηκε απότομα απ' τον ύπνο της και κτύπησε την αδελφή ανήσυχη.

— Πηγαίνω, είχα αποκοιμηθώ... ψιθύρισε.

— Υπομονή, κυρία. Κάνετε ένα ευγενικό καθήκον. 'Ισως ο άρρωστος να μην προφτάσει την αύγή...

Μέσα στο μισόφωτο του δωματίου, πάνω στο λευκό κρεβάτι, τα μάτια του άρρωστου 'Αλμπέρτο ήταν στυλωμένα τώρα πάνω στην Κλώντια, σαν να περιμεναν απ' αυτή τη ζωή. Η Κλώντια είχε πλησιάσει κοντά του, χαϊδεύοντας το ύψο μέτωπο του, ενώ τα μάτια της ήταν βουρκωμένα από τα δάκρυα.

— Κλαίς; της είπε σιγά, πονεμένα. Τότε λοιπόν είμαι καταδικασμένος; Αα πεθάνω; Δεν υπάρχει σωτηρία; 'Ακουσε, πριν πεθάνω, θέλω να σου έξομολογήσω ή δυο έξοδελφές ή

πάρω το μυστικό μου στον τάφο, Κλώντια.

Η Κλώντια ανατρίχισε. 'Ενα προαίσθημα την έκανε να φοβάται πως θα της αποκάλυπτε κάτι το σοβαρό.

— Τι θέλεις να μου πής, 'Αλμπέρτο; ρώτησε γλυκά. 'Ησυχασε, αύριο θάρρη ο 'Ετζιο.

— Τι με νοιάζει γι' αυτόν! είπε ο άρρωστος μ' όση δύναμη του άπόμεινε. 'Εσένα θέλω, έσένα μονάχα, έδώ κοντά μου. Για τις τελευταίες μου στιγμές σε θέλω δική μου. Πάνε τώρα πέντε χρόνια που υποφέρω. Πέντε χρόνια που σωπαίνω. Μα τώρα που βρίσκομαι κοντά στο θάνατο, θέλω να σου το πώ: Σ' αγαπώ, Κλώντια, σ' αγαπώ!

Ξανάπεσε στο μαξιλάρι, άποκαμωμένος, με τα χείλη πανισμένα, με τα μάτια άπλανη. Η Κλώντια τα είχε χαμένα. Η τραγική έξομολόγησης του έτοιμοθάνατου την είχε πλήξει σκληρά, δεν μπορούσε να πη τίποτα, δεν καταλάβαινε πιά τίποτα, ένοιωσε μονάχα την καρδιά της που χτυπούσε δυνατά σαν να θέλε να σπάσει.

— Μήπως σε προσβάλλω, αγάπη μου; ξανάπε ο έτοιμοθάνατος. 'Ακουσε, δεν θα σου είχα πη τίποτα, ναί, ποτέ τίποτα, δεν θάβελ να ταραξώ τη γαλήνια εύτυχία σου. Μα θα πεθάνω, δεν θα με ξαναδής πιά, θα ξεχάσεις αυτές τις θλιβερές ώρες. Η ανάμνησή μου θα σβύσει. Καί σου ζητώ μονάχα μια χάρι για να πεθάνω εύτυχισμένος: ένα φιλή. Φίλησέ με, Κλώντια. 'Ενα φιλή, αγάπη μου, για να νοιώσω τη γλυκιά των χειλιών σου. Τα πόθησα τόσο τα χείλη σου! Κάνε μου αυτή τη χάρι — ένας έτοιμοθάνατος σου τη γυρεύει!

Εκείνη είχε σασιστεί. Διστάζει, Κλώντια; Σώπαινε μη ξέροντας τί να του πη.

— Κλώντια, δεν μου άπαντάς; Πειθαίνα!... Σε λίγο θα είναι άργά...

Η Κλώντια τον κτύπησε βουδή, σαν να είχε χάσει το λογικό της, με μια άνειπωτη συγκίνηση. 'Ενας γλυκός πόνος φούσκωνε την καρδιά της. 'Ο 'Αλμπέρτο πεθαινε και την αγαπούσε. Και την ίκέτευε να τον φιλήσει...

Δίχως να σκεφθής, έσκυψε πάνω του, και φίλησε μ' ένα φλογερο φίλι τα χλωμά χείλη του.

Ο 'Αλμπέρτο σήκωσε τα χέρια του προσπαθώντας να την αγκαλιάσει. Τα μάτια του έλαμψαν για μια στιγμή. 'Επειτα έγιναν άτονα — και τα χέρια του ξανάπεσαν βαρεία πάνω στα σεντόνια. Η Κλώντια τον κτύπησε ταραγμένη με σφιγμένη την καρδιά. Σε λίγο κατάλαβε πως είχε ξεψυχήσει. Ναί, ο 'Αλμπέρτο, ο φίλος τους, είχε πεθάνει. Είχε σβύσει με την πονεμένη καρδιά του πλημμυρισμένη από εύτυχία, παίρνοντας μαζί του στον 'Άλλο Κόσμο το άρωμα και τη γλυκιά του πρώτου και τελευταίου φιλή του Κλώντια...

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιζάντιχο ρεπορτάζ

Μετά τις καινούργιες επιθεωρήσεις, ανεμένεται με ξεχωριστό ενδιαφέρον το έργο του «Ακροπόλ» μια εύθυμογραφική δίκη, σε 19 ταμπλώ, που φέρει τον τίτλο «Ο έρως στο δικαστήριο».

Στο ιδιόρρυθμο αυτό έργο, που το έσκηνοθέτησε ο κ. Μουζενίδης επάνω σε σκηνικό διάκοσμο του κ. Βακαλό, τον 'Ερωτα υποδύεται μια νέα μικρούλα, καλλιτέχνις, με πολύ μπρίο, ή Νένα Νέξερ.

Πολύς λόγος γίνεται επίσης για ένα σκέτος «Το σχολείο του 'Ερωτος» με καθηγητή τον Λαυρέντι Διανέλλο.

Επίσης ο δημοφιλής Πέτρος Κυριακός, ως 'Επαμεινώνδας Καδουράκης, εμφανίζεται σε μια εξαιρετική δημιουργία, στο «Σύμφωνο 'Ελλάδος-Αιγύπτου», μαζί με την 'Ελενα Πετρακή, της Λυρικής Σκηνής, που παρουσιάζεται ως Φελλάχα!

Τέλος ο Κώστας Μανιατάκης, κάνει την εμφάνισή του για πρώτη φορά, ως χωριάτοπουλο, τραγουδώντας βλάχικα τραγούδια.

Στην επιθεώρησι του «Μετροπόλιταν», ξεχωριστή έντυπωσι άφίνουν τα κοστούμια της Νίκης Ντέμις, σε στυλ Ρίτας Χάιγγουορθ που έστοίχισαν ως λέγεται άνω από 10 εκατομμύρια!

Για την έβδομάδα αυτή, άναγγέλεται επίσης ή έναρξις δύο άκόμθιάσων πρόζας, της κ. Κατερίνας και του κωμικού 'Αργυροπούλου.

Η κ. Κατερίνα, που επανεμφανίζεται στην 'Αθήνα ύστερα από ένα χρόνο, θα άρχισή τις παραστάσεις της με συγκρότημα ένισχυμένο από δυο διαλεχτά στελέχη, την 'Ελλη Λαμπέτη και τον Νίκο Γληνό.

'Εναρκτηρίο έργο του θιάσου θα είναι ή γνωστή έπιτυχία του Σάοτρ «Μιά αξιοσεβάστη κυρία», θα έπακολουθήσουν δε έν συνεχεία και έλληνικά έργα.

Ο θιάσος του κωμικού 'Αργυροπούλου, θα έγκαινιάσει τη θερινή περίοδο με μια επικαιρη σάτυρα του κ. Μ. Κουνελάκη που φέρει τον τίτλο «Ενοικιοστάσις».

Ο γνωστός συγγραφέας κ. Π. Καγιάς πρόκειται να εμφανισθής και στο έλαφρό θέατρο...

'Ετσι, μετά το σκέτος του που παίζεται τώρα στο βαριετέ Κυψέλης, γράφει και μια μουσική ήθογραφία.

'Ενας άλλος συγγραφέας, ο κ. Μ. 'Ανύσιος, που έδωσε προγράμματα σε τρία ταυτοχρόνως βαριετέ («Οάσις», «Αλκαζάρ», «Μισοσύρι»), την περασμένη έβδομάδα, κατέρριψε ρεκόρ εισπράξεων με 4 εκατομμύρια δραχ. ως ποσοστά!

Το χορευτικό ρεσιτάλ της σχολής Ζουρούδη που έσημείωσε εξαιρετική έπιτυχία, θα επαναληφθής και την έρχομένη έβδομάδα.

Η απαγόρευσις του μικροφώνου, είχε άμεσο αντίκτυπο και στα δυο βαριετέ του Ζαππείου.

Η «Οάσις» σε διάστημα 15 ήμερών άλλαξε τρεις ντιζέ μονον δε ή 'Ιωάννα 'Αλβα, κατάρθωσε γά έπιβλήθη στα «Πεύκα» χωρίς μικρόφωνο!

Οι άδελφές 'Ελενα και 'Ελίζα Κανόνι βρίσκονται τώρα στην Αίγυπτο, όπου εμφανίζονται με έπιτυχία.

Ο γνωστός 'Ελλην μακετίστας των αθηναϊκών θεάτρων Σκαλιντάς, έγκαιροστάθη μονίμως στο Παρίσι και υπέγραψε συμβόλαιο για μερικά κοστούμια του «Φολι Μπερζέρ».

Η Νίνα Παυλάσκα και ο 'Αλμπέρτι που έξακολουθούν να θριαμβεύουν στο κέντο «Μόν Σενιέρ» του Παρισίου, είχαν προτάσεις για να μεταβούν στην 'Αμερική.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΡΟΖΕΛΛΑ ΣΑΒΑΝΙΟΝΕ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

'Ιδέα έμπνευσμένη

Είς κατοικίαν γνώριμον ήμην προσκεκλημένος, υπό θηλέων στρουμβουλών περιτριγυρισμένος, και ούτω πως έτύγχανον, κατά το δη λεγόμενον, μέγιστος γόης, Δον-Ζουάν, έρωτιδεύς φαινόμενον. Τούτέστιν άπαξάσασαι άθλησις της αϊθούσης, προσέδωλεπον έμέ άπτόν μετ' άναστεναγμάτων, και ήμην στόχος φλογερών έρωτικών βλεμμάτων. Κάγω κομπάζων συνεχώς και χαίρων έπιμονω-έσκόρπουν μεϊδιάματα ταίς γυναιξίν άφθόνας, έν όψει δε των τρυφερών τα μάλα είδυλλίων, έτήρουν πόζαν έμφανη δέκα Καρδινάλιων. Μετ' ού πολύ συνέλαβον ιδέαν έμπνευσμένην, πρωτότυπον, ού μην αλλά και πεπονηρευμένην, και συγκεντρώσας τας γυνάς κρυφίως είς τον κήπον, μετά φωνής ήδυπαθούς, έρωτικώς ταίς (είπον: — 'Ω! καλλιπάρειαι γυναι! 'Ω! θή- (Λεις μεστωιμένα! άπαξ και είσθε μετ' έμού σφοδρώς έρωτευμένοι, σάς έπιτρέπω, πάραυτα, φίλιόν να μοι (δώσητε, έν άλλοις λόγοις δηλαδή άπαξ να ζα- (χαρώσητε! Καί... ώ, άλλοι και τρίς άλλοι, τί (άτυχία άντως!... μοι έδωσαν, αί άγενείς, πάνυ κατεπει- (γόντως, — καθ' ήν στιγμήν υπήρχομεν κάτωθι (μιάς γαζίας — πένδε κλωτσίας, σφάλιαρον και δέκα (καρπαζίας! Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Μοντέρνες μαγισσές

Α δύναμις ανθρώπινη, μέσ' της ψυχής τά βάθη, είναι μία λογικώτατη, για όλους, άπορία: — Τι άραγε θα του συμβή; Τι άραγε θα πάθη; Κι' έτσι καθέννας θέλοντας, το μέλλον του να μάθη τρέχει σε κάθε ύποπτη και πονηρή κυρία που — όπως λέει ελίκρινως — ξέρει το μέλλον καθ' ενός, και από τραπουλόχαρτα ή του καφέ φλυτζάνι μπορεί την προφητεία της, πολύ σωστά να κάνει!...

Βέβαια, τέτοιο έπάγγελμα, το λέει κι' ή λογική και κάποια διακόσμηση χρειάζεται ειδική. Λοιπόν, μέσ' το δωμάτιο που ή μάγισσα θα μένη σαύρες, βατράχια, έρπετά διάφορα, μπαλασσωμένα, που βλέποντάς τα μοναχά, σε πιάνει άνατριχίλα και κάνουν, στο δωμάτιο να ύπάρχη και μυστήριον...

Η μάγισσα, κοντά στον νου, είτε χαρτού ή φλυτζανού, είτε 'αν είναι «μολυβού» κοροίδα περιμένει γιατί' είναι καθ' έπίσκεψις... γενναία πληρωμένη!...

Κι' είναι γυναικές πρό παντός, «κοροίδα» αξιοβρήντα: καθώς κι' άριστοκράτισες που πάνε μ' αυτόκινητα και θέλουνε το μέλλον τους να μάθουνε κι' αυτές. Αυτό το μέλλον το άδηλον, ή καθεμιά να μάθη και που το ξέρει ή φλυτζανού... από το κατακάθι!... Και λέει... λέει ή μάγισσα: — Πόρτα θα δής, μεγάλη που μπαινοβγαίνουν άνθρωποι σπουδαίοι και τρανοί, και στο φλυτζάνι του καφέ, θα ξανασκύψη πάλι και με μισή θα πη φωνή: — Μιλάν για σένα διαρκώς... και λόγια λέν πολλά... έδώ, με δρόμο βραδυό, σου πέφτει ένα κρεβάτι... είν' ένας νέος, κόρη μου, που όλο για σε μιλά... βλέπω και μια μελαχροινή που σου έχει μπη στο μάτι... Μα ένώ διαβάζει ή φλυτζανού, αυτά κι' άλλα πολλά, την πιάνει ή άστονομική ταμπίδα κι' άσύστηρος, γιατί άν το μέλλον ήξερε του καθενός, καλά, δεν ήξερε ή άτυχής... το μέλλον το δικό της!...

Εκτός από τη φλυτζανού, υπάρχει κι' ή χαρτού που όλα τα «μέλλοντα» μπορεί να ιδή στην τράπουλά της και λέει το μέλλον μιας κουτής, την τύχη ενός κουτού και ούτε έχει σταμάτημα στα λόγια τα πολλά της: — 'Ενας κουπάτος, κόρη μου, που σ' έβαλε στο μάτι, στεφανοχάρτι σούρχεται... ή τύχη σου μεγάλη και τότε άνακατεύονται κουπάτοι και σπαθάτοι κι' άντε κανέναν άν μπορή, συμπεράσμα να βγάλη!... Πότε κρεβάτι φαίνεται... και πότε το «φτασμένο» και το κοροϊδο έφυγε... κατευχαισθημένο!

Η φλυτζανού και ή χαρτού κι' ή μολυβού έκόμα που το μολυβί χύνοντας, τη μοίρα προκαλεί έχουν μολυβό παμπόνηρο και φλύαρο το στόμα την εύπιστία βλέποντας, του κόσμου, την πολλή... Αυτήν εκμεταλλεύονται, σ' αυτήν άπλως στηρίζονται και βγάζουν το ψωμάκι τους και δεν πολυκοκίζονται.

Γι' να σας πώ, αγαπητοί. Του κόσμου ή περιέργεια να μάθη για το μέλλον του από τη φλυτζανού, στην εποχή που βρέθηκεν ότομική ένέργεια και φτάσανε οι πυραυλοι, στα ύψη τ' ούρανο, δεν είναι μόνο άφέλεια, είναι — δεν άμφισβάλω — βλακεία στο τετράγωνον. 'Απλώς και τίποτ' άλλο!

Εισαγγράφους ο Σουζαννίτς Τ. Μη. Γάλλια

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

11^{ον} "Όταν επί τέλους έφτασαν στον Πειραιά, καί χωρίστηκε από τη Βάγια, το πρώτο που σκέφθηκε ήταν να πάει στο σπίτι της Μίνας, πρὶν ακόμα πάει στο σπίτι της μητέρας του. Έφτασε σχεδόν στην πόρτα της. Άλλα την τελευταία στιγμή το μετάνιωσε. —Τί θα της πώ; συλλογίστηκε. Το μόνο που θάπρεπε να της πώ εἶνε πὼς θα γίνω γυναίκα μου... Μά, αυτό δεν θά'νε αλήθεια... γιατί...

Καί γύρισε πίσω, καί πῆγε ἴσια στὴ μητέρα του.

Πείνα

1942. Στο νοσοκομείο ἡ Μίνα εἶχε πολλή δουλειά. Δουλεῖα θλιβερή. Κάθε μέρα έφεραν παιδικὰ μισοπεθαμένα ἀπὸ τὴν πείνα. Πολλές φορές κατόφειραν νὰ τὰ ξενοφέρουν στὴ ζωή. Τὶς περισσότερες φορές όμως δεν μπορούσαν νὰ κάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τὰ βοηθήσουν νὰ πεθάνουν ἡσυχᾶ, εἰρηνικά.

Ἡ Μίνα ἦταν ἀδύνατη σὰν σκελετός. Δούλευε μὲ τὴν καρδιά γεμάτη πίκρα καί θῶψ.

Πίκρα καί θλίψη γιὰ τὴ δική της τύχη καί γιὰ τὴ γενική συμφορὰ.

Κι' ὁ Ἀργύρης εἶχε ἀδυνατίσει. Κι' αὐτὸς ὑπέφερε σὰν ὅλους τοὺς Ἕλληνες. Ὅταν συναντιόνταν στὸ διάδρομο μὲ τὴ Μίνα κατέβαζε τὰ μάτια του. Αὐτὸς ὑπέφερε ἴσως πρὶν πολλῷ. Ποῶς τὸ ξέρει; Γιατί ἡ Μίνα, μέσα στὴν πίκρα της, μέσα στὴ γενική συμφορὰ, εἶχε κάτι νὰ τὴν κρατᾷ: Τὴν ἐκτίμησι τοῦ κόσμου.

Οἱ συνάδελφοί της τὴ θεοποιούσαν. Ὅλοι τὴν ἔλεγαν ἡρώϊδα. Ὅλοι τὴν ἔλεγαν πὼς ὅταν μὴν μέρα, μὲ τὸ καλὸ, εὐεθέρωθι ἡ πατρίδα, τότε ἡ Μίνα Τρέκα, θὰ πάει κάποιον παράσημο. Ἡ ἐκτίμησι αὐτῆς τοῦ κόσμου θὰ τὴν ἔδινε φτερά, θὰ τὴν ἔκανε νὰ ξεχάσῃ τὴν πείνα. Ἄν δεν ἦταν ὁ καυτὸς πόνος γιὰ τὴ χαμένη της ἀγάπη.

Ὅσο καί νὰ πιεζοῦ τὸν ἐαυτὸ της, δεν μπορούσε οὔτε στιγμή νὰ ξεχάσῃ. Καί πὼς νὰ ξεχάσῃ, ἀφοῦ τὸν Ἀργύρη τὸν ἔβλεπε κάθε μέρα, καί κάθε μέρα ἔβλεπε καί τὴ Βάγια νύχτα νύχτα προκλητική, ροδαλὴ αὐτῇ, ἐνῶ ὅλοι ἦταν σὰν σκελετοί, καί νὰ παρουσιάζεται τώρα σὰν ἐπίσημη σχεδὸν ἀρροδωνιστικὰ τοῦ γιαιτροῦ;

Μόλις σχεδὸν γύρισε ἀπὸ τὸ μέτωπο, ὁ Ἀργύρης δ' ἔβλεπε τὸν ἀρραβῶνα του. Ἦταν κάτι πρὶν δεν παραδένε κανένα. Πὼς ἔγινε διως;

Ὁ Περικλῆς, πρὶν παρίστανε τὸ φιλόσοφο, πῆγε καί μαρτύρησε στὴ μητέρα του καί στὴν ἀδελφὴ του γιὰ τὸ σύνδεσμο τοῦ Ἀργύρη μὲ μὴν ἄλλη κοπέλλα, τὴ Βάγια.

Ἡ κυρία Τερζή εἶπε ὅλη τὴ διάθεσι νὰ φιλοσοφῇ κι' αὐτῇ. Κι' ἡ ἱρία ἀδιαφοροῦσε. Κανένας δεν ἔδωσε ἐξαιρετική σημασία. Ἡ κυρία Τερζή όμως, σὰν μητέρα, θεώρησε σὲ λίγες μέρες χρόος της νὰ κἀν κάποια παρατήρησι στὸ γαμπρό της.

Αὐτὸ ἦταν. Ἡ κυρία Τερζή λογάρισε

χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν της τὴν εἰδικὴ ψυχολογικὴ κατάστασι τοῦ Ἀργύρη. Αὐτὰς, λές καί περιέμενε τὴν ἀφορμή, ἀναψε μὲ τὴν πρώτη λέξι. Ἀπὸ λόγο σὲ λόγο, τὰ πράγματα πῆραν ἄσχημο θρόοιο. Καί πρὶν περᾶση ἑνα τέταρτο, ὁ Ἀργύρης ἔφευγε, θυμωμένος.

Τότε ἡ ἱρία σκέφθηκε πὼς δεν ἔατεκε στὴν ἀξιοπρέπεια της νὰ κἀν πὼς δεν θυμῶσε κι' αὐτῇ. Καί ἐπειδὴ ὁ θυμὸς της ἔπρεπε νὰ εἶνε πρὶν ἐντυπωσιακός, τοῦσπερλε χωρίς ἄλλη συζήτησι πρὶν τὸ δαχτυλίδι.

Ὁ Ἀργύρης ἀνάσανε ἀπὸ ἀνακούφισι μόλις πῆρε τὸ ἀναπάντεχο αὐτὸ «δῶρο». Ἡ κυρία Λουκία Βότα, μαλλιοτραβιδόταν: —Πὼς τὰ κατὰφες ἔτσι, παιδί μου; Πὼς τὰ κατὰφες;

—Ἄσε με, μητέρα, ἀποκρίθηκε ὁ γιαιτρός. Ἔτσι πρὶν ἦσαν τὰ πράγματα εἶνε τὸ καλλίτερο.

—Νὰ τρέξῃς, νὰ τὴς ζητήσῃς συχώρεσι. Ἐσύ οὔτ' αἰς. Ἡ κοπέλλα δεν μπορούσε ν' ἀνεχθῇ νάχῃς ἐπίσημη φιλενάδα τὴ στιγμή πρὶν ἦσαστε ἀρραβωνιασμένοι.

—Νὰ τὴς ζητήσω συχώρεσι; ἔκανε ὁ Ἀργύρης. Τί λές, μητέρα; Τὸ σκέφθηκες καλὰ αὐτό;

—Μὰ ἀφοῦ ἐσύ φταίς;

—Φταίμε κι' οἱ δυοί. Κι' αὐτῇ ποτὲ δεν ἔκανε τίποτε γιὰ νὰ μὲ τραβήξῃ, γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ νὰ καταλάβω πὼς εἶνε στ' ἀλήθεια ἡ ἀρροδωνιστικὰ μου.

—Καί τώρα τί σκέπτεσαι νὰ κἀνῃς; Ὁ Ἀργύρης κῦτταξε τὴν μητέρα του στὰ μάτια.

—Ἐσύ τί θέλεις νὰ κἀνῃς, μητέρα; ῶτῃς.

—Ὅτι θέλεις, μονάχα νὰ μὴν μπλέξῃς πρὶν μὲ καμμιὰ ἐπιστήμηνα.

Ὁ νέος ἐνοίωσε τὴν πίκρα νὰ τοῦ γεμίξῃ τὴν καρδιά.

—Δεν νομίζεις, μητέρα, πὼς θὰ ἦμουν πρὶν ἐυτυχισμένος ἂν εἶχα παντρευτῇ ἀπὸ τότε τὴ Μίνα;

—Λες καί τ' ὄνομα αὐτὸ τὴν ἠλέκτριζε, ἡ Λουκία, γούρλωσε τὰ μάτια της, χλωμάσε, εἶχε ὅλα τὰ συμπτώματα μίας καινούργιας συμφορήσεως. Ὁ Ἀργύρης τρώμαζε.

—Μαμά! Δεν εἶπα τίποτε... Μονάχα ἔτσι σὲ ρώτησα, ψυθύρισε.

Μὲ χεῖλη πανιασμένα, ἡ μητέρα του φάναζε: —Νὰ μὴν ξεναρχίσουμε τὰ ἴδια, παιδί μου! Νὰ μὴν ξεναρχίσουμε τὰ ἴδια.

—Πες ὅτι πέθανε αὐτῇ ἡ κοπέλλα. Ἄν εἶχε πεθάνει, τότε πρὶν τραυματίστηκε, τί θάκανες;

—Ναί, γιὰ μένα πέθανε!... εἶπε σκοτεινὸς ὁ Ἀργύρης.

Ἡ μητέρα του τὸν χτύπησε στὸν ὦμο.

—Ἐλα, ἔλα. Μὴ τὸ παίρνεις κατὰκαρδα. Τοῦ μιλοῦσε σὰν νὰ ἦταν κανένα μικρὸ παιδί.

—Ἐπειτα, ἄλλαξε ὕφος.

—Μὴν κἀνῃς δὲ τὸ μισοκακόμοιο, τοῦ εἶπε. Καί μὴ μοῦ παριστάνῃς καί τὸ θυμᾶ.

Παρακολουθήστε ἀπὸ τὸ τεῦχος αὐτό, στὴ σελ. 31, τὴ νέα πρωτότυπη κι' ἐξαιρετικὴ ἐνδιαφέροντος, σειρά

Ζῶα πρὶν εἶμιναν ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Καταπληκτικὲς περιπέτειες ἀγρίων θηρίων, πρὶν συνδεθῇσαν μὲ μεγάλα ἱστορικὰ γεγονότα. Ἱστορίες ἀπὸ τὴν Ρώμη τῶν αἰμοδιψῶν Καίσαρων, τὶς μυθικές Ἰνδίες, τὶς ἀνεξερεύνητες ζούγκλες, τὸ σερράι τοῦ Ἀλῆ πασά, τὰ θρυλικά ἀνάκτορα τὴς Κλεοπάτρας κλπ.

Σελίδες σπαρταριστὲς ἀπὸ διάφορες ἱστορικές ἐποχές. Μία πρωτότυπη σειρά ὅπου τὸν πρωτευνότατον ρόλον δεν παίξουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ τὰ ἀγρία θῆρια...

» Ἐσύ μὴν γυναίκα ἀγαπᾶς. Τὴ Βάγια! Τὸ ξέρω δὲ, δεν μπορεῖς νὰ κρυφτῇς. Ἡ Βάγια εἶνε ὅτι χρειάζεται γιὰ νὰ περᾶσῃ τὴν ὥρα σου. Κι' ὅταν σιάξουν τὰ πράγματα, θὰ βρεθῇ πάλι καμμιὰ καλὴ ὥση, δὲ πρὶν σου ἀξίζει.

Ἐκεῖ σταμάτησε ἡ συζήτησι. Ὁ Ἀργύρης θέλοντας καί μὴ ἀκολουθῇσε τὴ συμβουλὴ τὴς κακῆς αὐτῆς μάνας, Ἡ ἱρία οὔτε υπορούσε νὰ λογαριαστῇ πρὶν στὴ ζωή του.

Εἶχε βγῇ ἐντελὸς ἀνάδυνα. Δεν εἶχε τίποτε νὰ τὴς θυμῇ, οὔτε μὴν εὐχάριστη στιγμή. Μὲ τὴ Μίνα δεν μπορούσε πρὶν νὰ ξεναρχίσῃ τὴν ἀπλή, ἀγνή, ἐξνοιαστὴ ἀγάπη τοῦ πρώτου καιροῦ. Τότε ἡ κοπέλλα αὐτῇ πίστευε πὼς θὰ γίνῃ γυναίκα του. Κι' ἔτσι μονάχα συλλογίσταν τὴν ἀγάπη.

Ἐνα ταυφερό, ποικητικὸ προοίμιο γιὰ μὴν εὐτυχισμένη οἰκογενειακὴ ζωή.

—Πο! ἔκανε ἡ Βάγια ὅταν τὴς δόλεγε αὐτὸ ὁ Ἀργύρης. Ἡ Μίνα ἔζη στὰ 1800.

Ἐτσι συλλογίσταν ἡ γιαινὰ μου.

Ὁ Ἀργύρης όμως μέσα του ἐνοίωσε καλύτερα τὴν Μίνα. Ἄλλα καταλάβαινε τὴν ψυχὴ του δεμένη. Ἀπὸ τὸ ἑνα μέρος, ἀλυσίδες βαρεῖες ὁ φόβος γιὰ τὴ ζωὴ τὴς μητέρας του. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἀλυσίδες ἐξ ἴσου βαρεῖες, τὸ παράδειν πάθος του γιὰ τὴ Βάγια, πρὶν δεν τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη, κι' όμως ἦταν μὴν ἔλξι πρὶν τὸν βασάνει.

Ἔτσι, μοιραῖα ἄφινε νὰ περνᾷ ὁ καιρός κι' ἔβλεπε μπροστὰ του τὴ Μίνα νὰ μαραινεται, νὰ χλωμάξῃ, ν' ἀδυνατίζει.

Ὅταν ἄρχισε ἡ πείνα, ὁ Ἀργύρης ἀπορροφῇσε κι' αὐτὸς ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀπὸ τὴν συμφορὰ. Ὅλα ξεχάστηκαν μπροστὰ στὸ καθημερινὸ κυνηγιὸ γιὰ ἑνα κομμάτι ψωμί, γιὰ μὴν ὀκᾶ πατάτες.

Ἡ ἐνοία του ἦταν τώρα πὼς νὰ κατορθώσῃ νὰ συντηρῇ τὴν μητέρα του, πρὶν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἐκλεκτὴ τροφὴ πάντα.

Ἡ ἴδια ἦταν κι' ἡ ἐνοία τὴς Μίνας. Πὼς νὰ συντηρῇ τὸν πατέρα της, πρὶν εἶχε τσακιστῇ ἀπὸ τὶς λύπες. Ὅλος τὴς ὁ μισθὸς ὅλα της τὰ κέρδη ἐξατμίζονταν γιὰ λίγα τρώφια, καί μὲ ἀγωνία κατὰφανε κι' αὐτῇ νὰ μὴ στεροθῇ τ' ἀπαραιτήτα ὁ ἀγαπημένος γέροντας. Κι' ἔτσι κυλούσαν βαρεῖες οἱ θλιμμένες ἡμέρες.

Οἱ χεῖρσεις τὴς Βάγιας

Ὁ Ἀργύρης πῆγαινε πρὶν στὸ σπίτι τὴς Βάγιας. Ἦταν κουρασμένος ψυχικά καί σωματικά καί πῆγαινε στὴ Βάγια ἐλπίζοντας νὰ βρῇ κοντὰ στὴν ἐξνοιαστὴ αὐτῇ κοπέλλα ξεκούρασι καί λησμονία.

Ἡ Βάγια ἦταν μόνον στὸ σπίτι. Τὸν ὑποδεχόθηκε μὲ τὸ συνθιγμένο τὴς χαμόγελο.

Ὁστόσο ὁ Ἀργύρης παρατήρησε πὼς πρὶν ἀπὸ τὸ χαμόγελο τὴς κρυβόταν κάτι. Κάθισαν. Ἐκεῖνὴν κουλουριάστηκε στὰ πόδια του, ὅπως τὸ συνθιγέ. Τοῦ ἀπαντοῦσε μὲ μισόλογα σὲ ὅτι καί νὰ τὴς ἔλεγε.

—Τί ἔχεις; τὴ ρώτησε ἐπὶ τέλους. Συμδαίνει τίποτε;

—Δεν ἔχω τίποτε!

—Μὰ δεν εἶσαι σὰν τὶς ἄλλες φορές. Μὲ τὸ στονὶν λές καμμιὰ λέξι.

—Τί θέλεις; Νάχω καί κέφια;

—Μὰ ἐσύ ἔχεις πάντα κέφια.

—Ὅταν εἶμαι εὐχαριστήμενη.

—Ἐχεις κανένα εἰδικὸν λόγον νὰ μὴν εἶσαι εὐχαριστήμενη σήμερα;

—Καί πὼς δεν ἔχω;

—Μπορῶ ν' ἀκούσω;

—Φοβάμαι πὼς θὰ θυμώσῃς.

Τὴν κῦτταξε στὰ μάτια ἀνίσυχος.

—Βάγια, τί τρέχει;

—Μὴ παίρνεις ὕψος αὐστηρό. Δεν ἔκανα τίποτε.

—Λέγε μου τί ἔχεις;

Ἡ Βάγια πῆρε ἑνα ὕψος παραπονεμένου παιδιοῦ.

—Νὰ, δεν ἔχω τίποτε νὰ φορέσω, τοῦ εἶπε.

—Πὼς; ἔκανε αὐτὸς χωρὶς νὰ καταλαβαίνει.

—Δεν ἔχω τίποτε νὰ φορέσω. Ἀργύρη, νόμισα πὼς θὰ κατὰφωρὰ νὰ περάσω τὸ χειμῶνα μου μ' ἐκεῖνὸ τὸ παλὸ παλτό, μὲ τὰ ἴσα παπούτσια, μὲ τὶς ἴδιες κάλτσες.

» Ἀλλὰ τώρα εἶνε ἄλλα ἡμερᾶς καί μοῦ χάλασαν ὅλα. Πὼς θὰ βγάλω τὸ χειμῶνα μου;

Ὁ Ἀργύρης δάγκωσε τὰ χεῖλη του. Ὑ-

μῆθηκε πὼς μῆνες τώρα δεν εἶχε κάνει κανένα δῶρο στὴ Βάγια, ἀπὸ τὸν καιρὸ πρὶν εἶχε ἀρχίσει ἡ δυστυχία.

Κι' ἡ κοπέλλα ἐξακολούθησε:

—Καί μῆπως εἶνε μονάχα τὰ ρούχα; Καί τὰ τρώφια; Νὰ χθες τὸ βράδυ, ἡ μαμὰ ἔπρεπε ὑποτικῇ. Δεν μπορούσε νὰ φάῃ νὰ πιεζέται. Καί προχθές ἐμένα μὲ πονούσε τὸ στομάχι μου ἀπὸ τὰ φασόλια.

Τὴς χεῖρσε ἀπολὰ τὰ μαλλιά.

—Ἐχεις δ κῆ. Βάγια. Ἀλλὰ, τί θέλεις νὰ κάνουμε; Εἶνε γενικὸ τὸ κακό.

Πετᾶχθηκε ἐκεῖνὴν σὰν μικρὴ τίγρις.

—Ὅχι! φάναζε. Δεν εἶνε γενικὸ. Ἄλλοι ἔχουν, καί κολοτοῶνε, καί καλοντύνονται.

—Τοὺς γνωρίζεις ἐσύ, αὐτοὺς τοὺς ἄλλους. Βάγια;

—Γνωρῶ πολλοὺς πρὶν δεν στεροθῇσαν τίποτε.

—Καί μοῦ τὸ λες μὲ παράπονο αὐτό; Στὸ μᾶτῃς ἀπάνω του. Ἡ φωνὴ τὴς ἔγινε ὅλο χᾶδι:

—Ἀγαπημένε μου! Ἐγὼ δεν ἔχω ἄλλον ἀπὸ σένο, τὸ ξέρεις. Δεν τὸ ξέρεις; Τί θὰ γίνω ἂν δεν μὲ κῦτταξῃς κι' ἐσύ; Θέλεις νὰ... θέλεις νὰ φροντίσω νὰ συντηρῶ μὲ ἄλλα μέσα;

Ἐνοίωσε ὁ Ἀργύρης τὴν καρδιά του νὰ χτυπήσῃ. Τὴ λυπόταν καί τὴ μούσε τὴν κοπέλλα αὐτῇ πρὶν ἦταν ἀφάρτη ἀκόμα, σὰν νὰ μὴν εἶχε περάσει μέσα λιμοῦ ἀπὸ πάνω της. Ἦταν καλοντυμένη ὅταν στὸ Νοσοκομεῖο οἱ νεαρές γυναικίσες κι' οἱ νοσοκόμες ἔρχονταν νὰ κρεβδίσουν. Μὰ μέσα στὴ λύπη καί στὸ θυμὸ του, ἀντιλαλούσε ἡ φωνὴ τὴς: «Θέλει νὰ φροντίσω μ' ἄλλον τρόπο».

Βάγια τὴς εἶπε, πρέπει νὰ κἀνῃς ὑπομονή. Ναί, βέβαια, ἔχεις δικη, Κι' ἐγὼ ἔπαθα παραζάλη ἀπὸ τὴ δυστυχία...

Ζαλιόθηκε τόσο πρὶν ἔλασσε ὅτι ὑπάρχω, τοῦ εἶπε μ' ἐκεῖνὸ τὸ χαμόγελο πρὶν τὴν ἔδειχνε ὥρες-ὥρες σκληρῇ.

—Νὰ, Βάγια!

Ἀνοίξε τὸ πορτοφύλι τοῦ καί τὴς ἔδωσε ἑνα μᾶτσο χαρτονομίσματα.

—Πάρε αὐτὰ σήμερα, καί ἀγόρασε ὅτι θέλεις.

Τὰ πῆρε, τὰ ζύγισε μὲ τὸ μᾶτι κι' ἔκανε μὴν γκριμάτσα περιφρονητικῇ.

—Τί εἶνε αὐτά; Οὔτε ἑνα ξενάρι κἀλτσε δεν ἀγοράζω! φάναζε.

—Μὰ, ἀγάπη μου, εἶνε τὰ λεφτὰ πρὶν θὰ περνοῦσα μὴν ἑβδομάδα.

—Ἀχ! Ἀργύρη!

Ἀναστᾶνε βρε ἀ καί σταμάτησε.

—Μὰ τί θέλεις νὰ σοῦ κἀνῃς, Βάγια;

—Ξέρεις... Ὁ Περικλῆς... ὁ πρὶν κουνιάδος σου, ντέ...

—Τί δουλεῖα ἔχει τώρα ἀνάμεσα μας ὁ Περικλῆς; τὴ ρώτησε σουφώνοντας τὰ φουὰ του.

Ὁ Περικλῆς μούκανε χθές, καί προτᾶσε...

Καί τοῦρε μὴν πονηρὴ ματιὰ γεμάτη ὑπονοούμενα.

—Βάγια, φάναζε ὁ Ἀργύρης χλωμός ἀπὸ λύσσα. Γιατί μοῦ τὰ λες τώρα αὐτά; Θέλεις νὰ μ' ἐκβιάσῃς. Θέλεις νὰ μὲ πείσῃς πὼς ἡ ἀγάπη σου κέμεται ἀπὸ τὴν τᾶπη τοῦ Περικλῆ;

Κοκκίνισε ἀνεπαίσθητα ἡ κοπέλλα, καί πέρασε τὰ χεῖρα τὴς γύρω στὴ μέση του, καθὼς ἦταν κουλουριάσει νὰ στὰ πόδια του.

—Ἐγὼ ἐσένα ἀγαπᾶ! τοῦ ψιθύρισε. Ἐσένα. Μὰ πρέπει κι' ἐσύ νὰ μοῦ δείξῃς τὴν ἀγάπη σου.

—Τί θέλεις νὰ κάνω; Τί μπορῶ νὰ κάνω;

—Ὅτι κάνουν κι' ἄλλοι ἄντρες πρὶν δεν ἀφίνουν τὶς γυναῖκες πρὶν ἀγαποῦν νὰ ὑποφέρουν.

—Ἐκτός ἀπὸ τοὺς μαυσαγορήτες, οἱ ἄλλοι τίς ἀφίνουν νὰ ὑποφέρουν, γιατί δεν μποροῦν νὰ κάνουν τίποτε. Βάγια. Δεν καταλαβαίνεις πὼς μὲ φέρνεις σὲ ἀπὸνῶσι μ' αὐτὰ σου τὰ λόγια.

—Ἀγαπημένε μου, ἐγὼ θέλω μονάχα νὰ σοῦ πῶ ὅτι δεν σκέπτεσαι ὅπως πρέπει.

—Αὐτὸ πρὶν θ.λεις νὰ μοῦ πῇς ἀκριβῶς μὲ θίγει.

—Μήπως ἐμένα δεν μὲ θίγει ἡ ἴδεια πὼς ἄλλοι ἄντρες κάνουν θυσιές πρὶν σοῦ δεν τίς κάνεις;

—Τί θυσιές θέλεις νὰ κάνω. Βάγια;

Πῆς μου, κι' ἂν εἶνε δυνατόν θὰ τίς κάνω.

Σφίχτηκε ἀπάνω τοῦ καὶ ἀρίκα. —Δεν θέλω θυσιές ἐγὼ. Μὰ νὰ... συλλογίζου: Ἡ Φώφη ἔπιασε φίλια μὲ κάποιον γερμᾶνὸ ἀξιοματικό...

Ὁ Ἀργύρης τινάχτηκε.

—Γιατί τόκανε αὐτὸ ἡ Φώφη;

—Μὴ βάζεις κακό στὸ νοῦ σου. Εἶνε ἑνα καλὸ παιδί, σὰν κοίτσι. Νὰ, ἦρθε χθές σπῆτι μας... Νοσταλγεί τὴ μητέρα του, τὶς ἀδελφές του. Εἶνε καλὸς ἄνθρωπος. Ἀργύρη, καί μὲ σὲ τὸ Χίτλερ.

—Μία φορὰ δεν ἦταν σωστὸ νὰ τὸν φέ-ρη ἐδῶ ἡ Φώφη.

—Ξέρεις τί πρόθυμος πρὶν εἶνε; Χρυσὸς νέος! Μὰς ἔφερε βούτιρο, τυρί...

—Ποῦ θέλεις νὰ καταλήξῃς. Βάγια, μ' αὐτὰ πρὶν λές;

—Ἐσύ, Ἀργύρη, ξέρεις γερμανικά. Δεν ἔγινε νὰ μιλήσῃς μὲ κανένα γερμανὸ ἐμω;

—Ἡ ἀνάγκη τόφερε στὸ νοσοκομεῖο νε-ρικές φορές.

—Εἶδες πὼς ἐνθουσιάζονται ὅταν μιλάς τὴ γλῶσσα τους;

—Λοιπόν;

—Μὰ, θὰ λύναι τὸ πρόβλημα τοῦ βίου, Ἀργύρη. Νόρχεσα ἐδῶ καμμιὰ φορὰ πρὶν ἔρχεται ὁ Φότς... Φέρνει κι' ἑνα φίλο του, ἑνα ταγματάρχη...

Κατήφορος

Ὁ Ἀργύρης ἔφευγε ἀδιστάσμενος ἀπὸ τὸ σπῆτι τὴς Βάγιας. Στὸ δρόμο ἔλεγε μέσα του πὼς δεν θὰ ξεναπατοῖε ἐκεῖ. Πῆγε μ' α

...το χαρίσι μιά γούνα... μ'ε γούνα με-
γάλης αξίας...
— Ο Άργυρης την κύτταζε χωρίς να κα-
τολαβαίνει.
— Βάγια, τρελλάθηκες; Ήρθες να με
βγάλεις από τη δουλειά μου για να μου
πης πως ο Περικλής θέλει να σου χαρίσει
μιά γούνα; Χωρίς ανταλλάγματα βέβαια
δεν θα σου την χαρίσει.
— Εκείνη γέλασε.
— Δεν χρειάζεται να είσαι έξυπνος για
να το καταλάβεις, του είπε.
— Χρεάζεται όμως να μου πης τί ά-
πάντησι, του έδωσες.
— Η Βάγια χαμήλωσε το κεφάλι της και
στάθηκε σαν μιά μικρή κοπελίτσα πουφται-
ξε.
— Δεν θα με μολώσης; του είπε.
— Ο Άργυρης ένοιωσε τις γροθιές του να
σφίγγονται από θυμό.
— Λέγε μου γρήγορα.
— Νά, του είπα! «Σ', εύχαριστώ πολύ.
Φτάνει να του τη ζητήσω, κι' ο Άργυρης
θα μου την άγοράσει».
Σταμάτησε και τον κύτταζε κλεφτά, φο-
βισμένη τάχα, υποταλή.
— Ο Άργυρης δάγκωσε τα χείλη του.
— Βάγια... το ξέρεις πως δεν είναι δυ-
νατόν να γίνει αυτό που λές. Ή γούνα αύ-
τη θα κοστίζει ολόκληρη περιουσία σήμερα.
— Νάι, αγάπη μου, κοστίζει ολόκληρη
περιουσία.
— Και πού θ'είλες να βρώ εγώ τόσα λε-
φτά; Θέλεις να γίνω κλέφτης; Το ξέρεις
πως δεν έχω περιουσία. Κι' ό,τι είχα οί-
κονομήσει, εξαιτίστηκε. Ή υπέρτα μου ύ-
ποφέρει, δεν τρέβεται; όπως πρέπει. Ο μι-
σός μου είναι πενιχρός.
— Όσο και να πληρώσουν οι άρρωστοι,
πάλι δεν πληρώνουν τίποτε. Όσπου να τ'ά-
παρνε τα λεπτά, χάνουν την αξία τους.
Είπε λογικό να μου ζητάς γούνες τώρα,
σ' αυτή την περίσταση;
Τον κύτταζε χωρίς να χάση το τσαμπί-
νικο καυτόγελο από τα χείλη της.
— Όλα είναι δυνατά όταν υ' αγαπάς, του
είπε.
— Μά πές μου πού να βρω τ'ά λεφτά;
Νά κάνω όποια δήποτε θυσία για σένα,
μολόστα.
— Δεν ξέρω, αυτό έστ' το ξέρεις.
— Βάγια... αυτός είναι έκδ'ασμός. Θέ-
λεις να μου πης, με άλλα λόγια, πως αν
δεν σου πάρω τη γούνα, θα π'ας στον Πε-
ρικλή.
Κατέβασε το κεφάλι μωτρωμένη.
— Έστ' το λές αυτό. Ήν ήθελα να πάω
στον Περικλή δέ θαρούόμουν σ' εσένα.
— Ο Άργυρης άρχισε να χαί'ζεται. Έτσι
πάβαινε πάντα όταν συζητούσε μ' αυτή
την κοπέλλα. Τούφευγε από τ'ά χέρια, του
έφευγε σαν το χέλι, και ό,τι και ναλέγε,
πάντα εύρισκε τοποτό ναήν δικίο.
— Πρέπει, τώρα αυτή τη στιγμή κίόλας
νάχνης την άπάντησί μου; ρώτησε ο Άργύ-
ρης προσπαθώντας να δώση ένα αυστηρό
τόνο στη φωνή του.
— Άν μου δώσης κάποια έλπίδα, πως
κάτι υποσεί να γίνει...
— Με ποιά βάσι; Βάγια, για όνομα του
Θ'ού. Με ποιά βάσι;
— Ηθε πολύ κοντά του.
— Μη θυμώνεις, αγαπημένε μου, Έγώ
σκέφθηκα πως θα υπορούσες κι' έμένα να
εύχαριστήσης κι' έστ' να μη στενοχωρηθής.
— Τί σκέφτηκες;
— Σκέφθηκα τόν τρόπο που θα υπορού-
σες να εύκαινομήσης όχι μονάχα τ'ά λε-
φτά που χρειάζονται για τη γούνα μου,
ά'λά κι' άλλα πολλά.
— Τέτε αλλάζει το πράγμα. Άν είναι
εύκολο άν γίνεται...
— Είναι πολύ εύκολο, κι' όλα γίνονται.
— Λέγε λοιπόν.
— Α, όχι έδώ! του είπε με κάποιο φό-
βο. Σέ περιμένω το βράδυ χωρίς άλλο να
τ'ά πούμε.
Κι' έφυγε σεινιάμενη γελαστή, ρίχνοντάς
του ματιές γεμάτες υποσχέσεις.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχειο

Η άπκωνη της δουκίσσης της
Σάντα - Κρούθ

Ήταν ή εποχή που στο θρόνο της Ί-
σπανίας βασίλευε ο Γάλλος πρίγκηπας
του Άνζου, με το όνομα Φίλιππος ο Ε΄.
Πολλοί Γάλλοι εύγνεϊς τον είχαν συνο-
δεύσει τότε στη Μαδρίτη κι' άνάμεσα σ'
αυτούς βρισκόταν και ο νεαρός μαρκήσιος
ντέ Βιλλεμπλάνς.
Κατά το σύρσιμο μιάς καλοκαιριάτι-
κης ήμέρας, ο μαρκήσιος περπατούσε άρ-
γά στους δρόμους της παλιάς Μαδρίτης,
άκολουθούμενος σε άπόστασι μερικών βη-
μάτων από τον υπηρέτη του.
Σαφνικά, πίσω από τ'α στορία ενός πα-
ραθύρου, στην όπισθα όψη ενός μεγάλου
σπιτιού, διέκρινε ένα ολόλευκο και κομψό
γυναικείο χέρι, που άκούμπουσε στο πρε-
βάκι.
Ο μαρκήσιος θα έπιθυμούσε πολύ να
ϊδή το πρόσωπο της γυναικας, στην όποια
άνηκε αυτό το χέρι. Άλλά δεν τ'α κατάρ-
θωσε, μ' όλο που είχε την ύπομονή να πε-
ριμένη αρκετήν ώρα, κρυμμένος στη γω-
νία του δρόμου. Στο τέλος, πήρε μιά τολ-
μηρή άπόφασι.
— Ραυμόν, είπτε στον υπηρέτη του, κρά-
τησε το ξίφος μου.
Και, χωρίς να χάνη καιρό, άρχισε να
σκαρφαλώνη σ' ένα δέντρο που βρισκό-
ταν πίσω από το σπίτι. Από κεί, πήδη-
σε σε μιά βεράντα, ανέβηκε στη στέγη
της και, κρεμασμένος σχεδόν στο κενό,
άρπαξε το χέρι που έβγαίνει άνάμεσα ά-
πό τ'α στορία και το έφερε στα χείλη του.
Άκουσε τότε μιά κραυγή έκπληξως
και πρόμοι και είδε ένα γυναικείο πρόσω-
πο εξαιρετικής όμορφιάς να γυρίζει προς
το μέρος του.
— Ο μαρκήσιος θα ήθελε να μείνη πε-
ρισσότερο σ' αυτή τη θέσι, αλλά κινδι-
νευε να γκρεμιστή στο κενό. Άφησε, λοι-
πόν, αυτό το χέρι και με μεγάλη λύπη
του ξανακατέβηκε στο δρόμο.
— Ραυμόν, είπτε στον υπηρέτη του, έ-
γώ φεύγω. Δεν θέλω να σε ξαναδώ στα
μάτια μου, αν δεν μάθης τίνοος είναι αυτό
το σπίτι και ποιά είναι αυτή ή γυναικί.
Το ίδιο βράδυ, ο πιστός Ραυμόν του
έφερε τις πληροφορίες που έπιθυμούσε.
— Ο δρόμος, του είπτε, λέγεται Κάλλε
ντέ λα Κοναεσιόν, το σπίτι είναι του δου-
κός της Σάντα - Κρούθ και ή γυναικί που
προκάλεσε το ένδιαφέρον σας είναι ή ίδια
ή δουκίσσα, που φημίζεται ως μιά από
τις ώραιότερες γυναικίς της Μαδρίτης
και είναι πολύ νέα. Ο άντρας της πλησιά-
ζει τ'ά έβδομηντα. Κρατάει τη πλησιά-
ζουσαν σάν φυλακισμένη μέσα στο μέγαρό
του και δεν την άφήνει να πάη πουθενά
άλλού εκτός από την εκκλησία. Μιά ήλι-
κιωμένη γυναικί και δυό άκόλουθοι στέ-
κονται πάντα πίσω από το στασίδι της.
— Από κείνη την ήμέρα, ο μαρκήσιος ντέ
Βιλλεμπλάνς άρχισε να πηγαίνει κάθε μέ-
ρα στην εκκλησία κι' είχε την καλή τύχη,

να βλέπει πολύ συχνά εκεί την όμορφη δου-
κίσσα. Κι' εκείνη τον είχαν αναγνωρίσει
έπίσης και μιά ή δυό φορές, παρά την ά-
γρυπνη παρακολούθησι των δεσμοφυλά-
κων της, δρήςκε τον τρόπο να του χαμογε-
λάσει.
Άλλ' ή έπιμονή του μαρκησιού, κίνησε
στο τέλος την προσοχή των ανθρώπων του
δουκός, που έσπευσαν να είδοποιήσουν ά-
μέσως τον κύριο τους.
Ζηλότυπος, σαν γνήσιος Ίσπανός, ο
δουκας είπτε τότε στη γυναικί του:
— Κυρία, άποφάσισα να μην ξαναπάτε
στην εκκλησία. Ο πάτερ Φερνάντο, του
γειτονικού μοναστηριού των Βενεδικτίνων,
θα έρχεται κάθε μέρα έδώ και θα λήη τη
θεία λειτουργία μέσα στο όρατόριό σας.
Άλλ' ή μαρκήσιος ντέ Βιλλεμπλάνς δεν
ήταν από τους ανθρώπους που ύποχωρούν
εύκολα. Κι' όταν έμαθε την άποφασί του
μαρκησιού, κάλεσε τον υπηρέτη του και
του είπτε:
— Ραυμόν, θα π'ας αύριο να έξομολο-
γήθης στον πάτερ Φερνάντο της μονής
των Βενεδικτίνων.
— Άδύνατον! άπάντησε ο υπηρέτης.
— Έχω τόσα πολλά άμαρτήματα, που κι
ένα σταυρό μόνο για το καθενα άν μου
έπιβάλλη, δεν θάπρεπε να κάνω τίποτε άλ-
λο από το να σταυροκοπιέμαι από το ένα
πρωί ως το άλλο.
— Ηλίθιε! Δεν πρόκειται να του άνα-
φέρης τίποτε από όλα αυτά. Θα του πης
μόνο ότι ήσουν άλλοτε υπηρέτης στο σπι-
τι του δουκός της Σάντα Κρούθ και ότι
είχες κλέψει ένα κιβώτιο με κοσμήματα
της δουκίσσης. Νά αυτό έδώ. Θα
του τ'ά δώσης, λοιπόν, και θα τον πα-
ρακαλέσης να τ'α έπιστρέψη στη δουκίσσα.
— Όταν, την άλλη μέρα, ή δουκίσσα ντέ
Σάντα Κρούθ άνοιξε αυτό το κιβώτιο βρή-
κε μέσα την έξης έπιστολή:
«Κυρία,
Ξέρω πως είσαστε πολύ δυστυχισμένη.
Άλλά όρκίστηκα να σας σώσω από την
τυραννία του συζύγου σας γιατί σας λα-
τρεύω. Άποψε, τ'α μεσάνυχτα άκρίβως,
βγήτε στον έξωστη του δωματίου σας. Θα
έχω προετοιμάσει τ'ά πάντα για τη φυ-
γή σας...».
Ή δουκίσσα ήταν τρελλή από τη χαρά
της. Γιατί είχαν άρχισει ν' αγαπάη κι
αυτή τον τολμηρό ξένο.
Άλλά τ'α πράγματα δεν εξελίχθηκαν με
όση εύκολία ύπολόγιζαν.
Γιατί ή δουξ της Σάντα Κρούθ ξύπνη-
σε από το θόρυβο, που έκανε ο μαρκήσιος
ντέ Βιλλεμπλάνς, σκαρφαλώνοντας στην
πρόσφι του σπιτιού και φώναζε τους αν-
θρώπους του.
Επακολούθησε τότε μιά άγρια συμ-
πλοκή μεταξύ των συντρόφων του Γάλλου
ευπατρίδου και των ανθρώπων του Κρούθ.
Στο μεταξύ, ο δουκας είχε τρέξει μέσα
στο δωμάτιο της γυναικας του, είχε δια-
τάξει δυό από τους άκολουθους του να
την φιωώσουν και να την δέσουν σε μιά
πολυθρόνα και της άνήγγειλε με άπάθεια
την άπόφασί που είχε πάρει γι' αυτήν:
— Κυρία, έτοιμασθήτε να πεθάνετε. Ή
τιμή ενός Σάντα - Κρούθ ξεπλένεται μόνο
μέσα στο αίμα! Είδοποίησα το δήμιο να
έρη.
— Άλλ' άντι για το δήμιο έμφανίσθηκε
ο μαρκήσιος ντέ Βιλλεμπλάνς.
Ο Γάλλος ευπατρίδης με μερικούς έ-
πιδεξιούς ξιφισμούς έτρεψε σε φυγή τους
δυό ανθρώπους του δουκός κι' έπειτα γύ-
ρισε προς το μέρος του. Ή παλί ήταν
άνιση και σε μιά στιγμή το ξίφος έξέφυγε
από τ'α χέρια του Σάντα - Κρούθ.
Ο Βιλλεμπλάνς έλυσε τότε τη δουκί-
σα, της έβγαλε το φέτωρο από το στό-
μα και την βοήθησε να κατέβη από μιά
σχοινένια σκάλα που είχε κρεμάσει από
το μπαλκόνι.
Λίγη ώρα άργότερα, ένα άμάξι έφευγε
με άστραπιαία ταχύτητα προς το μέρος
των γαλλοίσπανικών συνόρων.
Ο δουξ της Σάντα - Κρούθ πέθανε την
ίδια νύχτα από συγκοπή της καρδιάς.
Οι δυό αγαπημένοι δεν άργησαν να
φτάσουν στο Παρίσι. Έπειτα από μερι-
κούς μήνες, ή όμορφη δουκίσσα ντέ Σάν-
τα - Κρούθ γινόταν σύζυγος σε δεύτερο
γάμο του μαρκησιού ντέ Βιλλεμπλάνς.

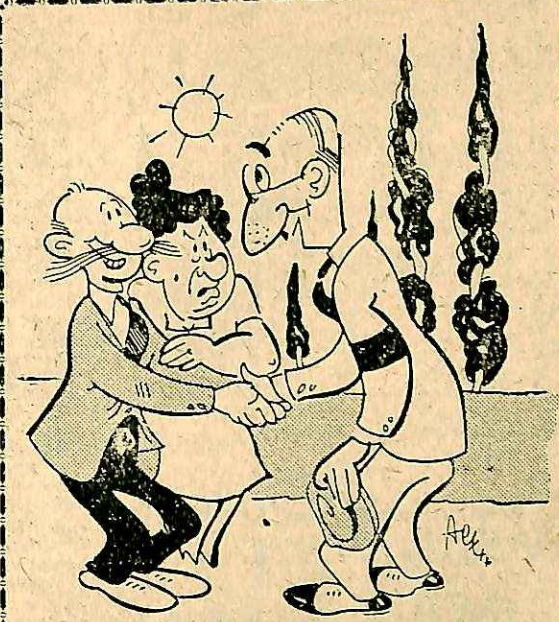
«Τί είναι αυτός Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΣ;»

Η Μενχρίτη κυβερνήσις
του Κωλέτη

Ο άγώνας για την έπιβολή του
Συντάγματος άρχισε να εκδηλώνε-
ται, με έργα πιά, άπ' το 1831.
Γι' αυτό έγινε και το κίνημα της
Περαχώρας και των Μεγάρων στα
τέλη της ίδιας χρονιάς. Πολιτικός
άρχηγός του ο Ίω. Κωλέτης. Στρα-
τιωτικός ο Θ. Γρίβας. Γραμματέας
της Έπικρατείας, δηλαδή ύπουργός
των Έσωτερικών και πρωθυπουργός
μαζί της Έπαναστατικής κυβερνή-
σεως, ο Δ. Χριστίδης.
Στη διάρκεια αυτή, λοιπόν, των
Μεγάρων και της Περαχώρας βοη-
θούσαν και κάμποσοι Τουρκαρβανί-
τες με τον περίφημο άρχηγό τους
Ταφίλ Μπουζή, στρατολογημένοι ά-
πό τον Κωλέτη γι' άγάπη... του
«Συντάγματος».
Οι αρβανταρέοι ρωτούσαν:
— Τί είναι αυτός ο Σύνταγ-
μας;
Δυσκόλ' όμως καταλάβαιναν τί-
ποτ' άλλο, έξόν από το ότι ή δου-
λειά ήταν για πλιάτσικο (λά-
φουρα).
Γ' αυτό ήταν και περισσότερο ά-
παιτητικοί από όλους τους άλλους.
— Ο Σύνταγματος, ώς μ' ήμ'ιου
θέλει να τρώη πολύ! λέγανε.
Μά κι' ο λαός τότε δεν καταλά-
βαινε πολλά πράγματα από το
«Σύνταγμα», μ' όλο που οι
συνταγματικοί αυτή τη λέξι είχαν
διαρκώς στο στόμα τους. Στις Σπέ-
τσες όπου είχαν συγκεντρωθή πολ-
λοι δυσαρεστημένοι, τις παραμονές
του κινήματος των Μεγάρων, ο λαός
τραγουδούσε:
Τιρίρι, μπωμπωμπ
βίβα Συνταγματικό!
Στο τέλος ή λέξις Σύνταγμα κα-
ράντησε επί Όθωνος να σημαίνει
στάσι:
Νά γίνει κι' ένα Σύνταγμα
κι' ένα κακό σεφέρι...
Άλλά δεν ήταν μόνο αυτά. Ο
λαός άκούοντας Σύνταγμα, Σύν-
ταγμα!... και ύστερα ότι για το
Σύνταγμα δολοφονήθηκε ο Καποδί-
στριας, άρχισε να τ'α θεωρή σαν έ-
να ύπερσύζυκο στοιχείο: μπαμπού-
λα. Και σώζεται γραπτή παράδοσι
ότι οι μητέρες και οι γιαιγιάδες,
του καιρού εκείνου, για να εγγόνια τους,
τους φώναζαν τις νύχτες:
— Σούτ! γιατί θα φωνάξω το
Σύνταγμα!
Και ο ποιητής Γεώργιος Δροσί-
νης αναφέρει σε κάτι «παλιές ά-
γροτικές έπιστολές» του ότι το
Σύνταγμα, οι άπλοικοί χωριάτες,
δεν μπορούσαν να τ'α καταλάβουν
ούτε στα 1882 ακόμη. Αναφέρει
δε σχετικά πως όταν, τον καιρό έ-
κεινος, ή άστνομήνα έπιανε κανένα
άλογόσυρτη ή κασιοκλέφτη, αυτός
άμέσως έβάζε τη φωνή:
— Άμ τί τώχουμε το Σύνταγμα;
Στ'α γραφεία λοιπόν της «Συν-
ταγματικής» Κυβερνήσεως των Με-
γάρων που σύστημα ο Κωλέτης έ-
ναντίον της Κυβερνήσεως του Αύ-
γουστίνου Καποδίστρια (άδελφού
του δολοφονηθέντος Κυβερνήτη) έρ-
γάζονταν άμισθα κάμποσα παιδιά
δυνατά στη γραμματική και το
σαντακτικό, κι' από καλά σπιτία,
όπως ο Φιλάρετος, ο Καρβούνης, ο
Ε. Σίμος κι' άλλοι, που άργότερα
αναδείχθηκαν στην κοινωνία και
στην πολιτεία με όνομα σημαντικό
Προϊστάμενος των νεαρών γραφιά
δαν, που δουλεύανε, κι' αυτοί, γι' το
κατακαύμένο «Σύνταγμα», ήταν
ο γραμματέας της Έπικρατείας
Χριστίδης, όπως είπαμε παραπάνω.
Ο Χριστίδης ήταν κι' αυτός κα-
λός λογιώτατος, δάσκαλος στην
Κωσταντινούπολι σε σπιτία Φανα-

ρίωτικα. Όταν άρχισε ή Έπανά-
στασι παρατήσε το δασκαλίκι και
είχε έρβει στο Μωρή για να πάρη
μέρος προσωπικό στον Άγώνα.
Ήταν όμως, ο Χριστίδης, ο χειρό-
τερος κακογράφος της εποχής του.
Έγραφε ο Χριστίδης όλοένα άκού-
ραστος και τ'α παιδιά αντίγράφαν
καθάρ'α και καλλιγραφικά και τ'α
τά παρουσίαζαν. Στη θεωρήσι των
αντιγράφων όπου ο λογιώτατος
εύρισκε τη λέξι «παδός» — και την
εύρισκε συχνά γιατί οι συνταγματι-
κοί όλο κοπανούσαν για τους αντί-
θέτους «οί όπαδοί της παρανομίας»,
οί όπαδοί της αθάνασεας» κτλ. —
έπιανε στο χέρι το κοντύλι και δι-
άβρωνε την φιλή — όπαδός, με δα-
σεία. Το παιδί, ο Στάθης Σίμος,
ξανάρωνε την φιλή κι' ο Χριστί-
δης ξαναδιόρθωνε. Έτσι για πολύ
καιρό ο κατώτερος έγραφε το σωστό,
κι' ο άνώτερος το χαλούσε.
Πείσμα δασκαλικό, βλέπετε.
Πήγε μιά μέρα ο Σίμος πάλι και
του δίνει να υπογράψη. Ο Χριστί-
δης πάλι διορθώνει — όπαδός.
Τότε δε βάσταξε κι' ο Σίμος:
— Μά γιατί γράφετε το «όπα-
δός» με δασεία; τον ρώτησε.
— Γιατί παράγεται άπ' το ε-
πομαί.
— Όχι, παράγεται άπ' το ο-
πάζω.
— Όχι, παράγεται άπ' το ε-
πομαί!
Πού βιβλία τότε και πού λεξι-
κά στα Μέγαρα; Τρέξανε λοιπόν
ο Χριστίδης και ο Σίμος στα φώτα
του ποιητή του «Συνταγματικού»
στρατοπέδου, στον Π. Σούτσο.
— Με φιλή ή με δασεία, κύρ
Παναγιώτακι; τον ρωτήσανε.
— Με φιλή! άπάντησε ο ποιη-
τής. Τη γιατί όμως δεν το θυμά-
μαι τώρα!
Ο Χριστίδης στο πείσμα του
πάλι, δασεία!
Και μονάχα όταν οι Σύνταγμα-
τικοί μπήκαν νικητάι στο Ναύπλιο
και ήσαν λεξικό, οι λογιώτατοι,
έβλυσαν τη διαφορά τους. Λάθος ή
δασεία! Σωστή ή φιλή! Μπαίνον-
τας όμως στο Ναύπλιο οι Σύντα-
γματικοί έβλυσαν και ένα άλλο ζήτη-
μα, «Συνταγματικό» αυτό. Έδιώ-
ξαν τον Αλυσούτινο Καποδίστρια
(Μάρτιος 1832).
Όταν έφνευε ο Καποδίστριας
και μπήκε σε ρωσικό πλοίο για να
τον αποδιώξουν στην Κέρκυρα, ο
Άλ. Σούτσος έτύπωσε και κυκλο-
φόρησε μιά σάτυρά του έπιγραφόμε-
νη «ο ψευδοκυβερνήτης Αλυσούτινος
στο πλοίο της φυγής του», που πα-
ροιμιακή έμεινε ή έπιδός της:
Μη παιδιά με τ'ά λειονία!
Έγεια μολά, έγεια λέσα!
Ένας Κόντης είναι μέσα.
Όταν όμως ύστερ' από λίγο έ-
τεσε αναρχία στο Ναύπλιο και πλη-
θη από άτακτους, διαλύσανε την Έ.
θνοσυνέλευσι και αίσχμαλώτισαν και
γύμνασαν μερικούς πληρεξουσίου,
ο κόσμος παραδώντας τους παρα-
τάνα στίχους τραγουδούσε κι' αυ-
τός:
Έγεια μολά, έγεια λέσα
βουλευτάδες δίχως θέσα,
βουλευτάδες εις την Άρδια
δίχως παπουτσουναρία!
Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

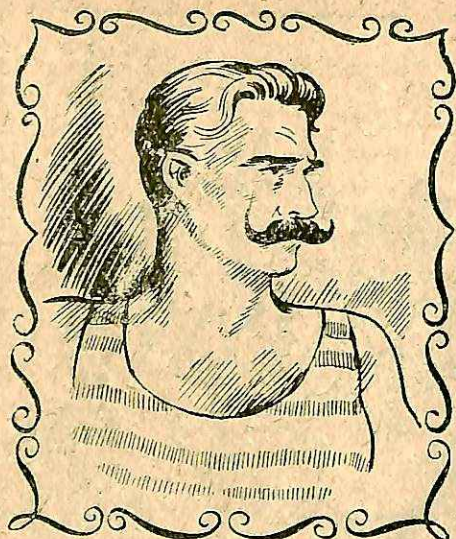
Ήλ' ν' άκούση το νικητ' της
Σε μιά πυρκαϊά που έξεσπάρη τε
εταίριας από Νέα Ύορκη, οι πυρο-
έσωτες βρήκαν κυριολεκτικώς το
πελά τους με κάποια κυρία Πέττυ
ΐους, που δεν έννοούσε να σηκω-
ή άπ' το κρεβάτι της μολοντί
αίγονταν το σπιτι της! Τέλος την έ-
πλώσαν διά της βίας και την κατέ-
βασαν στο δρόμο. Όταν την ρώτη-
σαν κατόπιν τους λόγους της τόσο
έπιμονης της έζήνησε ότι ο νι-
κτ'ός της είχε άπαγορεύσει άυστηρά
να σηκωθ' άπ' το κρεβάτι της!...

— Ζωή σε λόγου σου!...
— Ο χήρος: Εύχαριστώ, και στα δικά σου!
(Σκίτσο Άνσελμου)

Αθηναϊκά έπίκαιρα

Τ'ά καύσιμα
Κατόπιν άποφάσεων σπουδαίων κι' έπίσημων
πάλιν περιορίζεται ή χρήση των καυσίμων.
Βενζίνα και πετρέλαιο, δεν θέλουνε σπατάλη,
μά θα καταναλίσκωνται με τσιγκουνιά και πάλι...
Μέσα σ' αυτά τ'ά καύσιμα, τ'ά άστεια κατά μέρος,
πρέπει να υπολογίζεται κι' ο φλογόβολος έρως
που καίει πάντοτε καρδιές, κι' ύπαρξεις ζεματίζει.
Και αν δεν κάψη, πάντοτε μπορεί και τσουρουφλίζει
τόσο, που τώρα που έρχεται καφτό το καλοκαίρι,
καυσίμων περιορισμός στον έρωτα... συμφέρει!...
Κινηματογραφικοί
Άνοίξανε τ'α σινεμά λοιπόν τα θερινά,
για νάβρη θέσι, άπειρος κοσμάκης συνωστίζεται.
Κι' απολαμβάνει Χαϊούσουρ, εκεί στα σκοτεινά
με λεμονάδα ή παγωτό και βλέπει και δροσίζεται!
Ο Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ στο πανί χτυπιέται μ' άγωνίο
απολαμβάνουν τα παιδιά, μπαμπάδες και μαμάδες
και όμως σέγγουν μερικοί πριν λήξη ή ταινία
δεχνώντας να πληρώσουν... τις δολιές λεμονάδες!
Τ'ά ζωφια
Ένώ ο κοσμάκης χαίρεται κι' ενώ πανηγυρίζει
που μ' όλα όσα έγράφησαν, μάς έρχεται το ρύζι,
έξασφα, τον κατέλαβε και θλίψει και κατήφεια
γιατί το ρύζι πούρηχεται, θα έχη και... ζωφια!...
Αχάριστοι που είμαστε. Άντι να μάς ξενίση
αυτό το νέο, έπρεπε να μάς χαροποιήση
που αντί του σκέτου του ρυζιού, όπως το πράγμα
(έγραψα),
θα έρρη—δοξα τ'α Θεό—έτοιμο... άτζεμ πιλάφι!...
Τ'ά άπολυτήρια
Έχει ο κόσμος πάντοτε τόσο πολλά μυστήρια
κι' ή σπείρα πούπιασαν προχθές, τέχνη κανονισμένα
και... γυμνασίου έφτιαχνε ψευδή άπολυτήρια
με πέντε λίρες το ένα!...
Μά διεκόπη βέβαια για τύχη τους κακή
έτοιμο επάγγελμα σοφο κι' αληθινά σωτήριον
και τώρα ή σπείρα ολόκληρη, πήγε στη φυλακή
και μάλλον θα δυσκολευθ' να ίδη... άπολυτήριον!
Οάλασσα
Οι Άθηναίοι οι άτυχείς, για νάβρουνε δροσιά
σαν τις σαρδέλλες μπαίνουνε μεσ' τα λεωφορεία
και π'ανε πιά σαρδέλληδον στην άκροθαλάσσια
κι' είναι λοιπόν ή θάλασσα, έπίπια τους κυρία!...
Όταν τ' άπομεσημέριο γυρίζουνε και πάλι
γίνεται πάλι ποίος δα μπη μέσα στο μπούσι,
γι' ενώ λοιπόν στριμώνονται και άγριεύει ή πάλη
παίρνουν και δεύτερο λουτρό... ένα λουτρό ιδρώτος.
Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ο Έλληνοαμερικανός Άντρος Παπαδάκης που κάλεσε τον Μουσσολίνι σε μονομαχία το 1929.

Ένας Έλληνοαμερικανός ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ

Δημοσιονομικές αναμνήσεις του συνεοντάου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Αφηγηθήκαμε, σε προηγούμενα τεύχη, δυο περιπτώσεις μονομαχιών που δεν έγιναν. Θα ασχοληθώ σήμερα με μίαν άλλη μονομαχία, για την οποία έγινε πολυς θόρυβος στον παγκόσμιο τύπο το 1931 και η οποία — αν έφτανε μέχρι της πραγματοποίησης — θα είχε αντιμετώπιζε τον Έλληνοαμερικανό Άντρο Παπαδάκη και τον... Μουσσολίνι. Πρόκειται για μίαν υπόθεση «φιλοτιμίας». Ο συμπατριώτης μας, αλλά Αμερικανός υπήκοος Παπαδάκης εξέμει, όταν κάποτε ο Μουσσολίνι εξέφρασε, όχι με τον πρέποντα σεβασμό για το αμερικανικό έθνος. Κάλεσε, λοιπόν, επίσημως τον «Ντούτσε» σε μονομαχία μέχρι θανάτου!

Ο Άντρος Παπαδάκης ήταν εκείνη την εποχή πενήντα περίπου χρόνων, ψηλός, με παχύ μουστάκι, αλλά Κάιζερ, ηρακλείων διαστάσεων, με έκφραση αποφασιστικότητας στα ζυγιά του μάτια. Ήταν πασίγνωστος στη Νέα Υόρκη ως αθλητής, ως ιδιοκτήτης φιλόσοφος και ως «εφευρέτης». Οι αμερικανικές εφημερίδες συχνά ασχολήθηκαν με τη δράση του. Την εποχή που προκάλεσε τον Μουσσολίνι σε μονομαχία είχε γίνει αρκετός θόρυβος για τον Παπαδάκη με την αφορμή μίας εφευρέσεώς του. Επρόκειτο για ένα μηχανήμα — τα μηχανήματα αυτά έχουν τελειοποιηθεί σήμερα αφάνταστα — που έτοποθετείτο στις πόρτες κι' είχε την ιδιότητα να σημειώνει άμεσα κίνδυνο και να αναστατώνει ένα σπίτι τη στιγμή που το χέρι ενός κακοποιού θα τολμούσε να παραβιάσει την εξώθυρα.

Επίσης ο Παπαδάκης ήταν γνωστός στην Αμερική με τον χαρακτηρισμό «ά ανταγωνιστής του Κάιζερ». Αυτό δε έπειδή από το 1901 ήταν μαινόμενος έχθρος του Αυτοκράτορος της Γερμανίας, διαβλέπων στο πρόσωπό του έναν επικίνδυνο τροπικιστή της ειρήνης.

Στους ίδιους λόγους ωφείλετο και η επίθεσή του κατά του Μουσσολίνι. Όταν κάποτε — άρχες του 1931 — ο «Ντούτσε» εξέφρασε ένα αντιαμερικανικό λόγο, ο Παπαδάκης έτρεξε στην Ουάσιγκτον, βρήκε το φίλο του γερουστάτη Τζαμ Χέλφιν, του παρέδωσε ένα τηλεσίγραφο και τον παρακάλεσε να το στείλει άμεσα δια της «επίσημου οδού» προς τον Ιταλό δικτάτορα. Το κείμενο του τηλεσιγράφου είχε ως εξής:

«Προς τον Μπενίτο Μουσσολίνι. Πρός καιρού, ο Αμερικανός ναύαρχος Μπότλερ έβαλε στο κεφάλι μίας φωτογραφίας σας ένα σημείο με την προσηγή ότι σας πηγάνει θαυμάσια αυτό το είδος το καπέλλο. Ζητήσατε Ικανοποιήσι γι' αυτή

την προσβολή. Ο ύπουργός των Έξωτερικών των Ηνωμένων Πολιτειών, εξοχώτατος κ. Στίμσον, έσπευσε να σας δώσει την ικανοποίησι, μαζί με τις δικές του απόψεις.

» Σεις όμως βρήκατε την ευκαιρία να βροντοφωνήσατε στον κόσμο ότι είσατε ο νεώτερος Ιούλιος Κάισαρ και ότι έταπεινώσατε τις Ηνωμένες Πολιτείες. Όχι, έκατο φορές όχι, κύριε Μουσσολίνι. Ο κ. Στίμσον σας ανέπτυξε μόνον τις δικές του γνώμες επί του ζητήματος, οι οποίες όμως διαφέρουν πολύ από τις γνώμες του αμερικανικού κοινού. Η γνώμη του κ. ύπουργού δεν αντιπροσωπεύει ούτε κατ' ελάχιστον την γνώμη εκατομμυρίων Αμερικανών και εκατομμυρίων άλλων, που απέκτησαν την αμερικανική ιδιογένεια και φιλοξενούνται στη μεγάλη αυτή χώρα.

» Ικανοποιήσι; Ζητήσατε ικανοποιήσι; Προτιμώτερο να σας δώσωμε την ικανοποίησι αυτή επί του πεδίου της τιμής. Σας καλώ, λοιπόν, εγώ, ως αντιπρόσωπος των εκατομμυρίων συμπολιτών μου, σε μονομαχία μέχρι θανάτου, για την τιμή που ανήκει στους γενναίους άνδρας. Επί του πεδίου αυτού θα βρήτε την ευκαιρία να επιδείξετε στον κόσμο και στους συμπατριώτας σας αν είσατε, πραγματικά, ο νεώτερος Ιούλιος Κάισαρ, ή αν είσατε οτι ο ναύαρχος Μπότλερ έπιμένει ότι είσατε.

» Σπεύσατε, λοιπόν, και όρισατε τους μάρτυράς σας, αποδεχόμενος την πρόκλησί μου αυτήν, προς μεγάλη ευχαρίστησι όλου του κόσμου (ο οποίος θέλει την παγκόσμια ειρήνη και η οποία θα εξασφαλισθί με το αίμα του Μουσσολίνι που θα κυθή).

Ο αιώνας προκάλεσε σας και ανταγωνιστής του Κάιζερ Άντρος Παπαδάκης»

Μαζί με την τηλεσιγραφική αυτή πρόσκλησι, έδωσε και το ακόλουθο σημείωμα στον γερουστάτη Χέλφιν: «Παρακαλώ να διαλέξετε δυο από τους καλλιτέρους φίλους σας (αν είναι δυνατόν ο ένας να είναι ο εαυτός σας), για να υπογράψουν ως μάρτυρες την πρόκλησι μου και την επιδωσών στον Ιταλό πρεσβευτή της Ουάσιγκτον, ο οποίος θα την διαβιβάσει στον δικτάτορα της Ιταλίας, προς τιμήν της Αμερικανικής Δημοκρατίας».

Η μονομαχία, φυσικά, δεν έγινε. Έγι-

Αυτοί δεν τον ήξεραν

Κάποτε έφτασε στο Παρίσι για να αγοράζω μερικούς καλντενεχες για το κέντρο του, ο ιδιοκτήτης ενός επαρχιακού καμπαρέ. Μεταξύ άλλων του πρότειναν και έναν γνωστό για το χιούμορ του και την εξυπνάδα του καλλιτέχνη. Ο επιχειρηματίας τον έπεισε, φηκε για να συμφωνήσουν. Ο καλλιτέχνης όμως του ζήτησε ένα υπέρογκο ποσό.

Ο θεατρώνης δίσταζε αν έπρεπε να δεχθί, αλλά ο άλλος τον διαβεβαίωσε ότι ήταν πασίγνωστος σ' όλη την επαρχία κι' έτσι κατάφερε το θεατρώνη να τον αγοράζω.

Ήρθε κάποτε η ώρα να εμφανισθί ο ακριβοπληρωμένος καλλιτέχνης μπροστά στο επαρχιακό κοινό. Παραδόξως όμως το βράδυ εκείνο υπήρχαν όλο-όλο μέσα στην αίθουσα τρεις μόνο θεαταί.

— Είνε φοβερό! είπε ο θεατρώνης. Και όμως μου είπατε πως σας ξέρει όλη η επαρχία!

— Ακριβώς! Και γι' αυτό δεν ήρθε! απάντησε ο καλλιτέχνης.

— Κι' αυτοί οι τρεις;

— Ασφαλώς θα είναι από άλλη επαρχία!

Ο ΦΑΚΟΣ

νε όμως πολύς θόρυβος στον αμερικανικό και τον παγκόσμιο τύπο. Η φωτογραφία του αθλητικού Έλληνα με τα φοβερά μουστάκια δημοσιεύθηκε σ' όλες τις εφημερίδες. Στην Ελλάδα έκανε μεγάλη εντύπωση το γεγονός ότι ένας συμπατριώτης μας πήρε την απόφασι να ξεκινή τον Μουσσολίνι για να ικανοποιήση την προσκληθείσα Αμερική. Έκατοντάδες τηλεγραφήματα εστάλησαν από παντού στον τολμηρό ήρωα, ο οποίος, αφού μάταια περίμενε επί αρκετές εβδομάδες την απάντησι του «Ντούτσε», δημοσίευσε στις αμερικανικές εφημερίδες μία ύβριστική επιστολή εναντίον του. Τελικά ζήτησε να μονομαχήση με τον πρεσβευτή της Ιταλίας στην Ουάσιγκτον, αλλά κι' απ' αυτόν δεν πήρε απάντησι. Και έπειδή έτέμενε ανενδώς να... φάη κάποιον επίσημο Ιταλό, επενέθε το αμερικανικό ύπουργείο των Έξωτερικών και τον παρακάλεσε να σταματήσει τις προκλήσεις. Έτσι ο Άντρος Παπαδάκης αναγκάσθηκε να ξαναγυρίση στις ειρηνικές ασχολίες του.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο Ο Ο

Τα περισσότερα δ' αντιχταστήσουν τον τηλεγράφο

Ός γνωστόν οι Ολυμπιακοί Άνδρες του Λονδίνου θ' αρχίσουν στις 29 Ιουλίου. Η έναρξις τους ε' αναγγελθί στις διαφόρες χώρες που θα συμμετάσχουν σ' αυτούς, με 5.000 τοξειδωτικά περισσότερα που έχουν μεταφερθί στην Αγγλία απ' τα μακρυνότερα μέρη του κόσμου. Οι διοργανωταί περιφρόνησαν τον τηλεγράφο και το ραδιόφωνο για να ξαναγυρίσουν στα αρχαία έθια της Ολυμπίας.

Υπάρχει ωστόσο ο κίνδυνος να μη φτάσουν στον προορισμό τους αρκετά απ' τα πουλιά αυτά. Γιατί τα σημερινά ταξιδιωτικά περισσότερα παρουσιάζουν ελαττωμένο το έντοτικον του προσανατολισμού. Πρό 6 μηνών, χιλιάδες περισσότερα που έλευθερώθηκαν στο Παρίσι δεν ξαναγυρίσαν στους περισσότερων τους στο Λονδίνο.

Υπάρχουν άλλωστε και τόσοι κυννοί, που δεν τα περιφρονούν πιά, στη σημερινή δύσκολη εποχή...

Πρό 40 ετών τα ταξιδιωτικά περισσότερα εκπαισιμοποιούντο για τη γρήγορη μεταβίβασι ειδήσεων. Το περίφημο Πρακτορείον Χαβάς τα μεταχειριζόταν ιδίως για την ανανγελία των αποτελεσμάτων των προεδρικών εκλογών της Γαλλίας. Ένας υπάλληλος έπαιρνε τότε μαζί του, μέσα σ' ένα κλουβί, τέσσερα ή πέντε περισσότερα, και τα πλάγιασε απ' την πλατεία του Χρηματιστηρίου στον πυργο των Βερσαλλιών. Έκει τους περνούσε στο πόδι ένα κρίκο, μ' ένα χαρτί που ανέφερε το αποτέλεσμα των εκλογών, κι' έπειτα τ' άφινε ελεύθερα να ξαναγυρίσουν πετώντας στον περισσότερη του στην πλατεία του Χρηματιστηρίου. Ο τρόπος αυτός χρησιμοποιήθηκε για τελευταία φορά το 1906.

Το χρώμα των χειρών

Θέλετε αγαπητή δεσποινίς να διαλέξετε τον αρραβωνιαστικό που σας ταιριάζει; Το χρώμα των χειρών θα σας βοηθήσιν σ' αυτό! Να ή μέθοδος που υποδεικνύει ένα γαλλικό περιοδικό:

Παρακαλείτε τους υποψηφίους να πλύνουν τα χέρια τους και να τ' ακουμπήσουν έπειτα πάνω σ' ένα άσπρο χαρτί. Θα παρατηρήσετε τότε ότι κάθε χέρι διαφέρει στην απόχρωσι του από τ' άλλα. Υπάρχουν πάντως 4 βασικά χρώματα: το άσπρο, το κόκκινο το σχεδόν μαύρο και το κίτρινο.

Το άσπρο χέρι δείχνει άνθρωπο ήσυχο, μαλακό, που δεν του άρσκει να βιάζεται και που έχει ανάγκη να διευθύνεται από άλλον στη ζωή.

Το κόκκινο είναι χέρι δραστήριου ανθρώπου. Γυναικες με κόκκινα χέρια γίνονται καλές νοικοκυρές, αυξυνοί και υπέρρες.

Μαύρα είναι τα χέρια των ανθρώπων που ξέρουν να επιβάλλονται να διατάζουν να επιτυγχάνουν στις επιχειρήσεις.

Τα κίτρινα χέρια φανερώνουν τους νευρικούς τους καλλιτέχνες, τύπους που έχουν κάποια τάσι προς την απαισιοδοξία και την αποθάρρυνσι. Η γυναίκα με κίτρινα χέρια υποφέρει διπλά απ' τις άλλες, γιατί είναι ανίσχυρη για όλα.

Οι πιο επιτυχημένοι ουνδυασμοί είναι οι εξής: Γυναίκα με άσπρα χέρια πρέπει να αναζητή έναν άντρα με μαύρα που θα της επιβάλλεται και θα τον υπακούη άουζηπτε. Εκείνος που έχει κίτρινα χέρια δεν της κάνει, γιατί αποθαρρύνεται εύκολα.

Η γυναίκα με τα κίτρινα χέρια θα διαλέξη συντρόφο με κόκκινα χέρια (για την υλική εύτυχια της) ή με μαύρα (αν επιθυυ εύτυχια ψυχική και πνευματική).

Τριαντα - φυλλάς

Τα - Συλλάκια

Το Τριφύλλι

Οι Ατσουκνίδες

Η εξασφάλιση αρμονικής συμβίωσης

Αποτελεί γενική σχεδόν αντίληψη ότι η νύφη και η πεθερά δεν τ' αγαπούν ποτέ καλά. Και όμως το καλύτερο και για τις δυο θα ήταν να βρίσκονται σε απόλυτη αρμονία μεταξύ των. Αυτό απαιτεί το συμφέρον της κοινής οικογενείας που αποτελούν. Το πράγμα δεν είναι, άλλωστε, ακατόρθωτο. Θα χρειασθούν, φυσικά, μερικές αμοιβαίες παραχωρήσεις. 'Αλλ' όταν υπάρχει η καλή διάθεση και από τα δύο μέρη, όλα μπορούν να τακτοποιηθούν με τον καλύτερο τρόπο.

Νά, λοιπόν, μερικές απαραίτητες συμβουλές που θα κάμουν τις νύφες αγαπητές στις πεθερές τους και αντίθετα τις πεθερές αγαπητές στις νύφες τους:

Α' Πώς ν' άναγκηθίτε

Από τη νύφη σας...

Μην της λέτε διαρκώς, πως ο γιός σας, αν δεν έπαυσε αυτή, θα μπορούσε να παντρευτεί μίαν άλλη με μεγάλη προίκα.

Αποφύγετε τα κρυφομνημάτα με το γιό σας. Η νύφη σας θα μπορούσε να σας υποψιασθή.

Μην παραξενεύεσθε, όταν την βλέπετε να υποχωρή στα μικρά καπρίτσια των παιδιών της και να τους δίνει ένα μικρό χαριτζιλίκι, αντί να τους αγοράζει βιβλία ή άλλα χρήσιμα πράγματα. Πρό παντός, μην σπεύδετε να της πείτε: «Εγώ δεν θα άνετρεφα ποτέ τα παιδιά μου μ' αυτό τον τρόπο».

Μην έπεμβαίνετε στο στολισμό του σπιτιού και μην έχετε την άπαιτητή να υπερισχύη η γνώμη σας σε όλα. Πρέπει να το χωνεύετε ότι η πραγματική νο-

κοκυρά είναι η νύφη σας. Όταν ο γιός σας, γυρίζοντας από την εργασία του, θέλει να πη κάτι ιδιαιτέρως στη γυναίκα του, αποσυρθείτε με τρόπο και αποφύγετε μερικά πικρόχολα λόγια, όπως: «Νομίζω ότι μπορείς να πής ότι έχεις μπροστά στη μητέρα σου!»

Το καλύτερο είναι να μην μένετε μαζί με το γιό και τη νύφη σας, παρά μόνον, όταν δεν μπορεί να γίνη διαφορετικά ή όταν επιμένουν να σας κρατήσουν κοντά τους. Στην περίπτωση αυτή, μπορείτε να βοηθήτε στις δουλειές του σπιτιού, αλλά δεν πρέπει να ξεχνάτε ποτέ ότι η πρωτοβουλία ανήκει στη νύφη σας.

Από τ' άλλο μέρος, δεν πρέπει να λέτε διαρκώς: «Δεν τ' άγγιξα εγώ αυτό το κομμάτι το ψωμί!... Δεν μετατόπισα τίποτε!... Το ξέρω δα πως δεν είμαι στο σπίτι μου!...» Και όμως κάνετε λάθος. Είσα-στε στο σπίτι των παιδιών σας και δεν είναι σωστό να φερνόσαστε σαν ξένη. Μ' αυτό τον τρόπο τα στενοχωρείτε.

Μην δίνετε πάντα δίκη στο γιό σας. Πρέπει να κρίνετε τα πράγματα ανερόληπτα. Όπωςδήποτε, όμως, είναι καλόν ν' αποφεύγετε τις βίαιες και προσ-δητικές εκφράσεις.

Κάθε φορά που μπορείτε να το κάμετε, υποστηρίξε-τε τη νύφη σας. Ο γιός σας δεν θα δυσανεστή το ποτέ. 'Αλλά με τη νύφη σας είναι πολύ εύκολο να ψυχρανθήτε.

Προσπαθήτε να κάνετε α-πό καιρού σε καιρό ένα μι-κρό δώρο στη νύφη σας. Στην ανάγκη, θυσιάστε με-

ρικά από τα κομμηματά σας. Αυτό θα την ευχαρι-στήσει πολύ και πρέπει να είσαστε βέβαιη, ότι θα εκ-τιμήση τη μητρική χειρονο-μία σας.

Και στην χειρότερη ακό-μη περίπτωση, δεν πρέπει να ξεχνάτε, ότι η νύφη σας είναι μητέρα των εγγονιών σας. Πρέπει, λοιπόν, να κά-μετε τα πάντα για να βρι-σκόσαστε σε καλές σχέσεις μαζί της.

Β' Πώς ν' άναγκηθίτε από την πεθερά σας...

Μην παραλείπετε καμιά ευκαιρία, για να κολακεύ-σετε τη φιλαυτία της. Ζη-τήστε της π. χ. τη συμβου-λή σας για τον τρόπο με τον οποίον θα μαγειρέψετε το παπάκι που άρσσει στον άντρα σας. Δείξτε επίσης ενδιαφέρον για τα λουλού-δια ή τα πράγματα, που της άρσσουν.

Είναι καλό να λέτε κάθε τόσο στην πεθερά σας: «Ε-κείνο που μ' ένθουσιάζει στον άντρα μου είναι οι κα-λοί τρόποι του. 'Αλλά, φυ-σικά, αφού έχει τέτοια μη-τέρα...»

Μην ξεχνάτε να της εύ-χησθε τα «χρόνια πολλά» στη γιορτή της. Η προθυ-μία σας δεν πρέπει να φτά-νη όμως στο σημείο, ώστε να της πείτε ότι υπενθυμι-σατε στον άντρα σας τη γιορτή της μητέρας του!

Μην άγκαλιάζετε και μη φιλάτε τον άντρα σας μπρο-στά στη μητέρα του ή του-λάχιστον κάνετε το όσο λι-γώτερο μπορείτε. Αποφύ-γετε επίσης τα περιπαθή βλέμματα. Αυτό δεν σημαί-νει, όμως, ότι πρέπει να του φερνόσαστε ψυχρά.

Από τ' άλλο μέρος, δ-μως, δεν πρέπει να διατά-ζετε στις φροντίδες σας για την υγεία και την κα-λή εμφάνισι του συζύγου σας. Η μητέρα του θα εύ-χαριστηθή πολύ γι' αυτό.

Είναι καλό ν' αποφεύγετε να μιλάτε μπροστά στην πε-θερά σας για τα κέντρα στα οποία συχνάζετε με τον άντρα σας, για τις διασκε-δάσεις σας κτλ.

Αν δεν ζήτε μαζί με την πεθερά σας, μην ξεχνάτε να την καλíte κάθε τόσο στο σπίτι σας. Όταν έρ-χεται, έξ' άλλου, χωρίς να σας προειδοποίηση, πρέπει να την υποδέχεσθε με προ-θυμία και στην ανάγκη να θυσιάσετε μια επίσκεψι σας προς χάριν της.

Αν δεν συμφωνήτε μαζί της στον τρόπο του σερβι-ρίσματος ή της τοποθετή-σεως του κουβέρ κτλ., κά-μετε τη μικρή παραχώρησι, να συμμορφώθητε με την έ-πιθυμία της, όταν έρχεται να σας επίσκεψθ.

Αποφύγετε τις συγκρί-σεις μεταξύ της οικογενεί-ας σας και της οικογενείας του συζύγου σας.

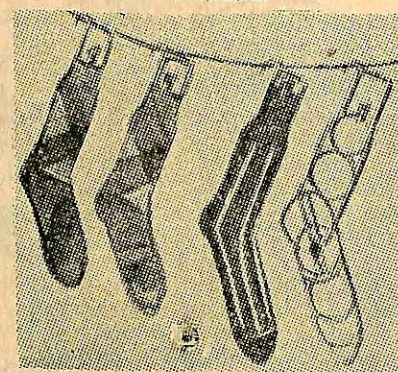
Όταν συμβή να φιλονει-κήσθ ο άντρας σας με τη μητέρα του, αποφύγετε να πάρετε το μέρος του και δ-ταν ακόμη έχει δίκη.

Και στη χειρότερη περι-πτωση, μην ξεχνάτε ότι η πεθερά σας είναι η μητέρα του συζύγου σας και η μάμμη των παιδιών σας και ότι έχει και αυτή δι-καιώματα στο σπίτι σας.

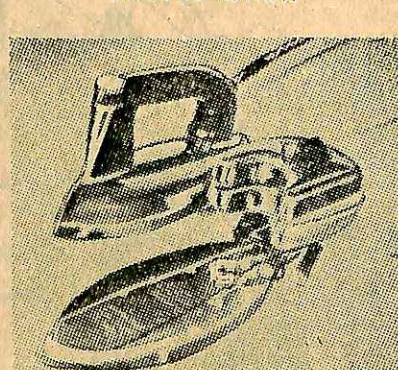
ΑΚΡΟΒΑΣΙΕΣ ΜΕ ΣΥΛΟΠΟΔΑΡΑ

Το ζεύγος Λέγκ, άσυνανώνιστο στους ακροβατικούς χορούς έκτελει μία φιγούρα «φραντζί» στον πάνω πάνω σε ζυλοπόδαρα, που καταλήνουν στο κάτω μέρος τους σε πατίνια. Πρόκει-ται όπως θ' αντιλαμβάνεσθε για το πειό δύσκολο και το πειό επικίνδυνο πατινάρισμα.

ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΕΓΝΩΝΟΥΝ ΟΙ ΚΑΛΤΕΣΣ

Αυτό το εξάρτημα από πλαστική ύ-φασμα (τελευταίο δεξιά) τοποθετείται μέσα στις καλτέσες, μετά το πλύσιμά τους. τις τεντώνει δεν τις άφαινει να ζερώνουν κι' επιπλέον να στεγνώ-σουν γρηγορώτερα. Το μενεβάς του ρυθμίζεται έτσι ώστε να ταιριάζη σε όλες τις καλτέσες μήκους από 23 μέχρι 33 πόντων.

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΣΙΔΕΡΟ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

Με το νέο αυτό εξάρτημα που μπο-ρεί να προσαρμοσθί στα κοινά η-λεκτρικά σίδερα ή νοικοκυρά σιδερώ-νει χωρίς να υγραίνει το ύφασμα ή να το σκεπάζη με υγρό πανί. Μέσα σ' ένα μικρό δοχείο περιέχεται μία πο-σότης νερού, που παρέχει αρκετόν ατμό για σιδέρωμα επί τρία τέταρτα της ώρας. Μ' αυτό τον τρόπο το ύ-φασμα δεν υσταλίζει όπως συμβαίνει με τα κοινά σίδερα.

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ 'Αμερικανοί Κροϊσοί

Περίουσιες που σχηματίσθηκαν με κεφάλαιο... μία καλή ιδέα

Η 'Αμερική είναι η χώρα όπου ένας άνθρωπος μπορεί να κάμη περιουσία, ξεκινώντας με μοναδικό κεφάλαιο μία καλή ιδέα. Τα θαύ-ματα αυτά δεν συνέβαιναν μόνον κατά το παρελθόν. Και η εποχή μας εύνοει επίσης τους τολμηρούς. Μεταξύ των σημερινών 'Αμερικανών Κροϊσών, πέντε άνθρωποι κα-τέχουν τα σκήπτρα. Είναι πέντε «βα-σιλείς» που μπορούν χάρις στις κολοσσιαίες περιουσίες που συνε-κέντρωσαν να εξουσιάζουν την αμε-ρικανική ζωή και να επιβάλλουν τις θέλησεις των.

Ανάμεσα σ' αυτούς την πρώτη θέση κατέχει ο Βίκτωρ Εμμανουέλ. Είναι ο άνθρωπος που ευνοήθηκε ό-σον κανείς άλλος ίσως από την τύχη.

Είχε μετασχει στον πρώτο παγ-κόσμιο πόλεμο και είχαν υπηρέτη-σει στην αεροπορία του ναυτικού. Μετά την άνακαμή προσελήφθη ως υπάλληλος σε μία τραπεζά. 'Αλλά ταυτόχρονα έκανε δουλειές στο χρηματιστήριο. Μερικά έξιπνα κολ-πα του επέτρεψαν να σχηματίσθ έ-ναν πρώτο πυρήνα περιουσίας. Έ-ξακολουθούσε τότε να παίζει και η τύχη τον εύνοησε τόσο πολύ, ώ-στε, σε ηλικία 28 ετών, είχε σχη-ματίσει μία περιουσία 40 εκατομ-μυρίων δολλαρίων!

Σε λίγο, άποσύρθηκε από τις έ-πιχειρήσεις και έφυγε για την 'Αγ-γλία, όπου άρχισε να ζή μια άρι-στοκρατική ζωή. Άγοράσε έναν παλιό νορμανδικό πύργο, άπόκτη-σε ένα σταύλο με 125 άλογα ίππο-δρομιών και περνούσε τον καιρό του σε διασκεδάσεις, χορούς και κυνή-για. Μεταξύ των προσωπικοτήτων, που τον τιμούσαν με τη φιλία τους ήταν ο δούξ του Ουίνδσορ, ο βα-σιλεύς Γεώργιος ο δος και ο Στάν-λεϋ Μπάλντουϊν.

Ο Βίκτωρ Εμμανουέλ γνωρίσθη-κε στην 'Αγγλία με τον τραπεζίτη Λοβενστάιν και κατέστρωσαν μαζί ένα σχέδιο, που θα τους εξασφάλι-ζε τον έλεγχο όλων των επιχείρη-σεων κοινής άφελείας των 'Ηνωμέ-νων Πολιτειών. Ο μυσ-τηριώδης θά-νατος του Λοβενστάιν — που έπε-σε από το αεροπλάνο πάνω από τη Μάγχη — δεν σταμάτησε την έ-φαρμογή αυτού του σχεδίου.

Ο 'Εμμανουέλ διέθετε τότε 60 εκατομμύρια δολλάρια. Μ' αυτά ήπρε στην εξουσία του τη μεγαλύ-τερη αμερικανική εταιρία αερίωφω-τος και ηλεκτρισμού, που τροφοδο-τούσε 112 μεγάλες πόλεις. Λίγον α-κόρε, άσφαλίσε, εξασφάλισε τον έ-λεγχο όλων των μεγάλων αερόναυ-τικών εταιριών της 'Αμερικής, που τις συγκέντρωσε σ' ένα «κονσόρ-τίουμ», που το διοικεί σαν από-λυτος κυρίαρχος.

Οι 'Αμερικανοί άποκαλούν τον 'Εμμανουέλ «βασιλέα της αεροπο-ρίας». Ο σκοπός του είναι να έξ-ασφαλίση τον έλεγχο όλων των έ-ρωναυτικών επιχειρήσεων των 'Η-νωμένων Πολιτειών. Για να το έπι-τύχη εργάζεται δεκάδη ώρες την ή-μέρα και δεν πηγαίνει ποτέ σε κα-μιά άλλη συγκέντρωση. Άπεχθάνε-σθικες συγκεντρώσεις. Άπεχθάνε-ται επίσης τη δημοσιότητα και δεν άφήνει ποτέ να τον φωτογραφή-σουν.

Ένας άλλος άνθρωπος με άλ-ληθινα σκανδαλώδη τύχη είναι ο Ρόμ-περτ Γιούνγκ. Είχαν άρχισει τη τρα-σδιοδρομία του σαν άφανης τρα-πέζιτης. Από την «τραπεζά» του, έ-ργαστάσια του παράγουν 750 αύ-τοκίνητα την ήμερα.

Ο Χόουαρντ Χιούς είναι ήδη 42 ετών, έχει τη φήμη γόητος — οι κύκλοι του Χόλλυγουντ του άποδί-δουν πολλές κατακτήσεις μεταξύ των μεγαλύτερων αστέρων του Χόλ-λυγουντ — και θεωρείται ως ένας από τους τολμηρότερους επιχειρη-ματίες των 'Ηνωμένων Πολιτειών. Έχει γυρίσει ως σήμερα περισσ-οτερα από είκοσι φιλμ και είναι κα-τασκευαστής μερικών νέων τύπων αεροπλάνων και υδροπλάνων. Η πε-ριουσία του υπολογίζεται σε πολλά εκατομμύρια δολλαρίων.

Ο Γιούνγκ, που έχει ήδη ηλικία 50 χρόνων, είναι ένας άνθρωπος κον-τός, άδύνατος και καμπουριασμέ-νος. Διευθύνει από μακριά τις έπι-χειρήσεις του και περνάει τον πε-ρισσότερο καιρό του στην πολυτε-λή βίλλα του του Παλμ Μπής ή σ' ένα άγρόκτημα που έχει στην κοι-νηκτηριότητα. Όταν ταξιδεύη χρησι-μοποιεί ειδικό τραίνο. Είναι στενός φίλος του δούκος του Ουίνδσορ και συμβούλος στις οικονομικές έπιχει-ρήσεις του.

Ο Τσαρλ Λούκμαν ο «βασιλεύς των άρωμάτων» είχε σπουδάσει άρ-χιτέκτων και έπαύειτο να πάρη το δίπλωμά του, αλλά προτίμησε να παντρευτεί μια νέα που άγαπούσε. Για να τη ζήσει, άναγκάσθηκε τότε να δεχθί μια θέσι πλάσις στην «Παλμολίβ». Από τη στιγμή αυτή, άρχισε η καταπληκτική σταδιοδρο-μία του.

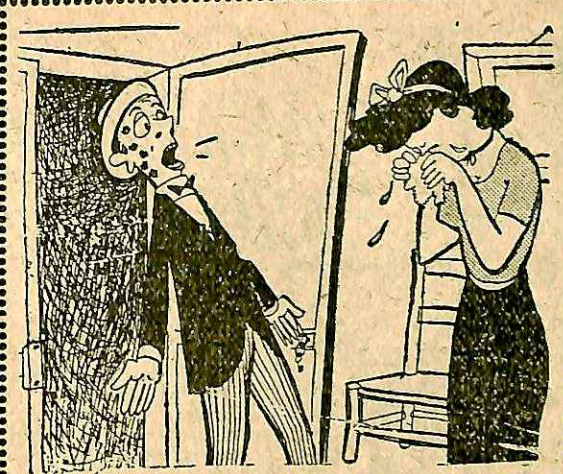
Πραγματικά, ο Λούκμαν κατάρ-θωσε, μέσα σε λίγα χρόνια, να συγκέντρωση στα χέρια του τις με-γαλύτερες αμερικανικές επιχειρή-σεις καλλυντικών και άρωμάτων. Τυπικά, εξακολουθεί να είναι πάντα υπάλληλος με ετήσιο μισθό 300 χιλιάδων δολλαρίων 'Αλλ' η προ-σωπική του περιουσία άνέρχεται σε πολλά εκατομμύρια δολλαρίων. Προσωπικός φίλος του προέδρου Τρούμαν, τοποθετήθηκε τελευταία επί κεφαλής της 'Επιτροπής που προπαγανδίζει μεταξύ των 'Αμερι-κανών τη στέρσις κρέατος, σούγαν και πουλερικών μια μέρα την έβδο-μάδα, για την εξασφάλισι της βοθείας προς την Εύρωπη.

Δύο άλλοι 'Αμερικανοί πολυεκα-τομμυριούχοι είναι ο Χένρυ Κάιζερ, και ο Χόουαρντ Χιούς.

Ο Κάιζερ άρχισε τη σταδιοδρο-μία του ως «μπου» στο άσανσερ έ-νος ουρανοξύστου της Νέας Υόρ-κης. Άλλα άναμείχθηκε πολύ γρήγο-ρα σ' επιχειρήσεις και, κατά την περίοδο του πολέμου, είχε την άλ-ληθινα μεγαλοφυή και σωτηρία ιδέα της κατασκευής μικρών πλοίων, που άπεκλήθησαν «Λίμπερτυ», για-τί συνετέλεσαν όχι λίγο στην άπε-λευθέρωσι της Εύρωπης.

Σήμερα, ο Κάιζερ έχει έπιδοθή στην κατασκευή αυτοκινήτων. Τα έργαστάσια του παράγουν 750 αύ-τοκίνητα την ήμερα.

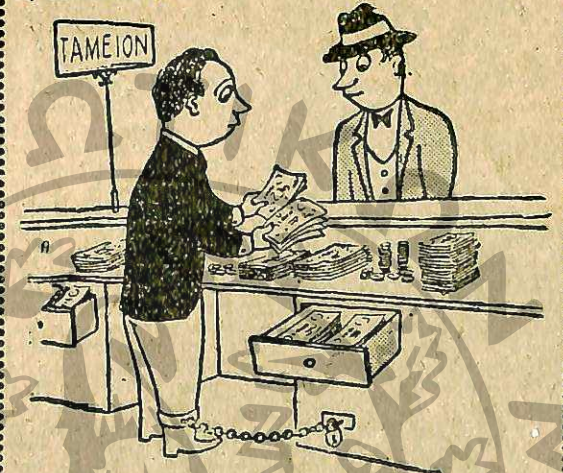
Ο Χόουαρντ Χιούς είναι ήδη 42 ετών, έχει τη φήμη γόητος — οι κύκλοι του Χόλλυγουντ του άποδί-δουν πολλές κατακτήσεις μεταξύ των μεγαλύτερων αστέρων του Χόλ-λυγουντ — και θεωρείται ως ένας από τους τολμηρότερους επιχειρη-ματίες των 'Ηνωμένων Πολιτειών. Έχει γυρίσει ως σήμερα περισσ-οτερα από είκοσι φιλμ και είναι κα-τασκευαστής μερικών νέων τύπων αεροπλάνων και υδροπλάνων. Η πε-ριουσία του υπολογίζεται σε πολλά εκατομμύρια δολλαρίων.

ΕΛΑ ΝΤΕ, ΜΗΝ ΚΑΝΕΙΣ ΕΤΣΙ! ΑΦΟΥ ΒΛΕΠΕΙΣ ΠΩΣ ΔΕΝ ΜΕ ΦΙΛΗΣΕ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ!...

ΤΟΥ ΕΜΟΙΑΖΑΝ ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ
'Εκείνη: Είναι καιρός που κάθεστε σ' αυτή τη συνοικία!...

Ο ΚΟΥΡΕΑΣ: ΕΙΧΑΤΕ ΚΑΙΡΟ ΝΑ ΚΟΨΕΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕ...

Ειδύλλιο

(Η σκηνή στη βεράντα του μεγάλου ξενοδοχείου, σε μια κοσμική λουτρόπολη. Ο μυρωμένος μπαίνει ζωηρά το άρωμά του από τα παφλουρισμένα σώματα που χαϊδεύει θρασυτάτος κι άφορος. Εκείνη, μια αθέρια λεπτεπίλεπτη σιλουέτα μ' εξωτική μελαχροινάδα στην κερινή σάρκα της κάθεται σ' ένα τραπέζι και δροσίζει τα χείλη της μ' ένα «μαρτίνι» που το ρουφά σε πολύ μικρές γουλιές.)

ΕΚΕΙΝΟΣ (πλησιάζει): Καλησπέρα σας.

ΕΚΕΙΝΗ (με μια δόση μελαγχολίας υπαγορευμένη από πληγή): Καλησπέρα... Καθήστε.

ΕΚΕΙΝΟΣ (κάθεται): Άποψε μου συμβαίνει κάτι.

ΕΚΕΙΝΗ: Αλήθεια; Δυσάρεστο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι. Μάλλον, δεν ξέρω. Είμαι πολύ ταραγμένος. Νοιώω μια βαρεία συγκίνηση.

ΕΚΕΙΝΗ (άπλά): Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ (έπειτα από πνιγμένο στεναγμό): Γιατί πήρα την απόφαση να σάς μιλήσω.

ΕΚΕΙΝΗ: Να μου μιλήσετε; Μά αυτό συμβαίνει κάθε μέρα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, δεν με καταλαβατε. Σήμερα πήρα την απόφαση να σάς μιλήσω σοβαρά. Κι, ίσως να μην πρέπει πια να προσθέσω τίποτ' άλλο, γιατί σε τέτοιες περιστάσεις, ο πρόλογος είν' αρκετός. Όσο το δυνατό να σάς πω, τα ακριβώς νοιώω για σάς, Νίνα...

ΕΚΕΙΝΗ (ρωσνιάζει): Μ' άρσει να σάς άκούω. Μου κάνετε καλό.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ταραγμένος): Πάει τώρα ένας μήνας, που σάς γνώρισα. Είκοσιεννέα μέρες. Και — τί περιεργό! — δεν θα μπορούσα ν' αποφύγω την κοινοτυπία: «Απ' την πρώτη στιγμή που σάς είδα», Νίνα, η ψυχή μου μίλησε με την ψυχή σας.

ΕΚΕΙΝΗ (αποφασιστικά): Αμέσως ένοιωσα πως είσαστε ένα πλάσμα ιδανικό. Ένα ζωντανό ποίημα που δεν μπορεί να βρη τη θέση του μέσα στην τραγική πε-

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ζότητα και τη χυδαία ρουτίνα της σημερινής ζωής... Είσατε μια καρδιά γεμάτη λυρισμό... Ένα εύθουστο ρομαντικό παιχνίδι στα χέρια της Μοίρας. Ίσως έχετε δοκιμάσει σκληρές απογοητεύσεις... Πόνους...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι... Αυτό είν' αλήθεια... Πέρασα φοβερές μέρες...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρυφερά και συγκινημένα): Όλα τώρα θα τελειώσουν, άγαπη μου. Φτάνει έσθ να το θέλεις...

ΕΚΕΙΝΗ (μελαγχολικά): Δεν είνε τόσο εύκολο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' αγωνία): Γιατί; Άγαπάς κάποιον άλλον;

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι, δεν άγαπά κανένα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' ανακούφιση): Ήταν σαν να μου χάρισε όλο τον κόσμο μ' αυτό που είπες. Με συγχωρείς... Σου μιλώ στον ένικό. Άλλ' αυτή τη στιγμή δεν είμαι κύριος του εαυτού μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' άρσεις όπωσ μου μιλάς! Μ' άρσει να σε βλέπω κοντά μου. Έτσι... ταραγμένο... συγκινημένο... γεμάτο λαχτάρα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Αν δεν περνούσε κόσμος θα σ' άρπαζα στην άγκαλιά μου και θα σε γέμιζα φιλιά».

ΕΚΕΙΝΗ: Πρόσεξε! Μας κυττάζουν.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό ξέρω. Και προσέχω, άγαπη μου. Μά τί σημασία έχει αυτό; Σε λίγο, δεν θα μάς νοιάζει πια ο κόσμος. Θάνε για μάς άδιάφορα τα λόγια του και δίχως σημασία τα βλέμμά του. (Η φωνή του έχει πάρει ένα τόνο γεμάτο λυρική έξαρση). Η άγάπη μας θάν' έλευθερη κι εύλογη. Τα λουλούδια της λεμονιάς με τη μυρωμένη εύλογία τους θ' άρωματίζουν γλυκά τον έρωτά μας. Έναν έρωτα περήφανο κι άνεμπόδιστο.

ΕΚΕΙΝΗ: Τί όμορφα μιλάς!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σε λίγο θα σαι γυναίκα μου, Νίνα. Δεν θα μπορούμε να ζούμε, βέβαια, με πολυτέλεια. Μά τί σημαίνει αυτό; Η Άγάπη, πουνε τόσο πανάκριβο, θα μάς χαρίζη κάθε μέρα τα πολυτίμα δώρα της.

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή... δεν έχεις χρήματα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (λίγο παραξενεμένος): Περιουσία... δεν έχω βέβαια. Κι' ένας νέος σημαίνει αυτό; Η Άγάπη, πουνε τόσο πανάκριβο, θα μάς χαρίζη κάθε μέρα τα πολυτίμα δώρα της.

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή... δεν έχεις χρήματα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (λίγο παραξενεμένος): Περιουσία... δεν έχω βέβαια. Κι' ένας νέος σημαίνει αυτό; Η Άγάπη, πουνε τόσο πανάκριβο, θα μάς χαρίζη κάθε μέρα τα πολυτίμα δώρα της.

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή... δεν έχεις χρήματα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (λίγο παραξενεμένος): Περιουσία... δεν έχω βέβαια. Κι' ένας νέος σημαίνει αυτό; Η Άγάπη, πουνε τόσο πανάκριβο, θα μάς χαρίζη κάθε μέρα τα πολυτίμα δώρα της.

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή... δεν έχεις χρήματα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (λίγο παραξενεμένος): Περιουσία... δεν έχω βέβαια. Κι' ένας νέος σημαίνει αυτό; Η Άγάπη, πουνε τόσο πανάκριβο, θα μάς χαρίζη κάθε μέρα τα πολυτίμα δώρα της.

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή... δεν έχεις χρήματα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (λίγο παραξενεμένος): Περιουσία... δεν έχω βέβαια. Κι' ένας νέος σημαίνει αυτό; Η Άγάπη, πουνε τόσο πανάκριβο, θα μάς χαρίζη κάθε μέρα τα πολυτίμα δώρα της.

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή... δεν έχεις χρήματα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (λίγο παραξενεμένος): Περιουσία... δεν έχω βέβαια. Κι' ένας νέος σημαίνει αυτό; Η Άγάπη, πουνε τόσο πανάκριβο, θα μάς χαρίζη κάθε μέρα τα πολυτίμα δώρα της.

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή... δεν έχεις χρήματα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (λίγο παραξενεμένος): Περιουσία... δεν έχω βέβαια. Κι' ένας νέος σημαίνει αυτό; Η Άγάπη, πουνε τόσο πανάκριβο, θα μάς χαρίζη κάθε μέρα τα πολυτίμα δώρα της.

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι τόσο καλός!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και σε λατρεύω, Νίνα!

ΕΚΕΙΝΗ: Τό πιστεύω. (Πιο σιγά): Κρίμα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί είπες;

ΕΚΕΙΝΗ: Είπα «κρίμα».

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς! Θα τώ-θελα τόσο πολύ. (Με το ίδιο μελαγχολικό ύφος της έξαυλωμένης Ιουλιέττας): Άλλά νά... Δεν γίνεται!

ΕΚΕΙΝΟΣ (νοιώθει τον άέρα να του παγώνει τόν ιδρώτα στο μέτωπο): Δεν γίνεται... Για ποιά λόγο;

ΕΚΕΙΝΗ (με το βλέμμα προσηλωμένο στο πρώτο κουμπάκι της μπλούζας της που το στριφογυρίζει μηχανικά): Εγώ, ήμουνά ένα κορίτσι απροστάτευτο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βρέθηκε «ένας κύριος», πολύ καλός, ηλικιωμένος...

ΕΚΕΙΝΗ: ...Και θέλει να σε παντρευτεί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι. Είνε παντρεμένος! Άλλά νά... με συμπάθησε, κατάλαβε; (Τό στριφογύρισμα του κουμπιού, συνεχίζεται με περισσότερη δύναμη). Και τώρα ξοδεύει του κόσμου τα λεπτά! Άπάνω από έξηντα - έβδομηντα λίρες τó μήνα... Κι' άμα πεθάνω, θα μου γράψη κι ένα σπίτι. Μία πολυκατοικία περίφημη, μέσ' τó Κέντρον...

(σιγότερα): Άν ήθελες να βλεπώμασε κάπου - κάπου κρυφά.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνεται): Με συγχωρείς... Ένν λεπτό!... (Τρέχει και μπαίνει στο μπάρ σκουπίζοντας τόν ιδρώτα του): Ένα ύσκυ διπλό, σε παρακαλώ!

(Ο μπάρμαν σερβίρει πρόθυμα τó ύσκυ κι' Εκείνος νοιώθει να πέφτει βαρεία μέσ' την ψυχή του ή: Αύλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Ο Ο

Η «αεροσπορίνη» πιο καλή απ' την πενικιλίνη;

Τί απέδειξαν τά σχετικά πειράματα

Έξετάζοντας με τó μικροσκόπιο τούς μικροοργανισμούς που περιείχε ένα δείγμα χύματος κηπου, ο Άγγλος επιστήμων όοκτωρ Γζεφρέυ Έιναγουορθ έβρεκε μέσα σ' αυτό ένα μικρόβιο γνωστό με τó όνομα «βάκιλλος αεροσπορίνης» τó ίδιο που είχε παρατηρήσει ήδη τó 1928 ο Άμερικανός υγιεινολόγος Γκρήρ μέσα σε νερό μολυσμένο από σκετούς, τα πειράματα τού Γκρήρ πάνω σε παντικούς είχαν αποδείξει τότε ότι τó μικρόβιο αυτό είνε αβλαβές. Ο όοκτωρ Έιναγουορθ όμως σκέφθηκε ότι μπορούσε νανε όχι άπλως αβλαβές αλλά και ωφέλιμο. Τό καλλιέργησε λοιπόν μέσ' σε ειδικό θρεπτικό ύγρο κι έβγαλε απ' αυτό μία ουσία, που την ώνομασε «αεροσπορίνη».

Φαίνεται ότι πρόκειται για ένα καινούργιο φάρμακο, ισχυρότερο απ' την πενικιλίνη και τή στρεπτομυκίνη, και μάλιστα σε άρρώστειες όπου δεν ώφελουν αυτά τα δύο. Άπεδείχθη ήδη άποτελεσματικό στα εργαστηριακά πειράματα, κατά τού τύπου, της δυσεντερίας της χολέρας, της πανώλους και άλλων έντερικών μολύνσεων. Δοκιμάσθηκε έπίσης με άριστα άποτέλεσματα σε παιδιά που έπασχαν από κοκκίτη.

Τό μεγάλο πλεονέκτημα της αεροσπορίνης είνε ότι τά μικρόβια δεν άποκτούν άντοχή σ' αυτήν όπως συμβαίνει με την πενικιλίνη και τή στρεπτομυκίνη. Μικρόβια τύπου υπεβλήθησαν 28 άλλεπάλληλες φορές στην επίδραση της χωρίς να γίνουν άνθεκτικότερα. Άπεναντίας, υπό τις ίδιες συνθήκες, με 10 φορές μόνο τά μικρόβια τού τύπου άποκτούν 200 φορές μεγαλύτερη άντοχή στη στρεπτομυκίνη.

Στα πρώτα πειράματα τά πειραματόζωα πάβαιναν νεφρικές διαταραχές απ' την αεροσπορίνη. Αυτό όμως ώφελειτο σε ώρισμένες άκαθαρσίες τού φαρμάκου. Τώρα που παράγεται σε καθαρή κατάσταση μπορεί να χορηγηθή σε όσους πάσχουν από μεγάλες δόσεις, χωρίς να προκαλέση καμιά δυσάρεστη συνέπεια.

Η αεροσπορίνη άνήκει μάλλον στην κατηγορία της στρεπτομυκίνης, γιατί σκοτώνει τά λεγόμενα «Γκράμ-άρνητικά» μικρόβια, ενώ η πενικιλίνη προσβάλλει μόνο τά «Γκράμ-θετικά». Δεν φέρνει όμως κανένα άποτέλεσμα κατά της πυμοτιώσεως άντίθετα προς τή στρεπτομυκίνη.

Ενδιαφέροντα ήσαν τά πειράματα που έγιναν πάνω σε παντικούς για τή καταπολέμηση τού εξανθηματικού τύφου. Διάφορες όμοιες ομάδες ζώων μολύνθηκαν όλες με μικρόβια αυτής της άρρώστειας. Όσα δεν υπεβλήθησαν σε καμιά θεραπεία έζησαν μία μέρα μόνο. Τό ίδιο συνέβη με όσα τούς χορηγήθηκε πενικιλίνη ή σουλφαμίδες. Μ' ένα μίνιμα πενικιλίνης και σουλφαμίδων, ή ζωή μιας άλλης ομάδας παρατάθη έπί 3 ήμέρες, με στρεπτομυκίνη δέ έπί 4. Με τήν αεροσπορίνη, έζησαν και γιατρεύτηκαν τά 9 απ' τά 10 παντικά της ομάδας.

Όπως είπαμε και πιο πάνω ή αεροσπορίνη δοκιμάσθηκε μ' έπιτυχία σε μικρά παιδιά που έπασχαν από κοκκίτη. Ένα κοριτσάκι 14 μηνών υπεβλήθη σ' αυτή τή θεραπεία έπί 7 ήμέρες. Τήν έννάτη ήμέρα άρχισε ή καλλιτέρεψή του και σ' ένα μήνα είχε θεραπευθή τελείως.

Ένα άγοράκι 3 μηνών είχε μία έπικίνδυνη μορφή κοκκίτη. Τό δέρμα του είχε μελανιάσει. Με τήν αεροσπορίνη, σε μεγάλες δόσεις, ξαναβρήκε άμέσως τó χρώμα του. Σε 3 ήμέρες είχε σταματήσει ό βήχας και σ' άλλες 3 έπεσε ό πυρετός. Τό παιδάκι αυτό σώθηκε κυριολεκτικά απ' τó θάνατο.

Άπ' όλα τά παιδιά με κοκκίτη, που υπεβλήθησαν στη νέα θεραπεία, πέθαναν 2 μόνον, κι' αυτό συνέβη γιατί είχαν σχηματισθή άποστήματα στους πνεύμονές των πριν άκούη άρχισουν να παίρνουν τó φάρμακο.

Η έπιτυχία των πειραμάτων με αεροσπορίνη πάνω σε άνθρώπους είνε τόσο ώστε τó άγγλικό Υπουργείο Υγιεινής διέθεσε κεφάλαια για τή παραγωγή μεγαλύτερης ποσότητας φαρμάκου και τις δοκιμές του σε εύρωστη κλίμακα. Οι γιατροί που τó δοκιμάζουν, σπριίζουν μεγάλες έλπίδες σ' αυτό.

19

Ζωντανές Ελληνίδες

Μα τὴ Μαυρογένους

Ἡ ἀραιότερα πορτραί-
τα τῆς Μαντῶς Μαυρο-
γένους τὰ βρίσκει κανεῖς
στὰ περιηγητικά κείμενα,
ἀνάμεσα, δηλαδή, στὶς ἐν-
τυπώσεις τῶν ἐκλεκτῶν τα-
ξειδιωτῶν πού ἦρθαν στὴν
Ἑλλάδα, στὸν καιρὸ τοῦ
πολέμου τῆς ἀνεξαρτησίας
καὶ τὴν γνώρισαν ἀπὸ
κοντά.

Ὁ Ραυτιπὸς πού τὴν θαύ-
μαζε ἐξαιρετικά καὶ τὴν ὤ-
μνησε στὶς ἐντυπώσεις του,
τὴν εἶχε ρωτήσει μιά μέρα:
— Ποία εἶνε ἡ κυριώτερη
ἐπιθυμία σας στὴ ζωὴ;

Καὶ ἡ Μαντῶ, χωρὶς δι-
σταγμῶν, ἀπάντησε ἀπλά:
— Θὰ ἤθελα νὰ γεννιό-
μουνα ἀντρας!...

Περὶσσότερες ἐξηγήσεις
δὲν θέλησε νὰ δώσει στὸν
ἔξοιο ταξειδιώτη. Ἀλλ' ὁ
Ραυτιπὸς ἐξηγήσε τὴν ἀ-
πάντησιν τῆς ἀθάνατης Ἑλ-
ληνίδας ἔτσι: ὅτι μάλλον,
καθὼς φαίνονταν, ἐστενωχω-
ρεῖτο πού ἡ ἠρώϊκή καρδιά
τῆς κλεινότανε μέσα στὴν
ἐξαιρετικὴ μὲν ἀλλὰ γυναι-
κεῖα κορμίστασί της! Αὐ-
τὸ ἦταν τὸ ζήτημα!

Ὁ Ζινονδὶ ἀναφέρει ὅ-
τι ὅλες οἱ χάριτες εἶχαν κο-
μῆσαι τὸ ὠραιότατο καὶ ἡ-
ρωϊκὸ κορίτσι τῆς «Μυκό-
νου». Ὁ δὲ Μπλαγκάρ πού
τὴν εἶχε παρακολουθήσει
καὶ στὴν ἀνακρίβη της, ὡς
ἀρχηγίνα, ἀπὸ τοὺς Μυκο-
νιαῖτες καθὼς καὶ ὕστερα
στὸν πόλεμο, τὴν ἐρωτεύ-
θηκε καὶ ἔδωσε, στὶς ἐντυ-
πώσεις του, ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ
χαριτωμένα πορτραίτα του:

«Ἡ ὑπερήφανη καὶ δια-
περαστικὴ ματιά της — ἔ-
γραψεν ὁ Μπλαγκάρ — ἡ
δύναμις καὶ ἡ ἐλκρικίνη
τοῦ χαρακτήρος της ἔκαναν
τοὺς συμπατριῶτες της νὰ
υποτάσσωνται ἀπέναντί της
καὶ νὰ διαβλύπων στὴ γο-
πτευτικὴ φυσιογνωμία της
καὶ στὴ δυνατὴ ἐκφράσι τῆς
τὴν ἠρωίδα πού ἦταν πραγ-
ματικά ἀξία νὰ γίνῃ ἀρ-
χηγὸς τῶν καὶ νὰ τοὺς ὀ-
δηγήσῃ στὴ νίκη».

Ὡς ἀρχηγίνα ἡ Μαντῶ
ἀγαπήθηκε ἀπὸ πολλοὺς
συμπατριώτες καὶ ὁπαδούς
της, πού κράτησαν τὸν ἔρ-
ωτά τους μυστικὸ, γιατί
δὲν τὸλμυσαν νὰ τῆς τὸν
ποῦν.

Ἐνας, ὅμως, ἀπ' αὐτούς,
πού εἶχε διακοφθεῖ καὶ τὶς
σπουδὲς του στὸ Παρίσι
γιά νὰ ῥθῃ στὴν Ἑλλάδα νὰ
πολεμήσῃ, δὲν κρατήθηκε
καὶ τῆς ἐξομολογήθηκε τὸν
ἔρωτά του. Ἡ Μαντῶ τὸν
εἶχε καταλάβει ἀπ' τὸν τό-
ν τῆς φωνῆς του, ἀπ' τὶς
φερίματά του καὶ ἀπ' τὶς
φλογερὲς ματιές του. Ἐνα
βράδυ, ὁ νέος τὴν περίμενε
κοντὰ στὸ σπίτι της καὶ

τῆς ἐκμυστηρεύτηκε, δειλὰ
δειλὰ, τὸν ἔρωτά του.

Ἐκείνη τὸ περίμενε καὶ
δὲν θέλησε νὰ τὸν ἀπογοη-
τέψῃ. Τὸ μίλησε μὲ στορ-
γὴ καὶ μὲ καλωσύνη, τοῦ
ὑπενθύμισε τὶς υποχρεώσεις
τοῦ ἀγῶνος, τοῦ κέντησε τὴ
φιλοτιμία του, τοῦ ἔδωσε
μερικές ἐλπίδες καὶ στὸ τέ-
λος τοῦ εἶπε:

— Ἀκουσε, φίλε μου.
Πρὸς τὸ παρόν, θὰ κρατή-
σω τὴν καρδιά μου ἐλεύθε-
ρη. Δὲν θέλω, ἀκόμα, ν' ἀ-
ποφασίσω σ' ἕνα ἀντρας,
πρὶν τελειώσῃ ὁ πόλεμος.

Ὑστερα, ὅμως, ὅταν τε-
λειώσῃ ὁ ἀγῶνας, θὰ δώσω
τὴν καρδιά μου σὲ ἀντρα ἑ-
λεύθερο καὶ γενναῖο, πού θὰ
κάμῃ τὸ καθήκον του γιὰ τὴν
Ἑλλάδα, καὶ πού θ' ἀρέσῃ
καὶ σὲ μένα, ὅπως ἐσύ!

Ὁ νεαρὸς Μυκονιάτης,
τότε, θέριψε. Τῆς ὀκτίστι-
κε πὼς θὰ φανῇ ἀξίος τῆς
ἀρχηγίνας του καὶ πὼς θὰ
κάμῃ τὸ καθήκον του, ἀσχε-
τα μὲ τὴν ὑπόσχεσί της.

Σὲ λίγους μῆνες, ὅταν ἡ
Μαντῶ πολεμοῦσε μὲ τοὺς
ἀνδρες τῆς στοῦ Πήλιο, καὶ
ἡ μάχη ἐμείνετο, διέκρινε
σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἕνα γεν-
ναῖο παλληκάρι πού πολε-
μοῦσε λιονταρίσια. Ἀλλὰ
σὲ λίγο ὁ νέος ἔπεσε βα-
ρεῖα πληγωμένος.

Ἐπρεξε κοντὰ του καὶ τὸν
ἀνεγνώρισε. Διάταξε ἀμέ-
σως νὰ τὸν σπρώξουν καὶ
νὰ τὸν μεταφέρουν στὴ σκπ-
νὴ της, ἐνῶ τοῦ φώναζε:

— Κουράγιο, παλληκάρι
μου! Θὰ ζήσῃς!

Ὁ νεαρὸς Μυκονιάτης τὴν
κυττούσε δακρυσμένος, ἄλ-
λὰ τὸ δρέπανο τοῦ θανάτου
τὸν εἶχε ἀγγίξει. Σὲ λίγη
ῶρα, ξεψυχώντας, τὴν κυτ-
τάζε κατάματα καὶ ἀγωνί-
στηκε γιὰ τὴν πῆ τὰ
τελευταία του λόγια:

— Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ
γιὰ σένα!

Μέσα στὶς φλόγες τοῦ
πολέμου ἡ Μαντῶ πού ἀν-
τεστῇ σὲ ὅλες τὶς αἰσθη-
ματικές ἐκδηλώσεις τῶν
θυμάτων τῆς ἀμορφίας της
ὑπέκυψε καὶ ἔδωσε τὴν
καρδιά της στὸν Δημήτριον
Ἐλεάνδρου), τὴν ἐποχὴ πού
συναντήθηκε μαζί του, στὰ
πεδία τῶν μαχῶν τῆς Ροῦ-
μελης.

Μαντῶ Μαυρογένους

Ὡς ἀντρας ὁ Δημήτριος
Ἐλεάντης δὲν ἦταν καὶ
τόσο ὠραίος.

Εἶχε, ὅμως, ψυχικά καὶ
πνευματικά χαρίσματα. Ἦ-
ταν ἐξαιρετικά ευγενής,
μορφωμένος, μὲ πολὺ λε-
πτὸς τρόπο καὶ μὲ σπά-
νια, γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη,
ἀντροφι.

Ἐρωτευμένη, ἡ Μαντῶ
μὲ τὸν Δημήτριον Ἐλεάν-
τη, δὲν σταμάτησε τὸν ἀγῶ-
να της. Ἡ συμμετοχὴ της
στὸν πόλεμο τῆς ἀνεξαρτη-
σίας εἶχε καταπλήξει ὅλον
τὸν κόσμ. Ὁ Νικόλαος
Τομαζέο εἰς τὰς «Εἰκόνας
τοῦ ἀπὸ τὴν ἀγωνιζομένη
Ἑλλάδα» ἔγραψεν ὅτι ὁ Δη-
μήτριος Ἐλεάντης ἦταν ὁ
μόνος ἀντρας — πού προέ-
βλεψε ἰδιαιτέρη αἰσθησὶν στὴν
Μαντῶ καὶ τὴν ἔκαμε νὰ
τὸν ἀγαπήσῃ.

«Τὸ αἰσθητὴς τῆς αὐτῆς
— ἔγραψεν ὁ Τομαζέο —
ἔμεινε σταθερὸ καὶ ὅταν
ἀκόμα ἡ Μαντῶ ἔχασε τὴν
ἐλπίδα νὰ γίνῃ σύζυγος
τοῦ Ἐλεάντη, ἐξ αἰτίας
ἐνὸς περιστατικοῦ πού μὴ
ἐμπιστευτικὴ ἡ ἡρώδα μὲ
τὰ δάκρυα στὰ μάτια καὶ
πού ἔκαμε τὸν γάμον αὐτὸν
ἀδύνατον!».

Τὶ συνέβη σχετικῶς;
Τὸ δυσάρεστο αὐτὸ γεγο-
νὸς πού ἔμεινε μυστήριον
στ' ἀπομνημονεύματα τοῦ
Τομαζέο, ἐξηγήθηκε κάπως
ἀπ' τὸν Ἰωάννην Φιλήμονα
πού ἦταν, ἐπὶ πολὺ διάστη-
μα, διευθυντὴς τοῦ πολι-
τικῶν γραφείου τοῦ Ἐλε-
άντη στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀ-
γῶνος.

Ὁ ὁπαδοὶ τοῦ Ἐλεάν-
τη, ἀντιπαθούσαν τὴν Μαν-
τῶ. Ἐνόμιζαν ὅτι ἡ ὠραία
Μυκονιάτισσα ἐπηρέασε τὸν
ἀρχηγὸ τοῦς στὴν κρίσιμη
ἐποχὴ τοῦ Ἀγῶνος καὶ δὲν
τὸν ἄφηνε νὰ συγκεντρωθῇ
στὰ καθήκοντά του, ὡς
ἀρχηγός. Οἱ περισσότεροι
φοβήθηκαν ὅτι ὁ Ἐλεάντης
θὰ θυσιάζονταν στὸν ἔρ-
ωτά του πρὸς τὴν Μαντῶ καὶ
θὰ παραμελοῦσε τὰ καθή-
κοντά του πρὸς τὸν ἀγῶνα.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ὁ ἀρ-
χηγὸς στάθηκε ἀδύνατος νὰ
πέισῃ τοὺς ὁπαδούς του.

Γι' αὐτὸ καὶ ἐκείνοι, τὴν
ἐποχὴ πού ὁ Ἐλεάντης εἶ-
χε ἀποφασίσει νὰ παντρευ-
τῇ τὴν Μαντῶ γιὰ νὰ δώ-
σῃ ἕνα τέλος στὴν ἀνώ-
μαλη κατάστασι πού εἶχε
δημιουργηθῇ γύρω τους, ἐ-
πώλεθησαν κάποιος ἀπου-
σίας του ἀπὸ τὸ Ναυπλίου,
κι' ἔδρασαν ἀστραπιαίως.

Ἐνα βράδυ ἀπαξάν δια-
τῆς βίας τὴν Μαντῶ, τὴν
παρκαρίσαν σ' ἕνα Μυκο-
νιατικὸ καράβι καὶ τὴν ἐ-
στέλιναν στὸ νησί της, μὲ
τὴν ἀπειλὴ ὅτι, ἂν ἐναγύ-
ριζε νὰ συναντήσῃ τὸν ἀρ-
χηγὸ τους, θὰ κινδύνευε ἡ
ζωὴ της.

Μόλις ξαναγύρισε στὸ
Ναυπλίου ὁ Ἐλεάντης ἀρ-
ρώστησε βαρύν. Ἐκτοτε ὁ
ἠρωϊκὸς ἀρχηγὸς τοῦ ἀπε-
λευθερωτικοῦ ἀγῶνος δὲν
ἐξανείδε τὴν ὑγεία του,
ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ Μαντῶ. Πέ-
θανε στὸ Ναυπλίου (1832)
ἀγαπῶς, ἀλλὰ καὶ ἡ Μαντῶ
πέθανε (1848) ἀνύπαντρη
καὶ πᾶμπανη στὴν Πάρο,
φιλοξενούμενη ἀπὸ κάποιους
συγγενεῖς της.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

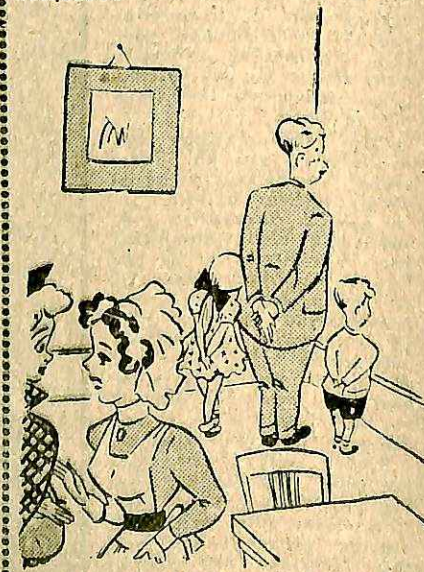
ΘΑ ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΕ ΣΚΟΥΡΑ

Ἡ νέα δακτυλογράφος:
Ἐδῶ εἶνε τὰ πιστοποιητικά στενογρα-
φίας, γραφομηχανῆς καὶ τοῦ πρώτου
θλήματος, στὸ γυναικεῖο μυστ...

ΤΟΥ ΤΟ ΧΤΥΠΗΣΕ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ!

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἱσιώσετε αὐτὸ
τὸ τηγάνι, πού ἀγόρασε χθὲς ἡ γυναι-
κά μου; Μόνο μιά φορὰ τὸ χρησιμο-
ποίησε...

— Καλὰ πού ἦρθατε, κυρία. Σήμερα
ἐκτός ἀπὸ τὰ παιδιά, ἦταν ἀπακτος
κι' ὁ κύριος!...

Τὰ πιὸ ἀλλόκοτα «ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ»

Πὼς τὰ ἐξηγουν οἱ εἰδικοί

Ἐνῶ οἱ ἀκροαταὶ ἐνὸς ραδιοφω-
νικοῦ σταθμοῦ τῆς Ν. ὁρκῆς ἀπο-
λαμβάναν ἕνα μουσικὸ πρόγραμμα,
ἐξαφνικὰ ἡ ὀρχήστρα ἔπαψε σχεδὸν
ν' ἀκούεται κι' ἀντικαταστάθηκε...
ἀπ' τὴ συνδιάλεξι δύο γυναικῶν,
πού κουβεντιάσαν κάπου τηλεφω-
νικῶς κι' ὅμως ἀκούγονταν στὰ με-
γάφωνα τῶν ραδιοφῶνων. Τὸ παρά-
ξενο αὐτὸ φαινόμενο διήρκεσε μερι-
κές στιγμές.

Στὸ Σαιν-Λιούις, ἕνας μουσι-
κὸς κυκερινὸς κέντρου ἔπαιζε ἕνα
«σὸλο» στὴν ἡλεκτρικὴ κιθάρα του,
ὅταν τὸ ὄργανο ἄρχισε νὰ μεταδί-
δῃ ραδιοφωνικὲς εἰδήσεις!

Μιά νοικοκυρά, στὴ Σάντα
Μπάρμπαρα τῆς Καλιφορνίας, ἄ-
κουσε μιά μέρα τὴν ἡλεκτρικὴ κου-
ζίνα της νὰ παίζῃ μουσικὴ Σού-
μπερτ! Κι' ὅταν ἔφτασαν οἱ γείτο-
νες γιὰ ν' ἀκούσουν τὴ «στοιχειω-
μένη κουζίνα», μιά φωνὴ σπῆκερ
διαφήμιζε κάποια μάρκα σαπυ-
νίου...

Εἶνε ἐκπληκτικὸς ὁ κατάλογος τῶν
ἀντικειμένων πού ἔχουν γίνῃ, ὑπὸ
ἐξαιρετικὲς περιστάσεις, ραδιοφω-
νικὸ δέκται. Ὑπάρχουν μεταξύ τους
μουσικὰ καμινέτα, σομιέ πού μι-
λοῦν, μπανιέρες πού τραγουδοῦν,
συρματοπλέγματα, βρῦσες τοῦ νε-
ροῦ καὶ πηγάδια πού μετεβλήθησαν
γιὰ λίγο σὲ ραδιοφῶνα! Ἐξ ἄλλου,
συνθιθεμένα ἀρχισαν ἐξαφνικὰ
νὰ λειτουργοῦν ὡς τηλε-
φῶνα καὶ νὰ μεταδίδουν σ' ὅλο τὸν
κόσμο ἰδιωτικὲς τηλεφωνικὲς συνδι-
αλέξεις.

Τὰ φαινόμενα αὐτὰ ὀφείλονται
σὲ παράγοντες, πού ἄλλοι μὲν εἶνε
γνωστοὶ στοὺς ραδιοτεχνικούς, ἄλ-
λοι δὲ μένου ἀκόμη μυστηριώδεις
καὶ γεννοῦν τὴν ὑπόψιν ὅτι δὲν εἶνε
ἀπολύτως ὀρθὸς ὁ σημερινὸς ἡλε-
κτρονικὸς καὶ ἡλεκτρομαγνητικὸς
θεωρίες. Πάντως, σ' ὅλες τὶς περι-
πτώσεις, ἕνα μεταλλικὸ ἀντικει-
μενὸ συνέλαβε τὰ ἡλεκτρικὰ κύματα
ὠρισμένης συχνότητος καὶ μετεβλή-
θη σὲ πρωτόγονο ραδιοφῶνα. Τὰ
φαινόμενα δὲ αὐτὰ παρατηρήθησαν
σε μικρὰ σχετικῶς ἀπόστασι ἀπ' τὸ
ραδιοφωνικὸ σταθμὸ — ὡς ἐπὶ τὸ
πλεῖστον σὲ ἀκτίνα 1 χιλιομέτρου,
ὅπου τὰ κύματα ἦσαν ἰσχυρότερα.

Στὸ Γκοουήνγκ τῆς Ὀκλαχόμα, τὸ
συρματοπλέγμα ἐνὸς κτηματός
παίρει ραδιοφωνικὲς ἐκπομπές,
τὶς ὁποῖες μπορεῖ ν' ἀκούσῃ καθε-
νὰς ἀκουμπώντας ἐπάνω τ' αὐτὴ
τοῦ.

Λίγο ἀφοῦ ἄρχισε νὰ λειτουργῇ,
τὸ 1936, ἕνας ραδιοφωνικὸς σταθ-
μὸς τοῦ Ἰλλινόις, κάποιος δικηγό-
ρος τοῦ Σικάγου πρόσεξε ὅτι τὸ
κρεβάτι τοῦ τραγουδοῦσε! Στὴν
περίπτωσι αὐτῇ, ἐκτελοῦσαν χρεὶ
ραδιοφῶνων τὰ ἐλατήρια τοῦ σομιέ.

Ἀκόμη καταπληκτικότερο ἦταν
αὐτὸ πού συνέβη σ' ἕνα ἐργατῆ,
στὸ Νιούρκ. Καθὼς περπατοῦσε
στὸ δρόμο, ἄρχισε ν' ἀκούῃ φωνές
καὶ μουσικὴ, μολοντὶ δὲν ὑπῆρχε
ἐκεῖ γύρω κανένα ραδιοφῶνα. Στὴν
ἀρχὴ φοβήθηκε... πὼς εἶχε τρελ-
λαθῇ, ἔπειτα ὅμως ἐξακρίβωσε ὅτι
τὸ φαινόμενον συνέβαινε μόνον ὅταν
βρισκόταν κοντὰ στὸ ραδιοφωνικὸ
σταθμὸ. Μία συστηματικὴ ἐρευνά
ἀπεκάλυψε ὅτι ὁ ἐργατὴς αὐτὸς ἐρ-
γαζόταν σ' ἕνα μηχανουργεῖο, ὅπου
ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν γεμάτῃ ἀπὸ
συμριδίσκων. Οἱ κόκκοι τῆς σκό-
νης αὐτῆς μαζέονταν στὸ στόμα
της, ἔρχονταν σ' ἐπᾶσθ μὲ τὰ με-
τάλλινά σφραγίσματα τῶν δοντιῶν
τοῦ καὶ λειτουργοῦσαν ὡς ραδιο-
φωνικὰ «φωρατὰ» γαλήνιαν.

Ἐξ ἄλλου, ὁ κληγὴς Σμιθ Στ...

φους, τοῦ ψυχολογικοῦ ἐργαστηρίου
τοῦ Χάρβαρντ, ἔβρισκε ὅτι τὸ ἀν-
θρώπινο σῶμα εἶνε ἕνα πραγμα-
τικὸ ἡλεκτροχημικὸ ἐργαστήριον,
σκέφθηκε ὅτι θὰ μπορούσε νὰ τὸ
μεταβάλῃ σὲ ραδιοφῶνα! Γεμίζον-
τας λοιπὸν τὸ ἕνα αὐτὶ του μὲ ἄ-
λατόνερο, βουτώντας μέσα σ' αὐτὸ
ἕνα σύρμα καὶ δένοντας δευτέρον
σύρμα σὲ ἄλλο μέρος τοῦ σώματος
του, κατάρθωσε ν' ἀκούῃ ραδιοφω-
νικὲς ἐκπομπές! Ἐδῶσε δὲ τὴν ἐ-
ξηγήσιν ὅτι τὰ σύρματα συνελάμβαν-
αν τὰ ἡλεκτρικὰ κύματα καὶ τὰ διε-
βίβαζαν μέσα στ' αὐτὶ του, ὅπου
προκαλοῦσαν παλμικὲς δονήσεις
τῶν λεπτῶν ἰνῶν τοῦ ἀκουστικοῦ
νεύρου.

Ἀπ' τὴν Πράγα τῆς Τσεχοσλο-
βακίας ἔφτασε ἡ εἰδήσις ὅτι δύο
νέοι ἐργάτες κάνοντας ἀπλῶς ζω-
ντὲς ἀναπνευστικὲς ἀσκήσεις, με-
ταβάλλονται σὲ ζωντανὰ ραδιοφῶνα.
Πιάνουν δηλαδὴ κατόπιν τοὺς ἀ-
κροέκτες ἐνὸς μεγαφῶνου καὶ τὸ
κάνουν νὰ παίζῃ, μὲ πλήρη ἐντασι,
τὸ μουσικὸ πρόγραμμα πού μεταδί-
δει ἕνας μακρινὸς σταθμὸς! Οἱ
ἐπιστήμονες εἶνε ἀνίκανοι νὰ ἐξη-
γήσουν αὐτὸ τὸ φαινόμενον. Παρα-
τήρησαν μόνον ὅτι δὲν συμβαίνει
ἂν δὲν προηγηθῇ ὁ ἀναπνευστι-
κὸς ἀσκήσις.

Διάφορα ἡλεκτρικὰ μουσικὰ ὄρ-
γανα, ἀκόμη δὲ καὶ μηχανεὲς ὀμι-
λῶντος κινηματογράφου, ἔχει συν-
θεῖ νὰ συλλάβουν καὶ ν' ἀποδώσουν
ραδιοφωνικὰ προγράμματα.

Στὰ πρώτα χρόνια τοῦ ραδιοφῶ-
νου, συνέβαιναν συχνὰ ἀδιοφω-
νικὲς παρεμβολές στὰ τηλέφωνα, ἡ
ἀντιθέτως τηλεφωνικὲς στὶς ραδιο-
φωνικὲς ἐκπομπές. Τώρα, ὅμως ἔ-
χουν σχεδὸν λείψει αὐτὲς οἱ ἀνω-
μαλίαι, χάρις στὶς τεχνικὲς τελειο-
ποιήσεις. Τὸ σχετικὸ περιστάτικὸ
πὺρ ἀναφέραμε στὴν ἀρχὴ, ὀφείλετο
σὲ μιά βλάβη τοῦ τοπικοῦ τηλεφω-
νικοῦ δικτύου.

Ἀλλὰ καὶ στὸν Καναδὰ ἔχουν
συμβῇ ἐπανελημμένως τέτοια πα-
ράξενα φαινόμενα. Μιά νοικοκυρά,
στὸ Ἀϊλμερ τοῦ Ὀντάριο, παρατή-
ρησε ὅτι ἡ ἡλεκτρικὴ θερμάστρα
τῆς εἶνε ραδιοφωνικὲς εἰδήσεις, κά-
θε φορὰ πού ἀνοίγε ἡ πόρτα! Ἐ-
νας εἰδικός, πού ἀσχολήθηκε μ' αὐ-
τὴ τὴν περίπτωσι, ζήτησε νὰ στα-
ματήσῃ δοκιμαστικὰ ἡ λειτουργία
ὅλων τῶν ραδιοφῶνων τῆς γειτο-
νίας, μὲ τὴ σκέψιν ὅτι ἐπρόκειτο ἴ-
σως γιὰ ἕνα φαινόμενον ἀντηχή-
σεως. Ἀλλὰ ἡ θερμάστρα... ἐξα-
κολουθοῦσε τὴ δουλειά της! Κι' ὁ
εἰδικὸς παρατήρησε ἀπ' τὴν προσ-
πάθεια νὰ βρῇ μιά ἐξήγησι...

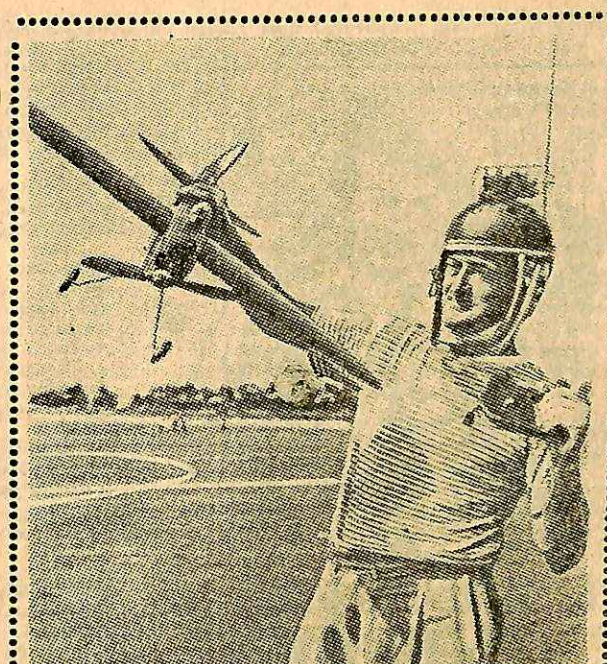
Δυὸ βδομάδες ἀργότερα, καθὼς
ἕνας κτηματίας τῆς Ἀλμπέρτα ἀ-
νασκήκανε τὸ σκέπασμα τοῦ πηγα-
διοῦ του, ἀκούσε ἀπὸ μέσα μουσι-
κὴ! Ὅταν ἐκλείνε τὸ σκέπασμα, ἡ
μουσικὴ σταματοῦσε, καὶ ξαναρχί-
ζε ὅταν τὸ ἀνοίγε πάλι. Καὶ σ' αὐ-
τὴν ἐπίσης τὴν περίπτωσι ἡ δια-
κοπὴ τῆς λειτουργίας ὅλων τῶν γει-
τονικῶν ραδιοφῶνων δὲν ἐπηρέασε
καθόλου τὶς ραδιοφωνικὲς ἰκα-
νότητες τοῦ πηγαδιοῦ!

Τέλος, μιά γυναίκα, στὸ Μον-
τρέαλ, παρατήρησε ὅτι ἡ μπανιέρα
τῆς μετεβάλλετο σὲ ραδιοφῶνα, ὅ-
ταν γέμιζε μὲ νερὸ ὡς ἕνα ὠριμέ-
νο σημείο. Ἐκαμε δὲ μιά ἐπίδειξι
τοῦ ἐκπληκτικοῦ φαινομένου στοὺς
δημοσιογράφους.

ΒΕΣΝΑΝ ΓΚΑΝΤΙΣ

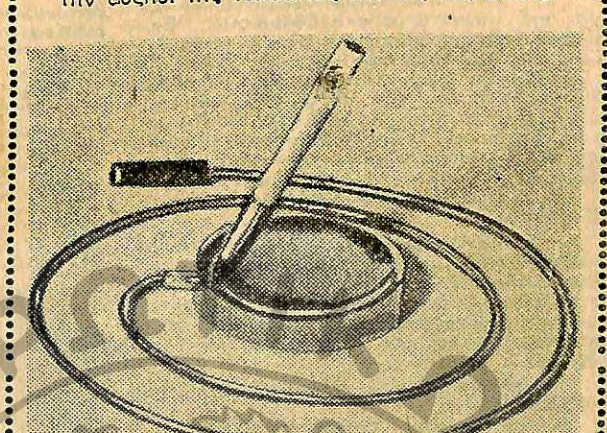
Εὐτυχισμένους τόπους

Ἡ μικρὴ πόλις τοῦ Χουννεμπο-
στράν στὴ Σουηδία προκλήθηκε
δημοπρασίᾳ γιὰ τὴν πώλησι τοῦ κτι-
ρίου τῶν φυλακῶν καὶ τῶν ἐσωτερι-
κῶν καὶ ἐξωτερικῶν ἐνδυμάτων πού
προορίζονταν γιὰ τοὺς φυλακισμέ-
νους. Γιατὶ ἀπὸ τριάντα χρόνια οἱ
μόνοι ἐνοικοὶ αὐτῶν τῶν φυλακῶν
ἦσαν οἱ... διευθυντὲς καὶ τρεῖς δε-
σμοφύλακες.

ΝΕΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ

Ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς ἀεροπόρος Τζιμ Γου-
κερ παρουσιάζει στὸ κοινὸν κατὰ τὸ διάστημα ἀε-
ροπορικῶν ἐπιδείξεων διάφορους νέους τύπους
ἀεροπλάνων, ἐμφωδιασμένους μὲ τελειοποιήσεις γιὰ
τὴν εὐχρησὶ τῆς ταχύτητος καὶ τῆς ασφαλείας.

«ΝΑΡΓΙΛΕΣ» ΓΙΑ ΤΣΙΓΑΡΑ

Ὅποιος θέλει νὰ καπνίσῃ στὸ κρεβάτι, δίχως τὸν
κίνδυνο νὰ καπνί τὰ σεντόνια, δὲν εἶχε παρά νὰ
προμηθευθῇ τὴν πρωτοτυπὴν αὐτὴ ναλλικὴ πίπα,
πού μοιάζει μάλλον σὲν... ναργίλες χωρὶς γυαλί!

ΧΑΜΟΓΕΛΑΣΤΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ!

Γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Ζωολογικὴ Ἐταιρεία τῆς Ν.
Ὑόρκης διωργάνωσε μιά ἐκθεσὶ μὲ φωτογραφίες
ζῶων πορμέντες ἀπὸ ἕνα μόνον ἐξοαιτέχνῳ φωτο-
γράφο: τὸν Ἀρτουρ Σάκ. Στὴν εἰκόνα μας, ὁ Σάκ
προσπαθεῖ νὰ πείσῃ μιά μίση μὲ ποκάρι μὲ χάρι
ἐμπρὸς στὸ φακό του, ἐκείνη ὅμως φαίνεται πὼς
δυστροπεῖ...

—Η κάνω λάθος, απάντησε ο Ίσπανος στρατιώτης, η αυτό το φράγμα, που διακρίνουμε έχει κάτω, είναι τα πτώματα των αδελφών, που ο κυβερνήτης θα διάταξε να τα σκοτώσουν, γιατί, μέσα σ' αυτό το πυκνό δάσος θα του δυσκόλευαν το δρόμο...

— Λοιπὸν ποῦ εἶνε οἱ καθαλλάρηδες;
ρώτησε ὁ Κουρσάρος.
— Κρυμμένοι μέσα στὸ δάσος ἴσως...
εἶπεν ὁ Καρμῶ.

— Τί θέλεις νὰ πῆς;
— Βλέπετε ἐκεῖ ἓνα κλαδὶ σπασμένο,
καὶ πρὸ μακρὰ ἓνα ἄλλο;... Καταλα-
βαίνει τί σημαίνει.

ἶχνος στὸ ἔδαφος, ἐσκαρφάλωσαν πάνω σ' ἓνα δέντρο, καί, περνώντας ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί, διέσχισαν ὁλόκληρο τὸ σύδεντρο. κι' ἐπειτὰ ξανακατέβηκαν στὴ γῆ.

Ἀκολούθησαν ἔτσι, τὸν ἐναέριο αὐτὸ δρόμο, ὡς πού, ξαφνικά, ὁ Ἰσπανὸς γλύσθηκε καταγής, βγάζοντας μιὰ κραυγὴ βοήθειας.

Τὴν ἀπόδειξι δὲ κατέβηκαν σ' αὐτὸ
τὸ μέρος. Νά, αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιο, ἦταν
τοῦ καπετάνιου, καὶ θὰ τοῦπεσε, φαίνε-
ται ἀπὸ τὸ ἔνσημο του, μισὸν καὶ τὸ προ-

—Ναί, ἀσφαλῶς. Κυττᾶχτε αὐτὸ τὸ πέρασμα, ποὺ τ' ἀνοιξαν, μέσα ἀπὸ τὰ

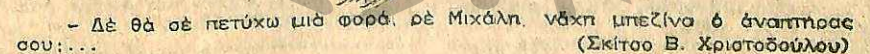
Ὁ Τζωρτζ Άιφερμαν ἕνας νεοδε-
μένος νέος 28 εἰνών, κέρδιζε τὸν τί-
τλο τοῦ «Μίστερ Ἀμερικὴ 1948» στὸ
οὐκ ἐπισημὸ διαγωνισμὸ πού ἐγίνε οὐ-
τὸς Ἀντιζέλες, μετὰ 13 ὑποψή-
φιων ἐξοιδαλεγμένων μὲ ἐπιμέλεια.
Ἐχεῖ ἀνάστημα 1.73 βάρος 89 κι-
λῶν, περιφέρεια στῆθους 1.18 (εἰς
πνοή) - 1.25 (ἐκπνοή), μέσος 76
πόντων, μπράτσο 45 πόντων.

Ἔτσι, συνέχισαν τὴν πάλη τους ἐναντίον τῶν τερατωδῶν ἐκείνων ἀραχνοειδῶν,

Περπάτησαν ἔτσι, κάπου μισὴ ὥρα, μέ-

- Δε θα σε πετύχω μια φορά, ρε σου;...

(Σκίτσο Β. Χριστοδούλου)

δικοί μας τούς έδέχτηκαν με καλωσύνη, νομίζοντας πως είναι θεοί. Αλλά αυτοί φέρθηκαν με ατίμια. Μας πήραν απέραντες εκτάσεις, μας ανάγκασαν να ζούμε σαν άγρια μέσα στη ζούγκλα, έσφαξαν χιλιάδες από μας και θέλησαν να μας κάνουνε σκλάβους. Γι' αυτό τούς μισούμε... — Δεν είναι όμως όλοι οι λευκοί όμοιοι, της παρατήρησε ο Ύδονικ. Οί φίλοι μου κι' εγώ σας αγαπούμε...

— Τό ξέρω, τού είπε εκείνη, σφίγγοντας το χέρι με τρυφερότητα. Δεν εξέχασα πώς με σώσατε, εκείνη την ημέρα, από σίγουρο θάνατο. Γι' αυτό σου έδωσα το δαχτυλίδι με τους χρυσούς αέτους, για να σου δείξω την ευγνωμοσύνη μου και για να με θυμάσαι...

— Δεν σε ξεχάσα ποτέ μου, Γιαλίτα. — Ούτε εγώ, Ύδονικ. Κι' όταν σε είδα να σε φέρνουν αιχμάλωτο οί άνθρωποι μας, ένοιωσα μία μεγάλη χαρά... Μή φοβάσαι... Θα σε σώσω... Ο θεός μου μ' έχει ακούσει πολλές φορές να τού μιλάω για σένα. Θα τού ζητήσω να σου χαρίσει τη ζωή. Και θα μου κάνει αυτή τη χάρι...

★ Μιλώντας έτσι προχωρούσαν, μέσα στη ζούγκλα, από τα μονοπάτια, που ήξερε καλά ή μικρή πριγκίπισσα, ακολουθούμενη πάντοτε από τους Καραϊμπους.

Έφτασαν έτσι σ' ένα βαθύ κι' όρμητικό χειμάρρο, που τις δυο απότομες όχθες του τις ένωσε μία γέφυρα, καμμένη από λιάνες.

Η συνοδεία πέρασε πάνω σ' αυτή τη φυτική γέφυρα, κι' ο τελευταίος Καραϊμπός την ετράβηξε, για να κόψη το δρόμο, σ' όποιονδήποτε τυχόν ήθελε τούς παρακολουθήσει.

Ηδη βρίσκονταν σ' ένα δασωμένο λόφο. Όταν έφτασαν στην κορυφή του, η Γιαλίτα πήρε τον Ύδονικ από το χέρι και τον ώδηγησε σ' ένα πυκνό παραπέτασμα από λιάνες.

Με μιάν απότομη κίνησι, τις τράβηξε και τού έδειξε τόν κάμπο, που απλωνότανε κάτωθι τους.

Ενα επίφωνμα θαυμασμού ξέφυγε από τα χείλη του νεαρού φλιμπουστιέρου. Έβλεπε τη μυθική πολιτεία των Χρυσών Αετών, για την οποία τόσοι θρύλοι κυκλοφορούσαν, ανάμεσα στους κουσάρους, που κανέναν τούς ως τότε δεν την είχε αντίκρυσει.

Ήτανε μία μεγάλη πόλι, με πλατείς ολόιτους δρόμους, με ψηλά μέγαρα και μ' ένα επιβλητικό ναό στην κεντρική της πλατεία.

Οί τοίχοι ήσαν βαμμένοι με ζωηρά χρώματα, κι' οί στόλοι του ναού ήσαν ζωσμένοι με χρυσά στεφάνια, που λαμποκοπούσαν κάτω από τις ακτίνες του ήλιου.

Αυτή είνε ή πατρίδα μου! είπε με υπερηφάνεια ή Ίνδη πριγκίπισσα.

— Θεέ μου, τί όμορφη πού είνε! ψιθύρισε συγκινημένος ο Ύδονικ.

— Αλήθεια, σου άρέσει; — Ναι, Γιαλίτα, δεν έχω ιδή πιό όμορφη πολιτεία στη ζωή μου.

— Είνε ή μόνη πού σώθηκε από τις επιδρομές των Ήχρών Προσώπων, ενώ όλες οί άλλες καταστράφηκαν και λεηλατήθηκαν. Οί πρόγονοί μας ήσαν άνθρωποι άπονηρευτοί... Ευτυχώς όμως, οί άντρες της φυλής μας έμαθαν εγκαίρως τί συνέβη στους άλλους ίθαγενείς, κι' έτσι όρκίστηκαν να μην άφίσουν ποτέ κανένα ξένο να πατήσει στην πολιτεία μας.

Η πυκνή ζούγκλα, πού την έζωνε, μας έβοήθησε σ' αυτό. Οί άνθρωποι μας παραφύλανε παντού κι' αλλοίμονο σ' εκείνον πού θα τολμήση να πλησιάση. Θα πεθάνη με τα πιό φριχτά βασανιστήρια. Πολλοί δοκίμασαν ως τώρα, αλλά κανέναν δεν τ' άφηνε, ούτε θα τ' άπετύχη ποτέ! Είσαι ό μόνος ξένος πού αντίκρύξεις την Πολιτεία των Χρυσών Αετών, κι' ό μόνος πού θα βγίη ζωντανός απ' αυτήν. Αυτό σου τ' υπόσχομαι, Ύδονικ. Μου έσώσες κάποτε τη ζωή και θέλω να σου τ' ανταποδώσω...

— Σ' εύχαριστώ, Γιαλίτα! ψιθύρισε συγκινημένος ο νεαρός φλιμπουστιέρος.

Μέσα στο Ναό

Σ' ένα νεύμα της Γιαλίτα, δυο Καραϊμποί έτρεξαν μπροστά, για ν' αναγγείλουν την άφιξή τους.

Οί άλλοι, ακολουθώντας την Ίνδη πριγ-

κήπισσα και τ' σύντροφό της, κατέβηκαν άργά την πλαγιά του δασωμένου λόφου. Όταν έφτασαν στην πύλη τού τείχους — πού έζωνε την πολιτεία — την βρήκαν άνοιχτή. Πάνωθι της, ένας τεράστιος όλόχρυσος αέτος άπλωνε τις φτερούγες του, σα να θέλε να προστατήσει την πολιτεία από κάθε άνεπιθύμητο ξένο.

Πίσω από την πύλη, άρχισε μία πλατεία λεωφόρος, πού διέσχιζε όλοκληρη την πόλι. Καθώς περνούσαν — ή Γιαλίτα κι' ο Ύδονικ — μπροστά, κι' οί άλλοι Καραϊμποί πίσω τους, — όλοι οί ίθαγενείς, πού βρίσκονταν στο δρόμο, πέφτανε στα γόνατα, για να χαιρετήσουν μ' έκδηλές σεβασμού και λατρείας, την πριγκίπισσά τους.

Εκείνη είχε για όλους ένα χαμόγελο καλωσύνης, καθώς προχωρούσε, κρατώντας από το χέρι τού νεαρό φλιμπουστιέρου, σα να θέλε να δείξη πώς ήτανε υπό την προστασία της.

— Πού πάμε; την ρώτησε μιά στιγμή ο Ύδονικ.

— Στο Ναό τού Ήλιου, άπάντησε εκείνη. Είμαι ή πιό νέα ιέρεια του, και, κάθε φορά πού γυρίζω στην πολιτεία, από μία περιόδια μου, είμαι υποχρεωμένη να πάω στο Ναό, όπου οί θεοί μου είνε Μεγάλος Αρχιερέας. Στο Ναό αυτόν θυσιάζουμε κάθε ξένο, πού θα τολμήση να πλησιάση στην πολιτεία μας. Οί άνθρωποι μας, πού σ' έπιασαν μέσα στη ζούγκλα, θα σε οδηγούσαν εδώ. Άντελα να τ' κάνω εγώ, για να μπορέσω εσείς καλύτερα να σε σώσω...

Ο Ύδονικ ήτανε τόσο χαλισμένος απ' ό,τι έβλεπε, και τόσο συγκινημένος από την άφοσίωσι, πού τού έδειχνε ή νεαρή πριγκίπισσα, ώστε δεν έπρόσπεζε καλά-καλά τ' όνομα των λόγων της.

Τού φαινότανε πώς ζούσε μέσα σ' ένα όνειρο, και φοβότανε μήπως ξυπνήση ύπνομα και βρεθί, μαζί με τόν Πιέρ, μέσα στην πυκνή ζούγκλα, να φυλάνε σκοποί, κάτω από τ' οίγαντιο δέντρο, πού στις ρίζες του κοιμόντουσαν οί σύντροφοί του...

★ Διασχίζοντας την πλατεία εκείνη λεωφόρο, έφτασαν μπροστά στο Ναό τού Ήλιου, πού, στις σκάλες του, στέκονταν άκίνητοι, σαν μπρούντζινα αγάλματα, ίθαγενείς φρουροί.

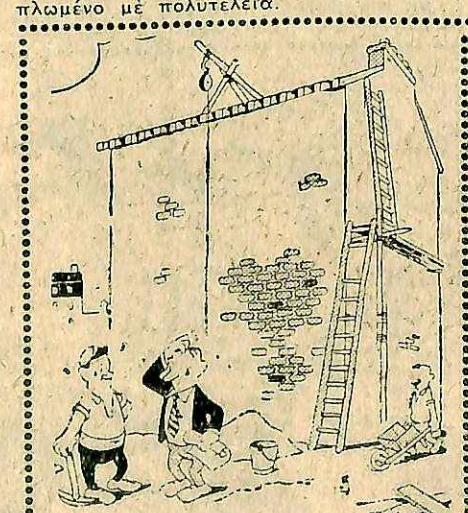
Η Γιαλίτα κι' ο Ύδονικ, κρατούμενοι πάντοτε από το χέρι, ανέβηκαν την πλατεία σκάλα.

Η κορδιά τού νεαρού φλιμπουστιέρου χτυπούσε δυνατά μέσα στο στήθος του.

Όλα αυτά, πού τόν τριγύριζαν, ήσαν τόσο παράδοξα, αλλά και τόσο μεγαλοπρεπή συγχρόνως, ώστε τού έφερναν δέος.

Φτάνοντας στο κεφαλόσκαλο, βρήκανε τη μεγάλη κεντρική είσοδο τού Ναού άνοιχτή.

Η Γιαλίτα προχώρησε, έστριψε δεξιά, ανέβηκε μιά στενή σκαλίτσα, κι' ώδηγησε τόν Ύδονικ σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, επιπλωμένο με πολυτέλεια.

— Άντε, λοιπόν, αποφάσισε πού θα βάλλουμε τ' παράθυρα!

Πρόσφερε στον φιλοξενούμενο της φρούτα κι' ένα δυναμωτικό ποτό.

Κάθησαν κι' οί δυο τους σ' ένα ξύλινο πάγκο κι' άρχισαν να τράνε και να συζητούνε για την ύποδοχή, πού θα τούς έκανε ο Μεγάλος Αρχιερέας.

Ξαφνικά, άκουσαν όξεις ήχους από βούκινα.

Η Γιαλίτα τινάχτηκε άπάνω.

— Τί συμβαίνει; την ρώτησε άνήσυχος ο νεαρός φλιμπουστιέρος.

— Η Ίνδη πριγκίπισσα πλησίασε προς τ' άνοιχτο παράθυρο κι' έδειξε στο σύντροφό της ένα γιγαντώσιμο πολεμιστή, πού, όρθιος πάνω σ' ένα πυργίσκο των έπάλξεων, φυσούσε δυνατά με τ' βούκινό του.

— Όταν άκουστή αυτό τ' βούκινο, σημαίνει πως κάποιος μεγάλος κίνδυνος άπειλεί την πολιτεία! ψιθύρισε ταραγμένη.

— Τί είδους κίνδυνος;

— Έχθροί ίσως έρχονται εναντίον μας... Όχρα Πρόσωπα άσφαλός.

Εμεινε λίγο συλλογισμένη, κι' έπειτα, κυττάζοντας τόν Ύδονικ κατάματα, συνέχισε:

— Οί άνθρωποι μας, πού σ' έπιασαν, μου είπαν πώς ήτανε κι' ένας φίλος σου μαζί, πού κατάρβωσε να ξεφύγη. Μήπως αυτός είδοποίησε τούς δικούς σου, κι' αυτοί έρχονται τώρα να τυπήσουνε τη φυλή μου, για να σε ελευθερώσουν;

Για μιά στιγμή, ή κορδιά τού Ύδονικ χτύπησε δυνατά.

Νάταν, άραγε, ο Πιέρ με τόν Μαύρο Κουρσάρο και τούς άλλους;

— Αλλά όχι, δεν ήτανε δυνατόν.

— Οί φίλοι μου είνε πολύ λίγοι, άπάντησε στην Ίνδη πριγκίπισσα και δεν θα μπορούσαν να έπιτεθούν εναντίον μιάς ολόκληρης πόλης, σαν της δικής σου.

— Όπως και νάνε όμως, Ύδονικ, εσύ κινδυνεύεις. Όλοι, μέσα στην πολιτεία, ξέρουνε πώς ένας ξένος βρίσκεται στο Παλάτι. Θα ζητάνε τώρα από τ' ό Μεγάλο Αρχιερέα, τ' ό θεό, μου, να σε θυσιάση στον Ήλιο, για να νικήσουν.

Ο νεαρός φλιμπουστιέρος άχρίασε κι' έχούφωσε, σαν από ένστικτο, τη λαβή της σπάθας του.

Η Γιαλίτα, πού πρόσεξε την κίνησή του αυτή, χαμογέλασε.

— Είσαι άνδρείος, Ύδονικ, τού είπε, αλλά δεν μπορείς να κάνης τίποτα όλοναχός, καθώς είσαι Σκέπητσα κατί καλύτερο. Έλα μαζί μου. Θα σε κρύψω μέσα στο Ναό, σε μιά κρύπτη πού μόνον εμείς οί ιέρειες την ξέρουμε. Εκεί θα είσαι άσφαλισμένος. Αργότερα, θα ιδώ πώς θα μπορέσω να σε βγάλω από κει για να φύγης.

Και, παίρνοντας μιά λάμπα ολόχρυση, την άναψε, άνοιξε μιά μυστική είσοδο, κι' άρχισε να κατεβαίνει μιά σκάλα, ακολουθούμενη από τόν Ύδονικ.

Στο παροξένο δάσος

— Άς ξεναγυρίσουμε στο Μαύρο Κουρσάρο και στους συντρόφους του.

Όταν έσφρτείνισαν — απότομα, όπως συμβαίνει πάντοτε στις τροπικές εκείνες χώρες — βασίλεψε μιά τέτοια σιγαλιά, ώστε θα πίστευε κανείς πως κανένα ζωντανό όν δεν βρισκότανε μέσα στο δάσος.

Ο Ύδονικ κι' ο Πιέρ είχανε μείνει να φυλάνε σκοποί, κι' οί άλλοι, τσακισμένοι καθώς ήσαν από τήν κόυρασι, βυθίστηκαν άμέσως στον ύπνο.

Είδαμε πώς οί δυο νεαροί φλιμπουστιέροι, κάνοντας μιά βόλτα, πέρανε πάνω στις γιγάντιες άραχνες, παραπλανήθηκαν μέσα στο δάσος και κυκλώθηκαν από τούς Καραϊμπους.

Στο άναμεταξύ, οί σύντροφοί τους κοιμόντουσαν βαθειά, και δεν άντελήφθησαν τίποτα.

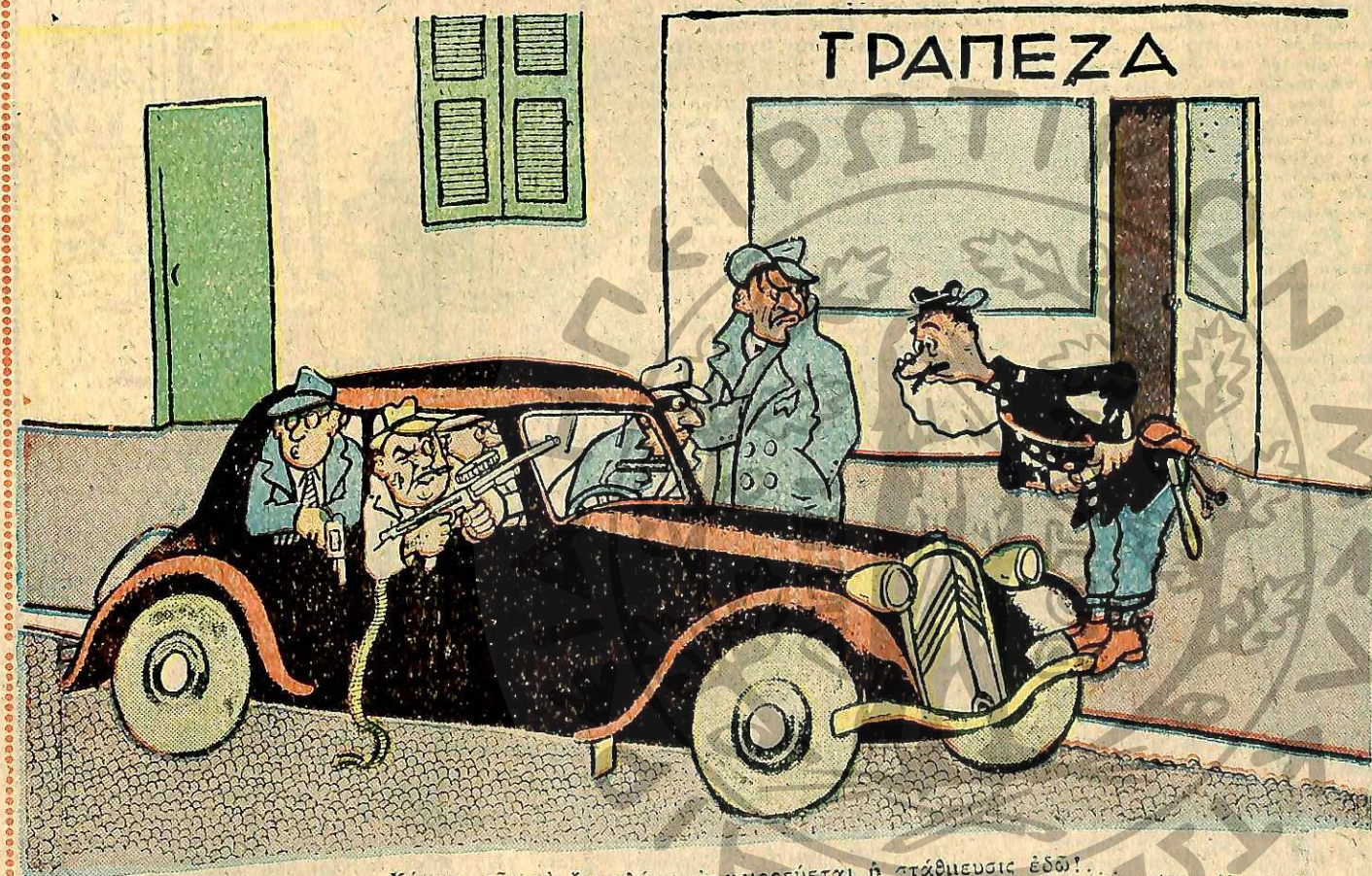
Ξαφνικά, ξέσπασε ένας τρομακτικός θόρυβος, σάμπως μιά ολόκληρη όρδη σκυλιών να γαυγίζει λυσσασμένα. Τα γαυγίσματα αυτά, πού φαίνονταν ναρχωνται από τα κλαριά τού γιγαντίου δέντρου, διακόπονταν από στριγγιές κραυγές κι' από παρατεταμένα σφυρίγματα.

— Πού να με φάν ή καρχαρίας! μουρμούρισε ο Καρμώ, πού ξυπνήσε από αυτό τ' αγανγίσματα. Τί είδους διαβολεμένα ζώα πήγαν και φώλιασαν εκεί πάνω, και κάνουν έτσι;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεις

— Έμπρός, παιδιά και τόν σάναμε!...

— Κύριοι, σας τ' άναχλέω: άπα νορεύεται ή στάθμευσis εδώ!... (Του Γάλλου γελοιογράφου Ντυμπού)

Όταν οι κακοποιοί μετανοούν

Μιά μέρα στο γραφείο του κ. Α. Φιλίππου, προϊσταμένου της υπηρεσίας διώξεως πορτοφολαδών, παρουσιάστηκε ένας γνωστός κακοποιός, ο Σολδάτος. Ήταν 55 χρόνων, κι είχε στη ζωή των «πονηρών», των ανθρώπων δηλαδή των «εκτός νόμου» σωστά 30 χρόνια. Η αυθόρμητη αυτή παρουσίασή του κίνησε φυσικά την περιέργεια του αστυνομικού, ο οποίος και τον ρώτησε:

— Πώς μάς θυμήθηκες, Σολδάτο; Ο κακοποιός κρατούσε στα χέρια του κάτι χαρτιά και μερικά γραμμάτια. Ήταν χαρούμενος, το πρόσωπό του έλαμπε κι είχε μπη με θαρρος στο γραφείο, σαν τίμιος άνθρωπος.

— Θα σάς φανή περίεργο, κύρ' αστυνόμε, δήλωσε, μα ήρθα να σου ειπώ, πώς βαρεθήκα να κλέβω πορτοφολία! Καλή κι εύκολη δουλειά, γιατί πάντα υπάρχουν «κοροϊδά», μα τί το θέλεις απόφασισα να γίνω άνθρωπος. Να σηκώσω κι' εγώ κεφάλι, για να με ιδεί ο Θεός...

— Να το ιδω και να μη το πι-στέψω, μωρέ Σολδάτο. Είνε δυνατόν να βρεθείς εσύ σε συνωτισμό και να μην απώσης το χέρι σου, για να «χτυπήσεις καμιά μάπα»;

— Αποφασισα να φύγω, από την Ελλάδα. Θα πάω στην Αμερική. Γι' αυτό ήρθα να μου δώσεις ένα χαρτί, ότι δεν διώκομαι.

Κι' ο Σολδάτος έξηγησε στον αστυνομικό, ότι επρόκειτο να φύγει για το Μπουνέας. Άφες, όπου είχε δυο αδελφία καλά αποκαταστημένα.

— Τους ντρέπομαι, κύρ' αστυνόμε. Χρόνια και χρόνια προσπαθούσαν να μου βάλουν μυαλό. Ήμουν το μεγάλο μαράκι τους κι' η ντροπή της οικογενείας μου. Μα δόσι από μάς «πέσαμε στο πορτοφολί» και γλυκαθήκαμε, δύσκολα μπορούμε ν' απαρηγόρουμε τη «δουλειά». Απλώνεις το χέρι σου, βουτάς ένα πορτοφολί και γίνεσαι πασάς. Με το λεφτά έχεις ότι επιθυμία ή καρδιά σου. Μα γέρασα πιά. Είμαι 55 χρόνων άνθρωπος και θέλω να ξεκουραστώ. Τ' αδελφία μου έχουν μεγάλες επιχειρήσεις. Μαύ ρωσάνα να πάω κοντά τους. Δεν θέλουν να κάνουν τίποτα. Θα είμαι μέσα στη δουλειά τους σαν επόπτης: Τσιγαράκι, βολτίτσα και συζήτηση και θα τρέχει ένας καλός μισθός... Νά, εδω έχω τα γραμμάτια τους και διάβασε...

Ο αστυνομικός έδωσε ένα βλέμμα στα γραμμάτια. Οι αδελφοί του γράφανε στο Σολδάτο με πόνο και αγάπη. Τον συμβούλευαν, προσπαθούσαν να τον πείσουν να πάη κοντά τους και ν' αφήσει την αμαρτωλή ζωή. Κι' αυτά τα γραμμάτια σιγά-σιγά κάνανε το θαύμα τους. Ο κακοποιός συνήλθε, μετανόησε.

Κι' έτρεξε στον αρμόδιο αστυνομικό, για να ζητήσει την βοήθειά του. Ο κ. Φιλίππου με την μεγάλη επαγγελματική πείρα του, κατάλαβε ότι αυτός ο κακοποιός είχε την επιθυμία να γίνει άνθρωπος. Είπε επίσης ότι δεν είχε κανένα ένταλμα εκκρεμές και δεν κατεδιώκετο.

— Είσαι ελεύθερος να φύγεις, δήλωσε. Μα θα σου δώσω μια συμβουλή: Ν' αποφυγής τους συνωτισμούς, γιατί το ξέρω, δεν θα κρατηθείς και θα χτυπήσεις κανένα πορτοφολί!

Μα ο Σολδάτος, αφού τακτοποίησε τα χαρτιά του, έφυγε για το Μπουνέας. Άφες κι' έγινε τίμιος άνθρωπος.

Πιο δραματική όμως ήταν η ιστορία του Κок... που μας άφησε πια χρόνους. Ο Κ. ήταν ένας από τους πιο επιδέξιους κλέφτες. Όλη την ημέρα τρύπωνε στους συνωτισμούς των τράμ, των λεωφορείων, των εκκλησιών και «δουλεύε» περίφημα. Με τα λεφτά που κέρδιζε ντυνόταν κομψότατα και συχνάζε στα καλλίτερα κέντρα με όμορφες και πολυέξοδες γυναίκες.

Όσο αυτός ο κλέφτης δεν είχε ανάγκη από λεφτά, ήταν από καλή και πλούσια οικογένεια. Τα δυο αδελφία του είχαν τεράστια περιουσία. Ο ένας είχε ένα μεγάλο κατάστημα βιομηχανικών ειδών κι' ο άλλος ήταν ένας από τους καλύτερους επιχειρηματίες της πρωτεύουσας. Τους ήξερε όλος ο κόσμος. Τους ήξεραν κι' οι αστυνομικοί. Κάθε φορά που πιάναν τον Κ. τρέχανε τ' αδελφία του να τον γλυτώσουν. Κοκκίνιζαν από ντροπή, χάνανε τα λόγια τους και πλήρναν διαρκώς τα θύματα του ανεκδιήγτου αδελφού τους για να μην τον μνηύσουν.

— Τι θα γίνει μ' αυτόν τον κατεργάρη; άπορούσαν οι αστυνομικοί. Δεν τον αφήνετε να πάη και μερικά χρόνια φυλακή μήπως συμμορφωθεί;

Τ' αδελφία του σφίζανε την καρδιά τους και τον άνοιγαν για μερικά χρόνια. Ο Κ. κλείσθηκε τότε στη φυλακή, μα όταν βγήκε είχε γίνει χειρότερος. Μέσα στο δεσμητήριο βρήκε την ευκαιρία να γυμνασθή καλλίτερα και να γίνει ένας από τους «άσους» των πορτοφολαδών. Έτσι όταν βγήκε από τη φυλακή ήταν πιο επικίνδυνος.

Όπως είπαμε, ο Κ. δεν έκλεβε γιατί είχε ανάγκη από λεφτά. Έκλεβε από μεράκι. Ήθελε να δοκιμάζει την τέχνη του και να νοιώθει τις ισχυρές της συγκινήσεις. Μόλις βρισκόταν σε συνωτισμό «τον έτρωγε το χέρι του». Ήταν αδύνατο να κατανίκηση τον πειρασμό.

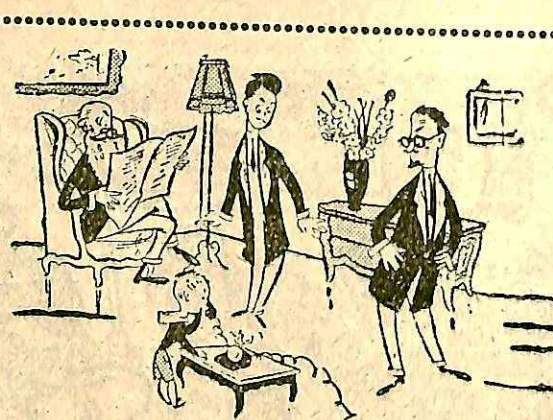
Όσα λεφτά όμως κι' αν είχε, όσα κι' αν έκλεβε πάλι δεν τον φάνανε. Όπως όλοι οι πορτοφολάδες, ήταν σπάταλος και άσωτος, φοβερός γυναικάς, είχε τη μανία να ντύνεται πάντα σύμφωνα με την τελευταία λέξη της μόδας και συχνάζε στα καλλίτερα κέντρα.

Τα ξενύχτια, οι καταρτήσεις, οι άσωτες ζωές που έκανε δεν άργησαν να κλονίσουν την υγεία του. Και τότε φοβήθηκε μην πεθάνη κι' αποφασισε να γίνει άνθρωπος. Έα-αποφασισα να ζητήσω την βοήθειά τους. Δεν τώ την αρνήθηκαν. Συμβουλευθήκαν τους αστυνομικούς κι' εκείνοι τους υπέδειξαν ότι αν ήθελαν να τον γλυτώσουν από τη μανία της κλοπής πορτοφολιών έπρεπε να τον απομακρύνουν από την Αθήνα.

Οι αδελφοί του τ' αγόρασαν ένα άμορφο σπίτικι κοντά στην Αγία Βαρβάρα. Μία γυναίκα που τον αγαπούσε δέχθηκε να πάη μαζί του για να τον προσέχει.

Έτσι έζησε μερικά ακόμη χρόνια μέχρις ότου η αρρώστια, τον έστειλε στον άλλο κόσμο.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

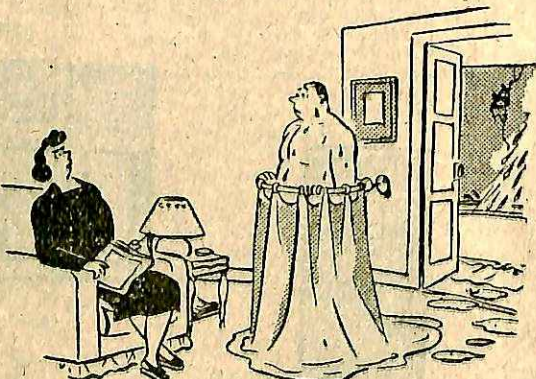

— Μάλιστα, εδω οκία Κροκίδη. Ποιόν θέλετε άπ' όλους; Τον πατέρα, το γυιό, τον έγγονο ή τον δισέγγονο;

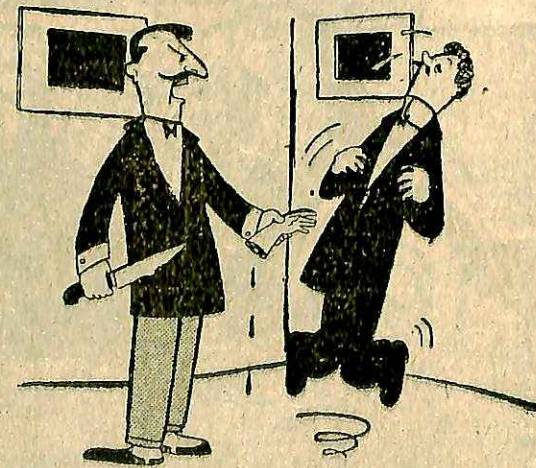

ΟΤΑΝ ΜΠΕΡΔΕΥΕΤΑΙ ΤΟ ΚΟΡΔΟΝΙ

— Περιμένετε ένα λεπτό. Θα σάς απαντήσω αμέσως...

— Που έβαλες, βρ' νυνάικα, το σαπούνι;...

Νά, πάρε το χέρι της κόρης μου! Και ξεφορτώσου με!

Οι τέτοιοι αιδούνται στον έρωτα

ΚΔ'. Πυγμαλιονισμός

Ο πυγμαλιονισμός, μ' άλλα λόγια ο έρωτας στ' αγάλματα, είναι μία μορφή σπάνια έρωτισμού, που σίχεται στην όραση και είναι στενά συνυφασμένος με την έλξη της όμορφιάς. Μία συγκίνηση, άοριστα έρωτική, που δίνουν τα γυμνά αγάλματα, δεν είναι σπάνια στους νέους, πρό πάντων στην έφηβική ηλικία.

Ο Χάνις διηγείται στις «Φλωρεντινές Νύχτες» του, την περίπτωση ενός άγοριου, που αγάπησε με πάθος σφοδρό το άγαλμα μιάς θεάς. Κι' επειδή το βιβλίο είναι κάτι μέγα μέρος αυτοβιογραφικό, φαίνεται ότι η περίπτωση δεν είναι ξένη προς τον ίδιο. Τη διηγείται με πολλές λεπτομέρειες. Αυτό το άγορι, που ερωτεύθηκε τη μαρμαρένια θεά κρυβότανε στο μουσείο. Κι' όταν έκλειναν έμενε αυτό μέσα και έμελογιώτανε με στεναγμούς τον έρωτά του στη θεά και την αγκάλιαζε και τη φιλούσε παράφορα και ξενυχτούσε μαζί της και πολλές φορές έφτανε ως την πλήρη έρωτική έκτασι μαζί της.

Έχει παρατηρηθή, ότι οι έρωτοπαθείς νέοι φτάνουν στο κατακόρυφο του έρωτικού πάθους μπροστά στ' αγάλματα που ερωτεύονται.

Φαίνεται, ότι ο πυγμαλιονισμός ήταν πολύ κοινός στους αρχαίους Έλληνες. Για να εξηγήσαμε αυτό το φαινόμενο, πρέπει να θυμηθούμε ότι στην Ελλάδα τ' αγάλματα έπαίζαν σπουδαιότατο ρόλο στη ζωή και ότι ήταν τα περισσότερα χρωματισμένα και μοιάζανε περισσότερο γι' αυτό με ζωντανά πρόσωπα. Ο Λουκιανός, ο Αθηναίος, ο Αιλιανός και άλλοι κάνουν υπαινιγμούς για πολλούς νέους που αγάπησαν αγάλματα.

Ο σοφός Ταρνόφσκυ αναφέρει την περίπτωση ενός νέου Ρώσου σπουδαστή που συνελήφθη κάποτε στην Πετρούπολη για παράξενες έρωτικές επισκέψεις, που κανε με το φως του φεγγαριού, στο άγαλμα μιάς Νύμφης, που βρισκόταν στη βεράντα ενός έξοχου σπιτιού.

Ο Κράφτ «Εμπικ» αναφέρει μία άλλη περίπτωση που συνέβη στο Παρίσι, την άνοιξη του 1677 μ' έναν κηπουρό, που ερωτεύτηκε το άγαλμα μιάς Αφροδίτης σε δημόσιο πάρκο. Ο δυστυχής αυτός ψυχοπαθής περίμενε ν' απλωθή τη νύχτα απόλυτη ερημιά στο πάρκο για να γλυστρήσει στο βάθος της και να την αγκάλιαση σαν νάτανε ζωντανή γυναίκα, με κραυγές πάθους. Σε τέτοια στάση τον πέτυχαν οι φύλακες. Και η δική του, επί προσβολή των δημοσίων ήθων, έκαμε πάταγο. Ο δικηγόρος του είπε:

— Του χρειάζεται, κύριοι, ψυχιατρείο και όχι φυλακή! «Η νεκροφιλία, μ' άλλα λόγια ή έλξη προς τους πεθαμένους, θεωρήθηκε είδος πυγμαλιονισμού, αν και πρόκειται για δια-

στροφή πολύ βαθύτερη, που σχετίζεται περισσότερο με το σαδισμό. Υπάρχουν άπειρα και φοβερά παραδείγματα νεκροφιλίας. Ο Μαντεγκάτσα διηγείται την περίπτωση ενός νεκροφίλου νέου στην Άνω Σιλεσία. Ζούσε σε μία κωμόπολη. Την επομένη του θανάτου μιάς άραιοτάτης νεοπαντρεμένης πήγε νύχτα στο νεκροταφείο, πήδησε άθεατος από τη μάντρα, την ξέσπασε, την αγκάλιασε και τη φιλούσε μ' έρωτική έκσταση.

Συνελήφθη, αλλά δεν πρόλαβαν να τον δικάσουν. Από τα φίλια, πουδινε στο στόμα της πεθαμένης, είχε μολυνθή και πέθανε σε τρεις μέρες. Ο Άδης τον τιμώρησε για την τυμβωρυχία.

Οι κίνδυνοι των νεκροφίλων είναι τεράστιοι. Και όμως η διαστροφή τους είναι τόσο δυνατή, ώστε δεν ισχύουν να τους γιαιτρίψουν από το φοβερό πάθος τους.

Ένα άλλο φαινόμενο, σχετικό με το ρόλο που παίζει στον έρωτα ή όραση, είναι αυτό που ο Μόλλ ονόμασε «μειοσκοπία». Είναι ακριβώς η ευχαρίστηση, που μερικά ψυχοπαθή πρόσωπα, ή ακόμη και φυσιολογικά, νοιώθουν, όταν βλέπουν πρόσωπα σε πράξεις σεξουαλικού ενδιαφέροντος. Ο Κοφινιόν διηγείται ότι πολλές φορές είδε πρόσωπα να κρύβονται σε πυκνούς θάμνους πάγκων με την έλπίδα να ιδούν έρωτικές σκηνές. Και ο Χαϊνθλοκ

Ο κηπουρός περίμενε ν' απλωθή τη νύχτα απόλυτη ερημιά στο πάρκο για να σκαρφαλώσει στο βάθος του αγάλματος...

«Ελλιστ από το άλλο μέρος μάς ιστορεί, ότι έγνωρισε στην Άγγλια, στην έξοχη, έναν ηλικιωμένο κύριο που κρυβόταν πίσω από τον κορμό ενός δέντρου και παρακολουθούσε με μικρό τηλεσκόπιο ένα έρωτικό ζευγάρι, που καθόταν σ' ένα παγκάκι, μ' όλο που οι κινήσεις του δεν είχαν τίποτα το εξαιρετικό άσεμνο. «Αυτό του είδους οι περιέργοι — λέει ο «Ελλιστ — δεν είναι και τόσο διαστραμμένοι. Έγνώρισα νέες γυναίκες, που όταν ήσαν βέβαιες, ότι κανείς δεν τις βλέπει, κύτταζαν με το τηλεσκόπιο νέους που κολυμπούσαν γυμνοί στον ποταμό».

Η νοσηρότης αρχίζει από εκεί που το θέαμα του έτεροφύλου γυμνού αποτελεί τη μοναδική έρωτική ικανοποίηση των ατόμων. Η «μειοσκοπία» παίρνει άπειρες μορφές ψυχοπαθολογικές. Είναι μορφές, που δίκαια γεννούν την άδεια, την αγανάκτηση και την καταδίκωξη έκ μέρους των αρχών.

Λιγότερο επιλήψιμος εν τού-αυτή περίπτωση είναι ο έρωτας σ' ένα άγαλμα, που να ξαναγυρίσουμε στον πυγμαλιονισμό.

Είδαμε παραπάνω ότι εκτός των άλλων, κι' ο Λουκιανός αναφέρει έναν τέτοιου είδους έρωτα.

Η σελίδα αυτή του Λουκιανού είναι από τις ώραιότερες, αν και αμφισβητείται αν είναι δική του.

Όπως κι' αν έχη το πράγμα, το γεγονός συνέβη ως εξής: Ένας νέος ερωτεύθηκε με το άγαλμα της Αφροδίτης και κάθε νύχτα τρύπωνε στον περίβολο του ναού για να εκφράση στη μαρμαρίνη θεά τον φλογερό έρωτά του και να της χαρίση τις θωπιές του και τα παράφορα φίλια του.

Ένας έρωτας απελπισμένος δηλαδή, χωρίς έλπίδα, χωρίς ανταπόδοσι...

Όσο δυνατή κι' αν είναι όμως η επίδραση της όμορφιάς στην έρωτική έλξη, δεν μπορούμε να πούμε, ότι είναι το άπαντο. Και πρό πάντων είναι βέβαιο, ότι δεν παίζει τον ίδιο ρόλο στον άντρα και στη γυναίκα. Αν τους άντρες γοητεύουν οι ώραιες γυναίκες, τις γυναίκες όμως δεν τις γοητεύουν πάντα οι ώραιοι άντρες. Άλλα γι' αυτό θα μιλήσω ίσως σ' άλλο σημείωμα.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ
Της Ακαδημίας Αθηνών

Λόγ

ΠΟΥ ΕΜΕΙΝΑΝ
ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

A black and white illustration of a Roman scene. In the foreground, a man in a toga and a horse are the central figures. The man is looking up at the horse. In the background, there are other figures, including a woman in a stola and palla, and a man in a toga. A large vase is in the foreground.

31

ΕΝΑΣ ΤΣΑΡΟΣ ΣΗΜΑΔΕΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΟΙΡΑ

Τραγικά και άπαισία προμην ματα της ζωής Νικολάου του 2ου

Η μοίρα, αυτή η δύστροπη και καπιτωιόζα θεά, «σημαδεύει» απ' αυτή τη γέννησί τους ώριμένους ανθρώπους και προδιαγράφει γι' αυτούς ένα οίκτρο και τραγικό τέλος, έπειτα από μια ζωή άλλεπαλλήλων δυστυχισμάτων και συμφορών.

Κανείς δεν θα μπορούσε ν' απαντήσει σ' αυτό το ερώτημα. Άλλά μερικά γεγονότα είναι τέτοια καταπληκτικά, που άναστατώνουν στην κυριολεξία το μυαλό του ανθρώπου.

Αυτό συνέβη π.χ. στην περίπτωση του τελευταίου Τσάρου της Ρωσίας Νικολάου Άλεξάνδριβιτς Ρωμανώφ. Οι προληπτικοί Ρώσοι της εποχής είχαν προσέξει ότι είχε γεννηθεί στις 8 Μαΐου — που χαρακτηρίζεται, σύμφωνα με μια παλιά παράδοση, σαν ημέρα γεννήσεως του Ίωβ — και ότι ήταν ο 13ος Τσάρος, από την οικογένεια των Ρωμανώφ.

Τό αξιοσημείωτο ήταν ότι η στέφης του, ενώ είχαν οριστεί αρχικά να γίνει τó Δεκέμβριο του 1894, έγινε άρκετούς μήνες αργότερα, έπειτα από συνεχείς αναβολές, που ώφειλοντο στα πιο περίεργα γεγονότα. Και πραγματοποιήθηκε τελικά μια δεκάτη τρίτη Μαΐου.

Η μεγαλοπρεπής τελετή ξετυλίχθηκε μέσα στην ιστορική εκκλησία του Άρχαγγέλου Μιχαήλ στην Πετρούπολη.

Εκείνη την ημέρα, ο Νικόλαος φορούσε στο κεφάλι του τó στέμμα της Αικατερίνης της μεγάλης, που ήταν «ένα βουνό από πολυτίμους λίθους» με ένα βυζαντινό σταυρό, στολισμένον με πέντε πελώρια «μπριγιάν», στην κορυφή. Για την Τσαρίνα, που έστεκε δίπλα του, είχε κατασκευασθεί ένα νέο στέμμα, που στολιζόταν από δυό χιλιάδες «μπριγιάν». Περισσότεροι από τριακόσιες χιλιάδες άνθρωποι, που περίμεναν στους δρόμους, γονάτισαν κατά τó πέρασμά του, σαν να έπρόκειτο για θεό.

Μέσα στην κατάμεστη από κόσμο εκκλησία του Άρχαγγέλου Μιχαήλ ή άτιμόσφαιρα ήταν πνιγνή. Κι' ή θρη-

σκευτική τελετή της στέψεως κράτησε περισσότερο από τρείς ώρες.

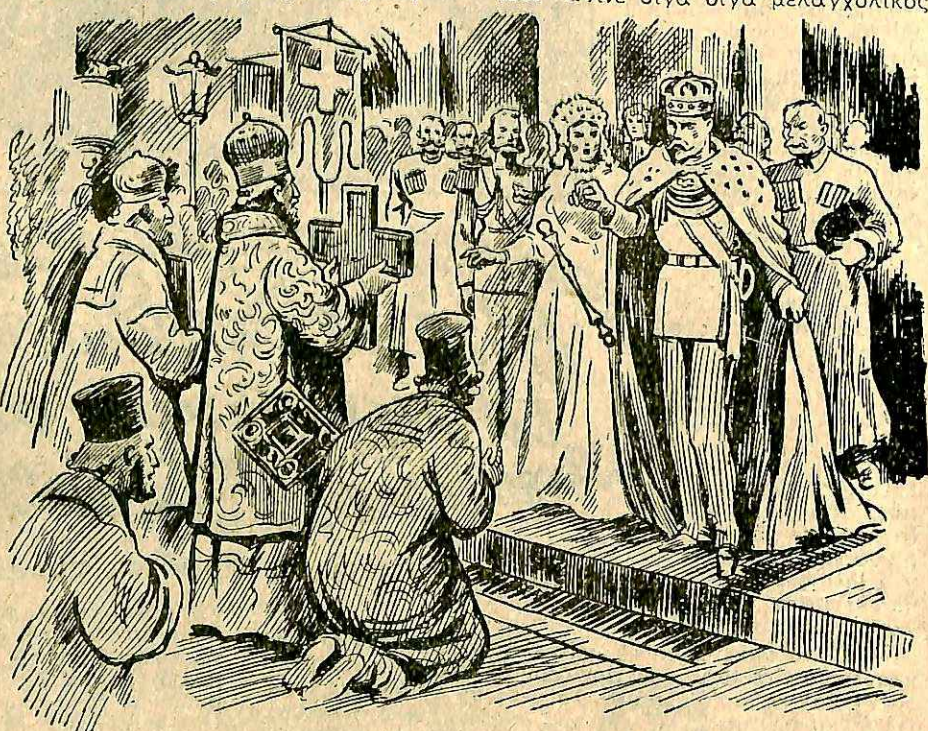
Σέ μια στιγμή, ο Νικόλαος έγινε κατακίτρινος, έγειρε τó κεφάλι του σαν ύπνωτισμένος και τó άδαμαντοκόλλητο σκήπτρο ξέφυγε από τά χέρια του και κύλησε κάτω.

Κάτι παρόμοιο είχε γίνει και με τó σταυρό του αγίου Άνδρέα κατά τη στιγμή της βαπτίσεως του. Τό παράσημο αυτό, που δινόταν μόνο στους μεγάλους δούκες, είχε κυλήσει από τά χέρια του αύλικού που τó κρατούσε και τά διαμάντια που τó στολίζουν έγιναν συντρίμια.

Άλλά τά κακά σημάδια συνεχίσθηκαν κατά την ημέρα της στέψεως.

Κατά τó βράδυ αυτής της ημέρας, που είχε ξεμερώσει ηλιόλουστη και ά-νέφελη, ξέσπασε μια άγρια θύελλα, που μετέβαλε την Πετρούπολη σέ άληθινή κόλαση. Καί, μέσα σ' αυτή τη θεομηνία, εμφανίσθηκε ένα πυκνό σμήνος από άρπакτικά όρνεα, που κατέστρεψαν τούς ηλεκτρικούς λαμπτήρες τών δρόμων και κατέκοψαν τά καλώδια με τά ράμφη των.

Ώστόσο, οι γιορτές συνεχίσθηκαν

Σέ μια στιγμή τó άδαμαντοκόλλητο σκήπτρο ξέφυγε από τά χέρια του...

και κατά τις επόμενες ημέρες. Θά έληγαν, στις 16 Μαΐου, με τή διανομή των «δώρων του τσάρου» στο λαό.

Αυτά τά δώρα ήταν ψητά κρέατα, γλυκίσματα, παστά ψάρια, κρασιά κτλ.

Πεντάκόσιες χιλιάδες λαού είχαν συγκεντρωθεί μπροστά στο πεδίο της Κλοντύνκα, που χρoίμενε για τις ασκήσεις του μηχανικού, περιμένοντας τή διανομή των δώρων.

Αυτό τó πεδίο ήταν γεμάτο από τάφρους και ό άρχηγός του μηχανικού, μέγας δούξ Σέργιος, παρ' όλες τις συστάσεις που τó έγιναν, είχε άρνηση γι' α γείμηση με χώμα αυτούς τούς τεράστιους λάκκους, που είχαν βάθος όχτώ και δέκα μέτρων. Είχε σκεπασεί μόνο μερικούς απ' αυτούς με σανίδες.

Τέλος, άνοιχθηκαν οι καγκελόφρακτες πόρτες της Κλοντύνκα και τó πλήθος ξεχύθηκε μέσα.

Έπειτα από λίγη ώρα, κραυγές φρίκης και τρόμου γέμιζαν τήν άτιμόσφαιρα. Τά σανιδώματα που προσά-τευαν τις τάφρους είχαν καταρρεύσει, συμπαρασύροντας κι' εκείνους που βρίσκονταν πάνω σ' αυτά.

Όταν έγινε δυνατή ή άπομάκρυν-σις του πλήθους, έβγαλαν μέσα από τις τάφρους όχι λιγώτερα από πέντε χιλιάδες πτώματα!

Η κατάρρα αυτών των πέντε χιλιάδων ανθρώπων, είπε τó ίδιο βράδυ στον Τσάρο ό νεαρός μέγας δούξ Νικόλαος Μιχαήλοβιτς, άναγκασμένος για ό,τι είχε συμβεί, θά σέ συνοδεύσει σ' όλη σου τή ζωή!

Λίγον καιρό αργότερα, ό μέγας δούξ Σέργιος, ό κυρίως ύπεύθυνος γι' αυτή τήν καταστροφή, κοιμητιάζοταν από τήν έκρηξη μιας βόμβας που έ-ριξαν έναντιόν του.

Ο Νικόλαος, προληπτικός και α-τός, όπως όλο τó περιβάλλον του, υπέ-φερε ψυχικά από τούς κακούς οίονους που παρουσιάζοντο κάθε τόσο στη ζωή του. Ένινε σιγά σιγά μελαγχολικός

ΕΝΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ βασιλικό ζευγάρι

Τό είδύλλιο της Έλισσάβετ και του Γεωργίου της Άγγλιας

Πρό ενός μηνός περίπου, τó βασιλικό ζεύγος της Άγγλιας γιορτάστ τούς άργυρούς γάμους του. Με τήν ευκαιρία λοιπόν αυτή, ό άγγλικός Τύπος διέθεσε τις στή-λες του για τήν άνασκόπηση 25 έ-των ευτυχισμένης συζυγικής ζωής τους.

Όταν, τόν Δεκέμβριο του 1918, ό δούξ της Ύορκης γιορτάσε τήν 23η επέτειο των γενεθλίων του, δεν είχε άσφαλώς καθόλου στο νου του τή μικρή Σκωτσέζα λαίδη Έλισσάβετ Μπούουες-Λάουν, που τού είχε όρίσει ή μοίρα για σύντροφο τής ζωής του... Τήν είχε γνωρίσει αλ-λοτε, πρό 4 έτών — γιατί ήταν φι-λενάδα της αδελφής του. Άλλά αυ-τός ήταν τότε 19 έτών μόνον κι' έκεινη 14. Έπειτα ό πόλεμος τόν άπορόφησε όλοκληρωτικά. Υππρέ-τισε στο Ναυτικό, έλαβε μέρος στη ναυμαχία της Γιουτλάνδης, έγινε άντρας σωστός...

Εν τó μεταξύ, μεγάλωνε κι' ή Έλισσάβετ, στον πύργο Γκλάμις Κέιστλ. Ήταν ή μικρότερη κόρη μιας πολυμελούς οικογενείας, που κατογόναν απ' ευθείας απ' τó βασιλέα Ροβέρτο της Σκωτίας. Είχε τόσο καλή καρδιά, τόσο εύγενικά αισθήματα, ώστε όλοι οι δικοί της τή λάτρευαν για τó άγγελικό χα-μογέλο της.

Η μητέρα της, κόμισσα του Στράτμορ, είχε φροντίσει να τήν προετοιμάσει για τó ρόλο της καλής συζύγου και μητέρας. Συγχρό-νως όμως δεν παρέλειψε κάθε τι που θα μπορούσε ν' αύξησει τή γυναικεία γοητεία της. Έτσι, ή νέα έμαθε ζωγραφική, πιάνο, γαλλικά, μελέτησε κλασική λογοτεχνία... Έξ άλλου, έγινε μια πρώτης τά-ξεως άμαζών και λάδωνε συχνά μέρος στα κυνήγια που διοργανώ-νονταν γύρω απ' τόν πύργο των γονέων της.

Κανείς δεν μπορούσε να προβλέ-ψη ότι θα γινόταν βασίλισσα. Ώστόσο είχε όλα τά προσόντα γι' αυτό: εύγενεια, μόρφωση, όρατα ό-μιλία, σοβαρότητα και φαιδρότητα μαζί, μεγάλη καρδιά, άριστο στρατι-κή καταγωγή...

Τήν ημέρα που συμπλήρωσε τά 14 χρόνια της, ό πατέρας της της

Σοφά λόγια

★ Η οικονομία είναι άρετή στη φτώχεια φρόνιμος στη μετριότη-τα και ελάττωμα στον πλούτο. ΘΟΝΤΕΝΕΛ

★ Αν ενώσετε τήν άκρα φιλαρ-γυρία με τήν τρελή σπατάλη θά έχετε τήν λογική οικονομία. ΛΑ ΜΠΡΥΓΙΕΡ

★ Όπως όλες οι αδελφές της, έτσι και ή οικονομία είναι μια άρετή τοποθετημένη μεταξύ δυο κακών: της φιλαργυρίας και της σπατάλης. ΝΤΕΚΥΡΕ

★ Η φιλαργυρία είναι πιο άντι-θετη στην οικονομία από τήν σπα-τάλη. ΛΑ ΡΟΣ ΦΟΥΚΟ

★ Οι μεγάλες οπτικές οικονο-μίες γίνονται συνήθως σέ επι-νοήματα. ΝΤΥΠΕΝ

★ Η οικονομία είναι μια δευτέ-ρα θεία Πρόνοια του ανθρώπινου γένους. ΜΙΡΑΜΠΟ

★ Ο σκοπός της μορφώσεως θά έπρεπε να είναι να μάθουμε να άρκούμεθα σέ λίγο. Ζ. ΝΤΡΟΖ

είχε υποσχεθεί να τήν πάη στο θέα-τρο, στο Λονδίνο, κι' έπειτα να φά-νε μαζί σ' ένα έλεκτο ρεστوران. Θάταν μια επέτειος άξέχαστη γι' αυτήν...

Μά γιατί τó θέατρο ήταν σχεδόν άδειανό; Γιατί οι ήθοποιόι έπαιζαν μηχανικά, σαν αυτόματα; Γιατί ό λαός κυκλοφορούσε στους δρόμους, με άναταραχή; Γιατί ό πατέρας κι' ό μεγαλύτερος αδελφός της Έλισ-σάβετ δεν έδιναν καμμία προσοχή στην παράσταση;

Γιατί τó βράδυ της 4ης Αυγού-στου 1914, θά έληγε ή προθεσμία του τηλεσιγράφου προς τή Γερμα-νία. Ο πόλεμος έφτανε...

Έπακολούθησαν κατόπιν τέσσε-ρα χρόνια όδυνης, ήρωισμών κι' αυ-τοθυσίας. Τό Γκλάμις Κέιστλ είχε μεταβληθεί σέ νοσοκομείο για τούς Άυστραλούς τραυματίες. Η Έλισ-σάβετ είχε αναλάβει να γλυκαίνει τόν πόνο των γενναίων αυτών παι-διών.

Οι δυό αδελφοί της σκοτώθηκαν στον πόλεμο. Κι' άλλοι δυό υπη-ρετούσαν στην πρώτη γραμμή.

Τά τέσσερα εκείνα χρόνια έκα-μαν τήν Έλισσάβετ πραγματική γυναίκα, γεμάτη αυτοθυσία, μεγα-λοψυχία και μητρική τρυφερότητα.

Όταν τελείωσε ό πόλεμος, ό κόσμος είχε πάρει άλλη μορφή. Εί-χε αρχίσει ή εποχή της ταχύτητας, τού ευκολού κέρδους, των έλαστι-κών συνειδήσεων... Ο έρωσ διαρ-κούσε μια ώρα. Η νέα γενιά είχε σκηώσει τή σημαία της άνταρσίας κατά της συντηρητικότητας.

Η Έλισσάβετ όμως δεν μπορού-σε να προσαρμoσθή στην καινούρ-για αυτή νοοτροπία, κι' έτσι απέ-φυγε όσο μπορούσε να πηγαίνει στο Λονδίνο.

Τό 1920, φιλοξένησε στο Γκλά-μις Κέιστλ τή φίλη της πριγκί-πισσα Μαίρη, μαζί με τόν αδελφό της, τó δούκα της Ύορκης. Ο έ-ρωσ μίλησε για πρώτη φορά στις καρδιές των δυό νέων. Άργότερα, στους γάμους της Μαίρης, έκαναν συντροφιά και γνωρίσθηκαν καλλί-τερα.

Μια Κυριακή του Ίανουαρίου του 1923, ό Άλβέρτος ήταν και πάλι φιλοξενούμενος στο Γκλάμις Κέιστλ. Έκαμε λοιπόν ένα μακρυ-νό έσοχικό περίπατο με τήν Έλισ-σάβετ... κι' όταν γύρισαν, τά πρόσωπα τους μιλούσαν τόσο εύ-γλωττα, ώστε όλοι τούς συνεχάρη-σαν για τούς άρραδώνες τους! Ο βασιλέυς Γεώργιος κι' ή βασίλισσα Μαίρη δεν έφεραν καμμία αντίρρη-ση — μολοντί ό Άλβέρτος παρέ-βαινε έτσι μια παράδοσι 8 αιώ-νων, που έπέβαλλε ν' ανεβαίνουν στον άγγλικό θρόνο μόνον Άγγλί-δες πριγκίπισσες, κι' όχι Σκωτσέ-ζες.

Όπως κι' ό αδελφός του, ό πριγκίπης της Ουαλλίας, έτσι κι' ό δούξ της Ύορκης παντρεύτηκε από έρωτα, άδιαφορώντας για τις πα-ραδόσεις — όχι από πνεύμα άν-ταρσίας, αλλά γιατί έννοιωθε τó δικαίωμα να ζήσει κι' αυτός σαν άν-θρωπος. Ένώ όμως ό πρώτος έχασε με τó «πραξικόπημα» του τόν άγγλικό θρόνο, ό δεύτερος εύτύχη-σε να ιδή τήν αγαπημένη του βα-σίλισσα της Άγγλιας. Αυτό ήταν τó πεπρωμένο...

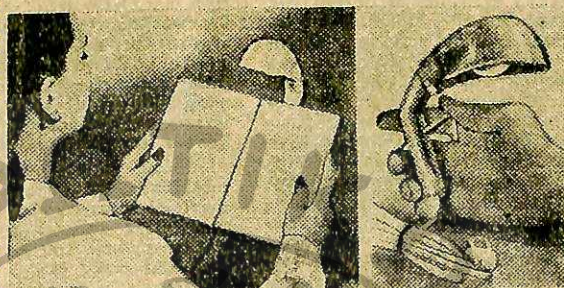
Τά αυτοκινητιστικά δυστυχήματα

Άπό μια στατιστική της παρισινής αστυνομίας προκύπτει ότι τά θύμα-τα των αυτοκινητιστικών δυστυχημά-των είναι συνήθως 30—35 χρόνων, ότι οι περισσότερες συγκρούσεις γί-νονται κατά τó Σεπτέμβριο και τόν Οκτώβριο, ότι τó Σάββατο είναι μια ημέρα έξαιρετικά επικίνδυνη και ότι ή έκπη άπογευματινή είναι μια (μοι-ραία) ώρα.

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΜΕΓΑΛΕΙΑ!

Μερικές περίφημες άλλοτε χορεύτριες των «Ζιγκ-φιλντ όάλλιε», ή Φόρρεστ, ή Μπάσσαν, ή Γκόρ-στον και ή Μάρκουσ που ήταν και παλιές «βα-στον» της όμορφιάς συγκεντρώθηκαν έσχατως σ' ένα σαλόνι για να θυμηθούν τις παλιές δόξες σ' ένα εικόνα μας τις βλέπετε τή στιγμή που εξετάζουν τά πόδια τους για να δουν αν διατη-ρούν άκόμη τις όμορφες γραμμές τους!

ΛΑΜΠΑ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΜΑ

Μια μικρή φορητή ηλεκτρική λάμπα νέου τύπου, από πλαστική ουσία είναι εφωδιασμένη μ' ένα ε-ζάρτημα με τó οποίο στερεώνεται πάνω στο έξω-φυλλό ενός βιβλίου. Έτσι, μπορεί κανείς να δια-βάσει, χωρίς να ένοχλη με τó φως τούς άλλους που βρίσκονται στο ίδιο δωμάτιο. Όλο αυτό τó σύστημα ζυγίζει μόλις 50 δράμια.

ΟΙ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΣΥΜΦΙΛΙΩΘΗΚΑΝ

Ποιός είπε ότι δεν μπορεί ποτε να ταιριάσουν γάτα με ποντικό; Νά μια φωτογραφία, αληθινα σπάνια και χαριτωμένη, που άποδεικνύει τó αντίθετο. Ο ποντικός κι' ή γάτα τρώνε σαν άδελφάκια απ' τó ίδιο πιάτο, όπως καν να μαλωθούν στη μοίρα!

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Ο πόλεμος κατά της φυματίωσης

Οι νέες μέθοδοι θεραπείας

Αφού άνηγγέλθσαν στην πρώτη μεταπολεμική περίοδο διάφορες νέες κι εντυπωσιακές μέθοδοι θεραπείας της φυματίωσης, ο παγκόσμιος Τύπος έπαψε ν' ασχολείται μ' αυτές — δείγμα ότι δεν απέδωσαν τα αναφερόμενα αποτελέσματα.

Σε ποιά σημεία βρίσκονται σήμερα οι σχετικές έρευνες; Έπικεφαλής των νέων φαρμάκων, που απέδειχσαν αποτελεσματικά, αλλά σε ώριπτες, βρίσκονται η πασιγνώστη πιά στρεπτομυκίνη και η «προμιζόλη» (είδος σουλφαμίδης). Στην περίφημη αμερικανική Κλινική Μάγιο, έχουν χρησιμοποιηθεί επανειλημμένως και τα δύο, για διάφορες μορφές φυματίωσης. Οι χαρακτηριστικότερες περιπτώσεις ανέκριναν στην «Εφημερίδα της Αμερικανικής Ιατρικής Έταιρείας». Αφορούν ανδρά και γυναίκα, στα οποία η άρρωσταια βρισκόταν στην αρχή της.

Ένα κοριτσάκι 6 ετών φαινόταν καταδικασμένο. Είχε χάσει πιά σχεδόν τις αισθήσεις του, δεν μπορούσε να μιλήσει ή να καταπιεί. Η άρρωσταια του είχε πρωτοεκδηλωθεί με επανειλημμένους πονοκεφάλους, υπνηλία και νευρικότητα. «Επειτα εμφανίσθηκαν πυρετός και ναυτία. Η εξέτασις απέδειξε φυματίωση των πνευμόνων. Επείπλεον όμως, το μικρόβιο είχε προσβάλει το νευρικό σύστημα και τις μεμβράνες του εγκεφάλου. Προκάλεσε δε φυματίωση μηνιγγίτιδα, με τρεμούλιασμα των χεριών, απώλεια του νευρικού ελέγχου των άκρων και άλλων μερών του σώματος, παραληρημα, κλπ.

Με τη στρεπτομυκίνη, η μικρούλα σώθηκε. Σήμερα, έπειτα από ένα ολόκληρο έτος, τρώει, κοιμάται, παίζει κανονικά, έχει ξαναβρεί το φυσιολογικό βάρος της και την ευδιαθεσία της. Μόνο που κουράζεται ευκολότερα απ' τα άλλα παιδιά.

Ένα αγοράκι 2 ετών είχε πάθει την ίδια ασθένεια. Είχε χάσει την όραση και την ακοή του. Αλλά η προμιζόλη του έσωσε τη ζωή, και τώρα ακούει και βλέπει κανονικά και δεν εμφανίζει πιά κανένα παθολογικό σύμπτωμα.

Ωστόσο η χρησιμοποίησις του ενός μόνον ή του άλλου απ' τα δύο αυτά φάρμακα δεν ικανοποιεί απόλυτα τους Αμερικανούς γιατρούς των μεγαλύτερων νοσοκομείων και κλινικών. Απεφάσισαν λοιπόν να μεταχειρισθούν και τα δύο μαζί, τη στρεπτομυκίνη σε ένεσεις ενδομυϊκές ή στη σπονδυλική στήλη και την προμιζόλη απ' το στόμα. «Ετσι, τα αποτελέσματα είναι πολύ καλύτερα.

Η στρεπτομυκίνη ενεργεί γρήγορα, σαν να σκοτώνει άμεσα τα μικρόβια της φυματίωσης. Η ενέργεια της προ-

μιζόλης είναι πολύ σιγανή, σαν να προκαλεί μία βαθμιαία άσφρηση των μικροβίων.

Άλλοι επιστήμονες φρονούν ότι η στρεπτομυκίνη δεν καταστρέφει τα μικρόβια, αλλά εμποδίζει τον πολλαπλασιασμό τους, δίνοντας έτσι καιρό στον οργανισμό να καταπολεμήσει και να εξοντώσει όσα υπάρχουν ήδη μέσα στο σώμα.

Ωστόσο, όταν η στρεπτομυκίνη χορηγείται σε μεγάλες δόσεις κι επί πολύν καιρό, μπορεί να βλάβει, κατά διαφόρους τρόπους. Σε μερικές περιπτώσεις προκαλεί κώφωση ή ελαφρότερες βλάβες της ακοής. Άλλοτε φέρνει φαγούρα κι εξανθήματα. Τέλος, αφού χρησιμοποιηθεί επί πολλές βδομάδες, αρχίζουν να εμφανίζονται μέσα στον οργανισμό μικρόβια φυματίωσης που έχουν αποκτήσει αντοχή σ' αυτό το φάρμακο και δεν επηρεάζονται απ' την επίδρασή του. Είνε ένα φαινόμενο βιολογικής προσαρμογής, που έχει παρατηρηθεί επίσης και με την πενικιλίνη.

Η επικρατέστερη Ιατρική γνώμη είναι σήμερα ότι δεν πρέπει να χρησιμοποιείται στρεπτομυκίνη σε χρόνιες μορφές φυματίωσης, στις οποίες θα ωφέλουσαν οι παλιές και κλασσικές μέθοδοι φυσιοθεραπείας και αναπαύσεως. Όταν όμως η άρρωσταια προχωρήσει γρήγορα κι οι πνευμονικές έστιες μεγαλώνουν, συνιστάται τότε η στρεπτομυκίνη.

Ίδιως το φάρμακο αυτό χορηγείται σε περιπτώσεις φυματιώδους μηνιγγίτιδος, σε φυματιώσεις του στόματος, της γλώσσας και του λαιμού, καθώς και στην κεγχοριδή φυματίωση. Η τελευταία αυτή μορφή της ασθένειας ονομάζεται έτσι, γιατί σχηματίζονται στον οργανισμό μικροί κόκκοι, σαν το κεχρί, που μεταδίδουν το μικρόβιο, με την κυκλοφορία του αίματος, σ' όλα τα όργανα του σώματος. Η εξέλιξίς της είναι ταχυστάτη, δεν υπάρχει δε καμμία ελπίδα σωτηρίας προτού ανακαλυφθεί η στρεπτομυκίνη.

Ο δόκτωρ Κλήβελαντ Φλόυντ, στη Βοστώνη, ασχολήθηκε με 14 άρρώστους, που έπασχαν από οξεία φυματίωση και δεν είχαν ιδί καμμία ωφέλεια απ' τη στρεπτομυκίνη. Ο 10 λοιπόν απ' αυτούς καλλιτέρεψαν αισθητά με ένεσεις μίας νέας χημικής ουσίας, που ονομάζεται «υδρογονανθρακώδης αντίζονος» — ή συτομώτερα με τα αρχικά ψηφία CLA — εξαγεται δε από κρμ μικρόβια φυματιώσεως. Ενε πιθανώτερον ότι το νέο σ' το φάρμακο μπορεί να χρησιμοποιηθεί μαζί με τη στρεπτομυκίνη.

Έξ άλλου, οι δόκτορες Ό. Μπερκαλτ, Μπέτς και Γούντις, άλλοι γιατροί της Βοστώνης, έφληρυσαν μ' επιτυχία σε πολλές περιπτώσεις μιά νέου είδους έγχρησις: Κάδουν δηλαδή μόνο το προσβεβλημένο με-

ρος του πνεύμονος, αφού το καθορίσουν πρώτα ακριβώς με ακτινοσκόπηση. Η έγχρησις γίνεται με τοπική αναισθησία του στήθους.

Τέλος, έχει δώσει εξαίρετα αποτελέσματα μία καινούργια μέθοδος «αεροθεραπείας», όφειλομένη στον καθηγητή Μπαράχ, του Πανεπιστημίου Κολούμπια. Οι άρρωστοι κλείνονται μέσα σε «θαλάμους εξισώσεως πίεσεως», όπου αναπνέουν χωρίς την παραμικρή κίνηση των πνευμόνων και του στήθους. Ο αέρας μπαίνει και βγαίνει απ' τους πνεύμονες αυτόματα, δίχως μική προσπάθεια. Η μέθοδος δοκιμάσθηκε σε 12 άρρώστους. Οι μισοί έγιναν τελείως καλά, ένας σημείωσε αισθητή βελτίωση, σε 3 άλλους η ωφέλεια ήταν μόνον προσωρινή κι οι υπόλοιποι δύο δεν παρουσίασαν καμμία μεταβολή.

Ο πόλεμος κατά της φυματίωσης συνεχίζεται. Θάνε όμως ακόμη μακρός, τραχύς και δύσκολος.

ΟΟ

Ένα νοσοκομείο νική... ύνεις

Οι γιατροί της Λίβερπουλ με τη βοήθεια μερικών κεφαλαίων, ίδρυσαν ένα νοσοκομείο στο οποίο δεν δέχονται ασθενείς, αλλά... ύνεις.

Οι Άγγλοι επιστήμονες φρονούν ότι ο ρόλος του γιατρού δεν είναι να θεραπεύει τον ασθενή που καταφεύγει σ' αυτόν, αλλά κυρίως να προλαμβάνει την εμφάνιση της ασθένειας. Υποστηρίζουν εξ άλλου ότι οι ασθενείς που προσβάλλουν έναν άνθρωπο στην ηλικία των σαράντο χρόνων προ- υπάρχουν σε λανθάνουσα κατάσταση από την ηλικία των 10-15 χρόνων και ότι είναι δυνατόν, συνεπώς, να προβλεφθούν και να προληφθούν.

Αυτός είναι ακριβώς ο ρόλος του νοσοκομείου της Λίβερπουλ. Οι προσερχόμενοι σ' αυτό

ΣΧΟΛΗ ΚΟΥΦΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Σε μία ειδική σχολή του Λόκ Άντλες 20 παιδιά κουρά έκ γενετής μοιραίνον να νοιώθουν με την αση τους ήπικους παλμούς, να προσφέρουν λέξεις και να «διαβάσουν» στα χείλη των υπέρων τους. Η κυριολεκτική ποικιλία της σχολής αυτής είναι ότι φοιτούν συγχρόνως κι οι υπέρες για να μάθουν να συνεννοούνται με τα παιδιά τους.

το υποβάλλοντα σε μία λεπτομεροτάτη εξέταση για να εξακριβωθεί ποιά είναι τα ασθενή σημεία του οργανισμού των και ποιά οι πιθανές ασθένειες από τις οποίες μπορούν να προσβληθούν άρρωστοι. Τους δίδεται κατόπιν ένας «κώδικς ζωής», που περιέχει τις απαραίτητες ενδείξεις και οδηγίες για τη ζωή που πρέπει να ακολουθήσουν. Αν συμμορφωθούν μ' αυτές, έχουν μένιστες πιθανότητες ν' αποφυγούν τους κινδύνους που τους απειλούν και να ζήσουν ύνεις.

Η θερμότης του ήλιου

Σύμφωνα με τους υπολογισμούς δόκτορος Μάντιους Πάιμπρονκ, οι ακτίνες του ήλιου μας «δίνουν» κάθε χρόνο 13-14 χιλιάδες τόννους ναϊάνθρακος κατά τετραγωνικό χιλιόμετρο. Αυτό σημαίνει, με απλούστερα λόγια, ότι η θερμότης που μας παρέχουν ισοδυναμεί μ' εκείνην που θα μας έδιναν 13-14 χιλιάδες τόννους καιάνθρακος κατά τετραγωνικό χιλιόμετρο.

Φάρμακο νική τα κρουσπ-νύματα

Δύο νέα φάρμακα, η «διβανιμίνη» και το «τετραθυλαμινόν», επιτρέπουν την ασησις της κυκλοφορίας του αίματος σε μέρη του σώματος που έχουν υποστεί βλάβες. Χρησιμοποιούνται π.χ. στα κρουσπνύματα: όπου σταματάει σχεδόν η κυκλοφορία του αίματος. Ελπίζεται ότι η αποδείχθουν αποτελεσματικά και σε άλλες ανωμαλίες της καρδιάς και των αιμοφόρων αγγείων.

Έναντιον της ναυτίας

Οι Αμερικανοί γιατροί παρασκεύασαν ειδικές παστίλλες με βάση την υοκίνη, που προστατεύουν από τη ναυτία, τόσο κατά τα θαλάσσια όσο και κατά τα αεροπορικά ταξίδια. Το νέο φάρμακο απέδειξε αποτελεσματικό στα 90% των περιπτώσεων. Ο πρόεδρος Τρούμαν το χρησιμοποιεί πάντοτε κατά τα συχνά αεροπορικά ταξίδια που κάνει.

Η ήμιπληγία

Η εισβολή και τα επακόλουθα της νόσου

Ακούμε πολύ συχνά δυστυχώς να γίνεται λόγος για την ήμιπληγία. Θα ήταν σωστότερο αν μιλούσαμε για παράλυσι. Γιατί η ήμιπληγία είναι μία ήμιπαράλυσις, μία παράλυσις, δηλαδή, είτε του αριστερού είτε του δεξιού μέρους του σώματος.

Ένα παράδειγμα θα μας βοηθήσει να αντιληφθούμε το μηχανισμό αυτής της τόσο σοβαρής ασθένειας. Φαντασθίτε μιά μικρή πόλη, όπου η διανομή του ηλεκτρικού ρεύματος γίνεται από δύο κεντρικά εργοστάσια. Το ένα απ' αυτά τροφοδοτεί το δεξιο μέρος της πόλεως και το άλλο το αριστερό. Από ένα κατρίτιο των κατασκευαστών, όμως, τα καλώδια που βγαίνουν από το εργοστάσιο του αριστερού τμήματος τροφοδοτούν το δεξιο μέρος της πόλεως και αντίστροφα τα καλώδια του δεξιού τμήματος τροφοδοτούν το αριστερό μέρος. Αυτά τα δύο εργοστάσια βρίσκονται το ένα πλάι στο άλλο, σε τρόπο που η διασταύρωσις των καλωδίων που ξεκινούν από τα κέντρα δεν παρουσιάζει δυσκολία.

Η μικρή πόλις διαθέτει κι ένα ραδιοφωνικό σταθμό, που τροφοδοτείται από το εργοστάσιο του αριστερού τμήματος. Ας φαντασθούμε τώρα έναν «σαμποτέρ» που θέλει να παράλυσι τη ζωή και την κίνηση σ' ένα από τα δύο τμήματα της πόλεως. Θα πάη λοιπόν, στο ένα από τα δύο εργοστάσια και θα κόψι τον κεντρικό άγγω, από τον όποιον ξεκινούν όλες οι γραμμές. Τι θα συμβή τότε; Αν ο «σαμποτέρ» κόψι τον κεντρικό άγγω του εργοστασίου του δεξιού τμήματος της πόλεως, θα επέλθι παράλυσις του αριστερού τμήματος. Αν κόψι τον άγγω του εργοστασίου του αριστερού τμήματος, θα επέλθι παράλυσις του δεξιού τμήματος. Στη δεύτερη περίπτωση, όμως, θα σταματήσει το ραδιοσταθμό, εφ' όσον τροφοδοτείται αποκλειστικά από το εργοστάσιο του αριστερού τμήματος της πόλεως. Η μικρή πόλις θα μείνι τότε... βωβή.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει στην ήμιπληγία. Η κινητικότητα εξασφαλίζεται για το κάθε ήμισυ του σώματος από μιά δέσμη νευρών, την καλούμενη πυραμιδοειδή δέσμη. Τα νευρικά κύτταρα και οι ίνες που τα προεκτείνουν ξεκινούν από τα δύο ημισφαίρια του εγκεφάλου και ειδικότερα από την καλούμενη ανιούσα μετωπική αύλα, που υποδιαιρείται σε δύο ξεχωριστά τμήματα, ένα προς τα αριστερά και άλλο προς τα δεξιά. Οι ίνες που διευθύνονται στο δεξιο μέρος ξεκινούν από το αριστερό τμήμα της μετωπικής αύλας και εκείνες που διευθύνονται στο αριστερό μέρος ξεκινούν από το δεξιο τμήμα. Αυτό συμβαίνει γιατί οι δύο πυραμιδοειδείς δέσμες, έπειτα από μιά πολύπλοκη διαδρομή μέσα στον εγκέφαλο, διασταυρώνονται στο επίπεδο της

παρεγκεφαλίδος, για να κατευθύνονται από εκεί στο νωτιαίο μυελό.

Είνε εύκολο ν' αντιληφθούμε, λοιπόν, γιατί μιά πάθησις του αριστερού τμήματος της μετωπικής αύλας θα προκαλέσει παράλυσι του δεξιού μέρους του σώματος και αντίστροφα.

Έξ άλλου, στους δεξιόχειρες, το κέντρον της γλώσσας βρίσκεται στο αριστερό εγκεφαλικό ημισφαίριο και ειδικότερα στην τρίτη μετωπική αύλα και σχηματίζει μιά ζώνη που έχει στενωτάτη σχέση με το κέντρον απ' όπου ξεκινούν οι πυραμιδοειδείς δέσμες. Μιά πάθησις του αριστερού ημισφαρίου μπορεί να προκαλέσει, λοιπόν, παράλυσι του δεξιού μέρους του σώματος με διαταραχές της ομιλίας ή και πλήρη άφασια άκομη. Το περίεργο είναι ότι στους αριστερόχειρες το κέντρον της γλώσσας βρίσκεται προς τα δεξιά και η άφασια παρατηρείται μόνον σε περιπτώσις δεξιάς ήμιπληγίας.

Για να συμπληρώσουμε την περιγραφή μας, πρέπει να προσθέσουμε ότι η περιοχή από την οποία ξεκινούν οι πυραμιδοειδείς δέσμες είναι εξαιρετικά ευαίσθητη. Το αίμα που την διαβρέχει εισέρχεται σ' αυτήν από ένα λεπτότατο αρτηρίδιο. Αρκεί, λοιπόν, να βουλώσθι αυτό το αρτηρίδιο ή να κατασθι άχρηστο, έπειτα από ένα σπασμό, για να νεκρωθι όλη αυτή η περιοχή. Επέρχεται τότε ήμιπληγία.

Ο τρόπος της εκδήλωσεως μίας ήμιπληγίας ποικίλλει ανάλογα με την αιτία που την προκαλεί. Η εισβολή μπορεί να είναι βραδεία και κατά στάδια, όποτε ο ασθενής βλέπει να αδρανοούν το ένα έπειτα από το άλλο τα διάφορα μέρη του. Άλλες φορές, η ήμιπληγία έσβαλλει μ' έναν τρόπο κεραυνόβολο και ο ασθενής ξυπνάει το πρωί χωρίς να μπορεί να κινήσι το δεξιο ή το αριστερό μέρος του σώματος του. Σ' άλλες περιπτώσεις, η ήμιπληγία εκδηλώνεται έπειτα από μιά αποπληκτική προσβολή, που βυθίζει συνήθως τον ασθενή σε κωματώδη κατάσταση.

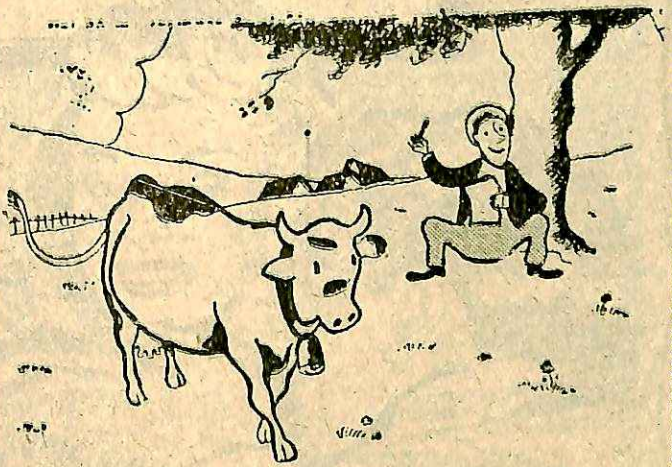
Υπάρχει μιά κρίσιμη περίοδος της ήμιπληγίας, που τοποθετείται κυρίως μεταξύ της 2ας και της 4ης ημέρας. Έπειτα από αυτό το διάστημα, η ήμιπληγία υποχωρεί ή επιδεινείται μέχρι του σημείου ώστε οι έλπίδες θεραπείας να περιορίζονται στο ελάχιστο.

Αλλ' η ήμιπληγία δεν είναι μιά ανίατος ασθένεια, όπως συνήθως πιστεύεται. Τα σύγχρονα μέσα και ιδίως η ηλεκτροθεραπεία επισφύρουν πολλές φορές αξιολογα αποτελέσματα. Η αποκατάστασις δεν είναι, βεβαία, πλήρης, αλλ' επιτρέπει στον ασθενή ώριμες κινήσεις, που, με την παροδο του χρόνου και με την προϋπόθεσι ότι δεν θα επαναληφθι νέα προσβολή, διασώζονται και δεν διαφέρουν τότε από τις κινήσεις ενός ύγιους ανθρώπου.

Σε πολλούς ανθρώπους παρατηρείται το φαινόμενο διαδοχικών προσβολών, που δεν έχουν, όμως, μεγάλη σημασία και παρέρχονται: συνήθως έπειτα από μερικές ημέρες, χωρίς ν' αφήσουν κανένα ίχνος πίσω των.

Δόκτωρ ΝΤΥΒΑΛ

Τελωτοθεραπεία

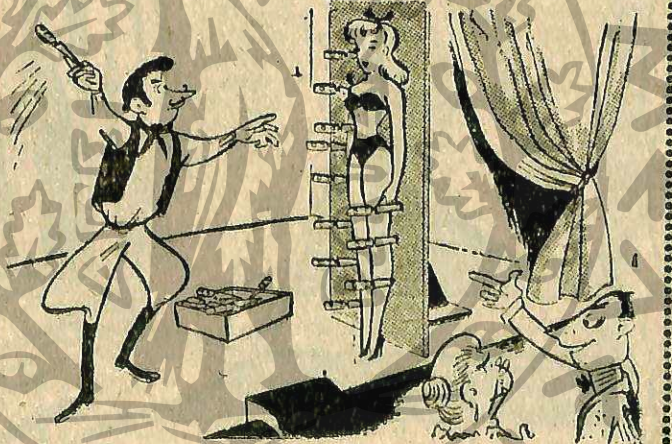
ΜΟΙΡΑΙΕΣ ΣΥΜΠΤΩΣΕΙΣ

— «Αγάπη μου, τώρα που σου γράφω, μου φαίνεται πως σ' έχω μπροστά στα μάτια μου!...»

ΣΟΥΡΑ ΤΡΕΛΛΗ

Ο μεθυσμένος: Μυστήριο! Τι έπαθε το κλειδί και δεν μπαίνει!...

ΥΣΤΕΡΟΒΟΥΛΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

— Περιφημο νούμερο, Ελινική! Να το δοκιμάσουμε κι εμείς στο σπίτι!...

ΕΡΕΤΟΣ - ΜΑΡΙ

Δραματικό διήγημα

— Μόνος. Ήρθα για δουλειές.

Το τραίνο έμπαινε στο σταθμό. Γύρεψα μέσα στο πλήθος που συνωστιζόταν στην έξοδο, τ' άσπρα μαλλιά του πατέρα και το αιώσιο μαύρο καπέλλο της μητέρας. Τους διέκρινα μόλις κατέβηκα απ' το τραίνο κι' έτρεξα κοντά τους. Τα πρόσωπά τους έλαμπαν από ευτυχία. Κοντά τους ένα δροσερό προσώπáκι χαμογέλυσε: ή Ρόζ-Μαρί Καρτιέ! Την αναγνώρισα απ' τις ξανθές της μπούκλες, μα το μικρό κορίτσι που είχα αφήσει είχε γίνει τώρα μία κοπέλλα με ώραίο σώμα και χαριτωμένο πρόσωπο, ψηλή, με βλέμμα τρυφερό και πονηρό.

— Καλημέρα, Ρομπέρ, καλώς ώρισες! Δεν με ξέχασες; με ρώτησε.

— Μία πραγματική «πίν-άπ-γκέρλ» έγινες, Ρόζ-Μαρί, της είπα γελώντας. Και ή Πάτ, πού είναι; ρώτησα τη μητέρα μου.

— Η Πατρίτσια ήθελε νάρθη, μα έμποδίσθηκε. Τηλέφωνησε πώς θά προσπαθήσει να σε δει το βράδυ.

— Έμπρός για το σπίτι, φώναξε χαρούμενος.

Η Ρόζ-Μαρί φλυαρούσε σ' όλη τη διαδρομή με το αυτοκίνητο, μα εγώ συλλογιζόμουν την Πατρίτσια. Είχα φυλάξει τα γράμματά της, τις φωτογραφίες της και τώρα που είχα γυρίσει θά παντρευόμαστε δίχως άρ-γοπορία. Δεν έβλεπα την ώρα γά τη σφίξω στην αγκαλιά μου. Τίποτα δεν θά μάς χώριζε πιά.

— Δεν με προσέχεις, μου είπε ή Ρόζ-Μαρί γελών-τας. Άδικα χάνω τα λήγια μου.

Χαμογέλασα. Η Ρόζ-Μαρί σάν άλλοτε είχε μαν-τεύσει τις σκέψεις μου. Με ήξερε καλά. Είχαμε μεγα-λώσει μαζί και δεν μπορούσαμε να κάνουμε ό ένας δι-χως τον άλλον. Δεν σκεφτόμαστε ώστόσο τον έρωτα. Η Ρόζ-Μαρί ήταν ό καλύτερος φίλος μου. Κι' όταν ή Πατρίτσια Κολλέν ήρθε στην πόλι μας, ή Ρόζ-Μαρί ήταν ή πρώτη που κατάλαβε ότι είχα ξετρελλαθί μαζί της.

— Καλή τύχη, Ρομπέρ! Δεν υπάρχει ωραιότερη, κο-πέλλα απ' αυτή, μου είπε.

Είχα την ίδια γνώμη. Ήταν κομψή, κοκέττα, και την ήμερα που δέχθηκε το δαχτυλίδι των άρραβώνων μας, ήμουνά ό πιο εύτυχιομένος άντρας του κόσμου.

— Σ' αγαπώ, Πάτ! της ψιθύρισα με στοργή.

Μία βδομάδα μετά την άφιξί μου δεν ήμουνά τόσο σίγουρος για την αγάπη της Πάτ. Αμφέβαλλα. Η Ρόζ-Μαρί τό καταλάβαινε και με ρώτησε:

— Τι έγινε με την Πάτ, Ρομπέρ;

— Ω! Ένας μικροκαυγας.

— Δεν σε θέλει γιατί δεν έχεις δουλειά σίγουρη, ίσως.

— Ναι, γι' αυτό. Η Πατρίτσια δεν είναι όπως σ'ό. Έσύ θά δεχόσουνά χωρίς διαταγμό.

— Φυσικά. Μα εσύ δεν αγαπάς έμένα.

— Σ' αγαπώ, Ρόζ-Μαρί, θέλεις να παντρευτούμε;

— Ω! Όχι, αγαπάς την Πατρίτσια.

— Δεν την αγαπώ πιά. Αγαπώ έσένα.

Και έτσι παντρευθήκαμε τα Χριστούγεννα. Ζήσαμε μέσα σ' ένα όνειρο ένα μήνα στην έξοχή. Έπειτα χρειά-στηκε να φροντίσουμε για τό μαγαζί που ήθελα ν' ανοίξω. Στεις μήνες αργότερα όλα ήσαν έτοιμα και είχα πολλές παραγγελίες. Η Ρόζ-Μαρί φρόντιζε για όλα, για τη διακόσμηση, για τό έμπόρευμα, για τους λογαριασμούς, για τους πελάτες.

Στό τέλος του καλοκαιριού, έφυγα για τό Παρίσι για δουλειές. Μία μέρα σ' ένα έστιατόριο, καθώς κύτταζα τον κατάλογο, άκουσα μία φωνή:

— Ρομπέρ!

Σήκωσα τό κεφάλι μου. Ήταν ή Πατρίτσια. Μούγνε-ψε να πάω στο τραπέζι της.

— Πάει... Ένας αιώνας πού δεν ίδωθήκαμε, μου είπε. Είσαι μόνος, Ρομπέρ;

— Ω! Εγώ! Παντρεύτηκα. Αυτό βάσταξε τρεις μήνες. Τώρα περιμένο τό διαζύγιό μου. Ό γάμος μου ήταν σφάλμα, Ρομπέρ, δεν αγάπησα ποτέ μου παρά έσένα.

— Σώπα, Πατρίτσια... Αγαπώ τη Ρόζ-Μαρί.

— Έπειτα απ' τό φαγητό ρώτησα πού μπορούσα να τη δω.

— Στο «Κομοντόρ». Μπορείς να μου τηλεφωνήσης.

Τις επόμενες μέρες ζούσα μέσα σε μία κόλαση. Η-θελα να ξεχάσω την Πάτ, μα δεν άργησα να της ζητήσω ραντεβού. Βλεπόμαστε συχνά. Όταν ήμουνά μακριά της υπέφερα. Η Ρόζ-Μαρί με κύτταζε ανήσυχη. Τέλος μία μέρα, ή γυναίκα μου ανακάλυψε ένα μαντηλάκι της Πάτ στην τσέπη μου.

— Πόσον καιρό την βλέπεις; με ρώτησε.

— Έδώ κι' ένα μήνα. Λυπάμαι, πολύ γι' αυτό...

— Γιατί, Ρομπέρ, γιατί;... Τι σου κανά;

— Τίποτα. Ήταν μοιραίο. Θά φύγω. Προσπάθησε να με ξεχάσης.

— Πολύ καλά, άπάντησε ή Ρόζ-Μαρί. Δεν θ' άντιτα-χθώ και στο δικό μας τό διαζύγιο.

Όταν ξαναβρήκα την Πατρίτσια, με δέχτηκε μ' ένα προκλητικό κιμονό.

— Θά γιορτάσουμε την έλευθερία σου, μου είπε με κοκεταρία. Ξέρεις ήρθε ό άντρας μου. Είν' απελπισμέ-νος. Χάνει τη γυναίκα του και την περιουσία του.

— Την περιουσία του; ρώτησα με άπορία.

— Χρεωκόπησε, άπάντησε ή Πάτ γελώντας.

— Γέλας;

— Τι με νοιάζει; Έσένα αγαπώ.

— Ναι, μα εγώ δεν έχω δουλειά.

— Μη λές άνοησίες, αγάπη μου. Και τό κατástημά σου; Σου άνήκει. Θά δώσης μία διατροφή στη Ρόζ-Μαρί.

— Η Ρόζ-Μαρί πού την άπάτησα και την παράτησα θά κρατήσει τη δουλειά για λογαριασμό της.

— Δεν τό φαντάζομαι. Συμφωνεί να σου την άφήση.

— Πού τό ξέρεις; Τόλμησες να την δής;

— Μάλιστα. Φαντάστηκες πώς θάχω στην πλάτη μου έναν άντρα απέναντο, έστω κι' άν τον αγαπώ;

— Είσαι μία γυναίκα άκαρδη, πουλημένη.

— Ρομπέρ!

— Μοι πρόξενεις άηδία. Σε συχαίνομαι!

Πήρα τό καπέλλο μου κι' έφυγα. Νά για ποιά είχα καταστρέψει τη ζωή μου, είχα κάνει τό ανεπανόρθωτο σφάλμα να φύγω απ' τό σπίτι μου, να παράτησω τη Ρόζ-Μαρί. Έπειτα απ' λίγες μέρες, ξαναγύρισα στην πόλι όπου μέναμε άλλοτε. Δεν τολμούσα να πάω ξανά στο σπίτι μου. Τράβηξα στο καφεείο κι' έρριξα μία μπία στην έφημερίδα. Είδα πώς τό διαζύγιό μου είχε βγί. Έ-πιασα κουδέντα με τό γκαρσόνι και τό ρώτησα:

— Λές τό «Μπριστόλ» νάναι ακόμα άνοιχτό; (Μπρι-στόλ ήταν τό όνομα του μαγαζιού μας).

— Ω! βέβαια, κύριε... Ξέρετε, κύριε, θ' ανοίξουν υποκαταστήματα στα περίχωρα κι' ένα στο Παρίσι.

— Θ' ανοίξουν; Ποιοί;

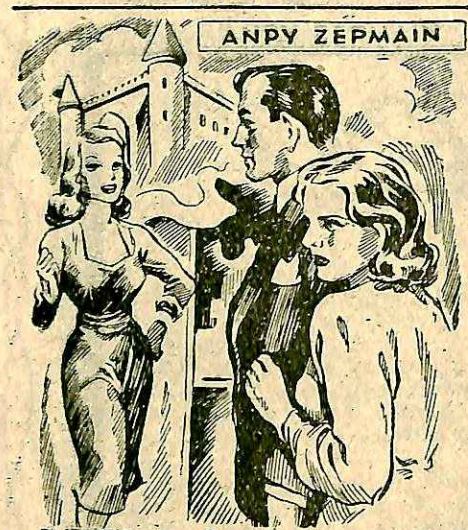
— Η κυρία Ντορνάι μαζί με τα ξαδέφφια της πού ήρθαν να την βοηθήσουν. Μοι φαίνεται μάλιστα πώς εί-ναι κι' ένας διάκοσιμητής ζωγράφος.

Και μούκλεισε χαρακτηριστικά τό μάτι. Θυμήθηκα τον Ύβ, ένα ζωγράφο με ταλέντο, πού μεγάλο απ' τη Ρόζ-Μαρί, πού πάντα είχε δείξει ένδιαφέρον γι' αυτή.

Είχα άραγε τό δικαίωμα έπειτα από τόσους μήνες να μτώ πάλι στη ζωή της γυναίκας μου;

Την άλλη μέρα τό τραίνο με πήρε μακριά απ' την πόλι όπου είχα μείνει εύτυχιομένος. Δίχως άλλο, θά ζήσω μόνότονα τα υπόλοιπα χρόνια πού μου μένουν... Θά ζήσω με την καρδιά σπαραγμένη!... Μόνος κι' έρημος, χωρίς αγάπη!

ΑΝΤΡΕ ΛΩΡΑΝ

ANDY ZERMAIN

Απόκρυφοί της Κοινωνίας

13ον «Κύριον Ντυράν, όδός Ντεκουρ-
σέλ.
«Αύριον έσπέρας, εις έργοστά-
σιον, ό κύριος έπιστρέφει με ένοι-
κον».

Και υπόγραψε με μιά λέξι αίγινιατική,
που γιά τόν Κουνάθη θά χρησημεύε γιά
μιά προειδοποίηση, σκεδόν μιά άπειλή:

«Πέντε»
Τήν άλλη μέρα, τή Βράδυ, ό Ζυλ, δηλα-
δή ό ψευδο-Λακάς, αποδιβαζόταν στό Καί
ντ' Οορέ, συνοδευόμενος από τήν όμορφη
Βασίλισσα τών Λειβαδιών.

Ό πρώην «ντετέκτιβ» βρήκε εκεί ένα αύ-
τοκίνητο, που είχε τόν αριθμό 32-10, τή
αυτοκίνητο τού Σαμπρεβέ. Ένας σωφός,
τυλιγμένος σέ γούνο παλτό με τήν πρό-
σωπο μισοσκεπασμένο από μεγάλη γυναι-
λιά και τήν κεφαλή σκεπασμένο μ' ένα κακέ-
το με προσωπίδες πεποιημένες ύπομνητικά.

— Πέντε, τόν ρώτησε ό Ζυλ.
— Πλήν δύο, μείνουν τρία, απάντησε ό
σωφός.

— Θαυμάσια. Είνε όλα έτοιμα στό νοσ-
φείο:

— Όλα.
— Δρόμο!

«Αμέσως ό ψευδοσυμβολαιογράφος άνοι-
ξε τήν πόρτα τού αυτοκινήτου έβαλε τή
Βασίλισσα τών Λειβαδιών μέσα και κάθη-
σε κοντά της.

Τό αμάξι έφυγε με μεγάλη ταχύτητα.
«Αφού προσέπιασε τή Μαντελέν, ανέβη-
κε τήν υποβόα Μαλεζέουπ, πέρασε τή
Σαμπρέ και διέσχισε τή Λεβαλουά Πεορέ.

— Είνε άκούη μακούα κύοιε; ρώτησε ή
Βασίλισσα τών Λειβαδιών, που τής είχε
κάνει έντύπωση ή έρηνιά τών σκοτεινών
δρόμων τού προαστίου, καθώς «αί ή τα-
χύτης τού αυτοκινήτου.

— Όχι, παιδί μου θά φτάσουμε σέ λί-
γο, Σας πηγαίνω σπίτι μου, στό γήμα
μου.

★
Στό άναμεταξύ τή άμάξι διέσχισε τή
μικρή πόλη, «Ανιό» κι έξακολούθησε τόν
λίγνυαδον δρόμο τού μέσα στην κοιμισμέ-
νη έξοχή.

«Η Βασίλισσα τών Λειβαδιών ένοιωσε νά
κυριεύεται από μιά ένσηνυία, που όλοένο
μεγάλωνε. Κούωνε έπίσης κι' αίσθανάτα-
νε οίχη.

— Είσαστε κουρασμένη; τή ρώτησε πα-
τρικά ό ψευδο-Λακάς.
— Ναι λίγο, κύοιε.

— Σταθήτε, θά σας δώσω κάτι, γιά νά
συνέλθετε.

Και σκύβοντας υποστά τήν τόν σι-
ωπηλό σωφός, ό ψευδοσυμβολαιογράφος τόν
ρώτησε:

— Έχεις τή ποικητική;
Χωρίς ν' απαντήσει, ό σωφός πήρε μέσα

από τήν τσέπη του ένα μικρό υποκαλάκι
ξύλινο και τού τή έδωσε.

«Ό Ζυλ άνασήκωσε τή έλαφοό σκέπα-
σμα, έστρωσε με μεγάλες προφυλάξεις τή
βιδωτή βούλωμα, και, άπότοια, έβαλε τή
υποκαλάκι κάτω από τήν οουθούνια τής
Βασίλισσας τών Λειβαδιών.

«Η νέα, νοιώθοντας μιά ένσηνυία, άνα-
σκήνυησε τήν κεφαλή της και ν' άποθύνη αὐτή τή
άναγκαστική ύπόστα.

«Αλλά ό ψευδο-Λακάς τής έβαλε πίσω
στόν τράχηλό, τήν άλλο του νέοι και με
μιά τσομερή δύναμη, άδυσώπητη τής κόλ-
λησε τήν πρόσωπο στό υποκαλάκι.

Σιγά-σιγά τήν νέοια τής Βασίλισσας
τών Λειβαδιών παρόλυσαν, τήν υποστά
της έπασαν, άδυσώπητ στα πλεύρα της, μιά
όμηνλη πέσασε υποστά στό υάτια της κι'
οί βλεφαρίδες της έκλεισαν.

«Απότοια, έπιασε ποός τή πίσω αναί-
σθητη, σαν πεθαμένη.

— Αὐτό είνε! Τή κόλπο έπιασε! φώνα-
ξε ό ψευδο-Λακάς.

«Ό ήθοποιός

«Αφού έμεινε μιά στιγμή άκίνητος, στό
μικρό έρσημο δρόμο τού Λεβαλουά-Πεορέ,
όπου τού κάκου άναήτησε τόν νέον, που
τόν είχε σώσει, ό Ζακ ντε Σαμπρεβέ ά-
ναγκάστηκε νά πάρη μιά άπόφασι.

«Η πείνα του, ποός τή παρόν, είχε κατε-
νασθή. Είχε μέσα στην τσέπη του τή πέν-
τε φοάνκα τού γενναϊόδωρου άν-ώστου.
«Αόγισε άμέσως ν' αναλήπτει ένα άπηνό
καταθύοιο.

Τυχαιώς υπήκε σ' ένα ξενοδοχείο, όπου
νοίκιασε ένα φτωχό δωμάτιο πληρώνον-
τας μισό φράνκο.

Γιά πρώτη φορά, ύστερα από δεκαπέν-
τε μέρες, έγνωρίσε τήν ίκανοποίηση που
νοιώθει κανείς όταν γύνεται κι' άναπαύη
πάνω σ' ένα κορβότι τή κουρασμένη του
μυή.

«Όταν άνοιξε τή υάτια του, τήν άλλη
μέρα ντυούσε μεσημέρι. «Έπρεπε νά φύ-
γη γρήγορα, άλλωστε θάταν ύπονομεύε-
νος νά πληρώσει δεύτερο νοίκι και νά νοσ-
ψη και τ' όνομα του στό β'όθιο πελατών.

«Πού τή έπιθεωρούσε ή άστυνομία.
«Ό δυστυχισμένος δραπέτης νύηθηκε βι-
αστικά κι' έγκατέλειψε τή ξενοδοχείο.

Στό δρόμο, άγόρασε λίγο ψωμί και τή
φαγε με βουλιμία. «Έπειτα συμπλήρωσε, τή
νεύμα του με κορό νερό, από μιά βούσι.

Κατά τήν πέντε τή άπόνεμα — είχε νυ-
γτώσει ήδη — έσπλήθηκε στις όγδες τού

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Φράουλες

Φράουλες είδες, ρέ Φροσί,
και τίς λιμπίστηκες και σι
και θέλεις ν' άγοράσω;
Για νά στό πώ πώ λογικά
τρίαντα δύο τήν όκά,
έγώ πηγαίνω πάσο!

★
Χιλιάδικα τριάντα δύο;
Δέν πάν νά γίνουν ρημαδιό
οί φράουλες στην πιάστα;
«Αν τή λεφτά τή δώσω αὐτά
σέ μούσυμολα και παγωτά
τήν κάνουμε ταρατά!

★
Δέν λέω, νόστιμος καρπός
μά ότι πουλιέται άπρεπώς
κανείς δέν άμφιβάλλει.
Κι' οί φραουλάδες — έλα ντε —
άν βρούν πελάτες κουνεντ
τού δίνουν στό κεφαλί!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

★
Πρέπει λοιπόν νά, τή
(άνιστη)
αφού δέν είμαι έσοπλι,
(στης)
νάχω τήν «Κιούναρ»
(Λάιν),
πάψε γιά δαῦτες νά
(φωφά)
έκτός άν θέλεις νά τίς
(φά)
νά γίνης... φραου-
(λάιν)!

Σηκούνα, στην προκυμιά της Ραπέ.
«Υπήνε εκεί πέσα ένας σωρός από τού-
βλα, τοποθετημένα σέ τεοστίες και ψηλές
σειρές. «Ό Ζακ γλύστωσε άνάμεσα σ' αὐ-
τούς τούς παρόνοιας τοίχους γιά ν' άπο-
μωνώη έντελως. Με τή μέτωπο στις νου-
φτες, βυθίστηκε σέ πικρές σκέψεις.

«Εί! «Αφεντικό! άκούσθηκε έσφονικά
μιά δυνατή φωνή τί σκαρώνεις μέσα στό
τούβλα;

«Ό Ζακ ντε Σαμπρεβέ άνατινάητηκε.
σπκώθηκε δοθίος νευτίος άνησνυία.

Μπροστά του, στεκόταν ένας άντρας
καυμιά πενηνταριά χρονών, άκετά ψηλός,
ντυμένος με κάτι τριμμένα ρούχα, και φο-
ρώντας ένα πλατύ κασκέτο. Τή μαύρα του
μάτια λάμπανε σαν νάγε πυρετός. «Ένα πα-
νύ μούστακι καστανό και μιά νενειάδα κα-
κοκοιμένη τού κούβανε κάπως τή νασα-
κτηριστικά του.

Κρατούσε στό νέοι του ένα φανάρι με
κόκκινη τλάμια.

— Ε λοιπόν, δέν άπαντάς άνδρι μου;
Έσπαστε.

— Σας ζητώ συγγνώμη, άπήνητησε ήσε-
μα ό Ζακ ντε Σαμπρεβέ. «Ήουν άσρη-
μένος...

— Είσαστε ποιητής μήπως;
— Όχι, είμαι ένας δυστυχισμένος, ά-
πλούστατα.

— Α! Δυστυχισμένος!... Λοιπόν ένετε
όλα τή προσόντα γιά νά σας έκτιμήσω.
Πάντοτε ύποκλήθηκα υποστά στή δυστυ-
νία, κύοιε!

Και, κάνοντας αὐτή τή δήλωσι, μ' ένα
είδος κωμικής έμφάσεως, ό παράνεος άγνω-
στος άπόθεσε τή φανάρι του κατανή, κι'
έπειτα κύτταξε πολλή ώρα και σιωπηλός
τόν Ζακ ντε Σαμπρεβέ. Τέλος, συνήισε:

— Σεις... Σεις δέν είσαστε ένας ά-
γνωστος συνδ-μένος καταλαβαίνω ένά...
— Γελώσατε. Δέν είμαι παρ άνας φτω-
γός άνδρας...

— Καλά, αὐτό θά τή ίδουμε. Ζητάτε
δουλειά;

— Ασφαλώς. Αλλά δυσκολεύομαι πολύ
νά βρώ. Θά δεχόμουνά τήν πώ ταπεινωτικό
έπάγγελμα. Δυστυχώς δέν τή κατάφερα νά
με πάρουν πουθενά.

— Γιατί;

— Αὐτή ή άπλή ερώτησι, έσας έσφονικά, τή
δυστυχία Ζακ σέ πώ δύσκολη θέσι άπ' ό,τι
όλες οί άλλες.

— Ας είνε επάνελαβε ό παράνεος συν-
ουιλητής του, μ' ήν υού τή λέτε. Καθένας έ-
νει τή μυστικά του κοσμήσει τή δική σας.
άν έπιμένετε. Πέστε μου μόνάκι τί κάνα-
τε αὐτό μέσα γινόμενος μέσα στό τού-
βλα μου...

— Τίποτα, άναπαύομουνά προφυλα-
μένος από τή κορό.

— Λοιπόν δέν ένετε φιλά;
— Αλλοίμονο, όχι!

— Α! Τή έρώ αὐτή έγώ... μ' όλες
μου τίς γνώσεις και μ' όλο μου τή ταλάν-
το... «Η τήν δέν βοήσκειται έν μέσω τών
τειχών μας! Πάντοτε φέγει τους καλούς...

«Ας βοηθώμεθα άδελφέ! Τή βάρος τών
δεινών μας θά είνε πλέον έλαφόν...»
Βλέπετε; Έξορουμε και τους κλασσικούς...

— Προσυνωπικά.

— Αγαππώ, μου, άν θέλετε, σας
τοσολαμβάνω στή δουλειά μου.

Αὐτή ή πρότασι, που έννε απότοια ύ-
στερα άπ' όλα έκείνη, τή κάπως άκατανόη-
τα λογία, προέξενσε τήν πώ μεγάλη έκ-
πληξη στόν Ζακ ντε Σαμπρεβέ.

— Με προσλαμβάνετε; Γιά ποιά δου-
λειά; ρώτησε.

— Γιά νά μού νοσησιεύετε γιά βοηθός
εδώ πέσα. Έτσι πού με βλέπετε ένά, ό
Μάριος Ντορβίλ, άλλος πρώτον Βασεί-
ον Τσαγώδισ τού Κονσεβοτάσά... τών
Παρισίων είμαι φύλακας σέ γιαντιά, νυ-
τοφύλακας!

— Είνε δυνατόν;

— Τή δοκίμοι εις τήν τιμήν τών προ-
νόμων μου! Λοιπόν τή άσεντικό μου έπε-
ρεψε νά προσλάβω ένά δεύτερον νυτοφύ-
λακα, γιαντ τή νύχτα σ' αὐτές τίς νειτο-
κές δέν είνε καθόλου ήσυχος τή πράνυστα.

— Α! Υπόκει κινδύνος;

— Ναι! Συχνά οί λωποδύτες έξογονται
νά κρυφτούν άνάμεσα στό τούβλα μου, γιά
νά έξογουν από τή άστυνομία ή γιά νά
κακονοήσουν τους λογαριασμούς τους με τή
υπαχαιρία... Υπάγονουν έπίσης άλλοι τύ-
ποι, που έξογονται κάθε νύχτα, γιά νά κλέ-
ψουν υλικά. Πληρωμός ειδικός... και πο-
λύ άνάμικτος, άναπτή μου!... Με λίγα

λόγια, είχα δυό-τρεις τέτοιες έπιδουές.
που μ' έκαμαν νά σκεφτώ πώς μου χρειά-
ζεται ένας σύντομος πού νά τήν ή κασ-
διά του.

— Και υού προσφέρετε αὐτή τή δου-
λειά;

— Ναι, άν θέλετε. Μού φαίνεστε ένας
άνδρας πος γερός, καλοδεμένος. Κι' έπί πλέ-
ον και κύοιος. Θά υποέσουμε νά κουβε-
τιάσουμε μαζί, πιθανόν ήλίσιτα και νά συ-
νεργαστούμε... Είμαι τόσο δυστυχισμένος
πού δέν μπορώ νά υιλήσω γιά τήν Τένην
με κανένα...

— Καταλαβαίνω... «Υστερα από τίς
σπουδές πού φαίνεται ότι είχατε κάνει...

— Α! Βέβαια είνα ένά περίοιο με-
πετόριο! Λοιπόν καταλαβαίνετε, δέν μπο-
ρώ, με ναυτικούς πού γλυκού νερού ή με
τουβλάδες νά υιλήσω γιά τήν μεγαλειό, γιά
τή ύψηπετες τών τραγωδιών τού Κορνέι...

— Ασφαλώς, παραδέχθηκε ήσεμα ό Ζακ
ντε Σαμπρεβέ, κύτταζοντας τόν παράνε-
νο συνουιλητή του προσεγνικά.

Προσπαθούσε νά υήν τού άντιυιλήπ.
γιαντ άόγισε νά τόν πείσων γιά κανένα
τρέλλο, πού, ώστόσο δυος τού πρόσφερε
ένα μέσον γιά νά ζήση, δηλαδή τή σωτη-
ρία του!

— Πόσο θά με πληρώσουν; ρώτησε
ντροπαλά.

— Τρία φοάνκα τήν ήμέρα.

— Δέχομαι εύχαρίστως!

— Πιάνε δουλειά άμέσως!

— Ναι, άν είνε δυνατόν...

— Διόθρε! «Η άπομνήν νύχτα θά σας
λογασιστή. Αλλάστε υλίες άόγισε. «Ε-
λάτε μαζί μου, θά σας δείξω τή σκοπία

Και έαναπαύομενος τή φανάρι του ό
παράνεος έκείνος άνδρας υπήκε μέσα
στον δαιδαλώδη διαδρομή, που σηνυά-
τίζαν οί στίβες τών τούβλων, άκολουθούμε-
νος από κοντά από τόν Ζακ ντε Σαμπρε-
βέ.

Στή δουλειά

«Η φυσιογνωμία τού δραπέτη άόγισε νά
αίθριαση σιγά-σιγά. Μιά άδύνατη άκτινα
ελπίδας έαναγεννιότανε μέσα του. Θάκανε
λοιπόν δουλειά, θά υπορούσε νά τρώη θά
υπορούσε νά βοη τήν εύκαιρία, που πάντο-
τε ζητούσε, νά άπνισονήση μιά καινού-
για κατάσταση!</

δηγούσε στο δρόμο του.
Ο Ράϋμοντέν νόμιζε

λίγο αταρτοα μέσα στο
δωμάτιο της γυναίκας του.
Και τότε αντίκρουσε ένα θέ-

ζίν είχε πραγματοποιηθῇ.
ΜΙΡΕ-ΙΓ ΜΠΡΟΣΕ

Τὰ ΕΥΡΥΤΕΤΙΚΑ ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ ΤΟΥ

• λαοὶ πιστὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ... ἀλλὰ
• μὲ μερικῶν ἐτῶν καθυστέρησι!

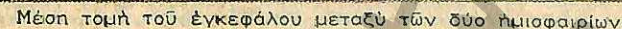
Ἡ κινητικότητα τῶν πού βρίσκεται στο ἐμπροσθιο μέρος τοῦ ἔγκεφαλόν, στόν καλούμενο ἀνιόντα ἐγκεφαλικό νύοο. Ὅλες αἱ περιοχές τοῦ σώματος πού ὑπὸκεινται στόν ἔλεγχο τῆς βελήσσης ἔξαρτῶνται ἀπ' αὐτῆ τῆς ζώνης κατ' ἀντίθετο τάξι ἀπό ἐκεῖνη πού κατέχουν στό σώμα. Τά κατώτερα ἄκρα ὁποιοῦ ἔξαρτῶνται ἀπό τήν κορυφή τῆς ζώνης ἐνῶ τά ἀνώτερα ἀπό τή βασι τῆς. Ὅποιοῦδήποτε βλάβη αὐτῆς τῆς ζώνης

ΕΙΝΕ ΤΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΤΟΠΗΣ ΤΟΥ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ

μεταξύ των δύο ημισφαιρίων. σφαίρη.

Η ΓΕΛΙΑ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Μία άναγνώστρια που υπογράφεται «Παραπονεμένη» μου γράφει για να μου πη το παρόνοιο της: «Εσυνήθισα λέει, να σεβώμαι τους μεναλειτουργούς μου. Οι νομείς μου μ' έδιδαν να προσεγγίω πάντα τη θέσι μου όταν βλέπω κάποιον ηλικιωμένον να στέκει όρθος και χθές καθώς ήμουνα καθισμένη μέσα στο τραμ βλέπω μία ηλικιωμένη κυρία να μπαίνει. Χωρίς τον παραμικρό διασταμό πετιέμαι σαν σούδα από τη θέσι μου και της την προσφέρω. Θα νομίζετε βέβαια ότι η κυρία έπευσε να μ' ευχαριστήσει. Έ! λοιπόν συνέβη ακριβώς το αντίθετο. Η κυρία με κύτταξε με βλέμμα βλοσυρό και μου είπε: (Μ' έπεράσε να καμιά γριά και μου δίνεις τη θέσι σου;»

«Τι να σας πω τέτοια προσβολή δεν την περίμενα και σας βεβαίω μόνον πού την θυμούμαι κοκκινίζω ως τις ρίζες των μαλλιών. Σας ρωτώ, καλή μου Εσμεράλδα πρέπει να αλλάξω τακτική και να άδιαφορώ στο έξης όταν βλέπω ηλικιωμένους να είναι όρθιοι;»

«Οχι άναγνήτη μου μικρούλα, να μην αλλάξετε τις υφαισεις και ευνείσεις σας συνήθειες και αν βρέθηκε κάποια παραξένη που θυμώσε γιατί σεβασθήκατε τα... χρόνια της δεν πρέπει να την λαμβάνετε υπ όψιν διότι άσφαλώς θα πρόκειται περί μεμονωμένου παραδείγματος. Η ευνεία προς τους μεναλειτουργούς είναι κάτι που επιβάλλεται σε κάθε άνθρωπον με άνατροφή».

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

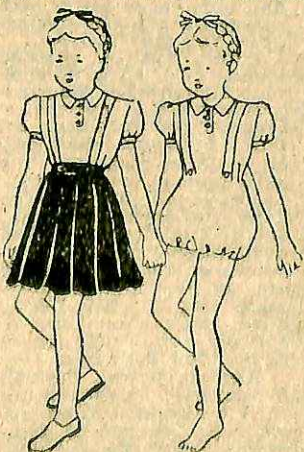
Η μόδα

Μπορούμε άπροκαίυτως να άνομάσωμε την φετινή μόδα έπαναστάτιδα γιατί μας άναποδογυρίζει ό,τι επί σειράν έτών πιστεύαμε ως άιώνιο και άπαραάλευτο.

Η άληθεια όμως είναι ότι η έπαναστασία αυτή της μόδας δεν έξερράνη σαν άτομική βούβη άλλα τουαντίον προπαθεί σιγά - σιγά να μας φέση οτά νερά της. Έτσι με την άφιξη του καλοκαιριού μας άποκάλυσε όριστικά το νέο της «Πιστεύω».

Λοιπόν άναγνήτες μου, ξεχάστε την κοντή φούστα. Η φούστα σας τώρα μακραίνει κι' όλο μακραίνει και θέλουμε δεν θέλουμε θα κρύψουμε τον άφθόναλο μας.

Δεν φτάνει δε ότι μακραίνει. Συνχρόνως πλαταίνει σε βάθος

Η μπαρμποτέζ και η φουστίτσα που την άκεπάζει

άφάνταστο σε βάθος έπικινδυνώδεστα για τα θαλάσσια των συζύγων.

Σούρες βολάν, γκοντέ, πανώ πλισέδες σε τρόπο που να γίνεται ακόμα πιο χτυπητή η αντίθεση μεταξύ μπούστου και φούστας. Γιατί μη ξεχνούμε πως αν οι φούστες φαρδύνουν οι υποδομοί στενεύουν γίνονται έντελώς έφαρμυστοί και η μέση... δαχτυλίδι.

Μ' άλλα λόγια ξαναγυρίζουμε σε μία παλιά μόδα που άσφαλώς δεν την γνωρίσατε άλλα άκούσατε να μιλούν νι' αυτήν.

Με αυτή τη νέα μόδα άλλωζον ριζικώς μορφή και τα έσώφρουνκα. Ξαναγυρίζουμε οτό «μιοσφούστανο» ή μάλλον στην κομπινάζιν που δεν είναι πια έφαρμυστή άλλα αντίθετως πολλή πλατεία κάποτε δε περιορίζεται μόνον σε μισοφόρι που θυμίζει έντελως αούτα που φορούσαν οι νιανιάδες μας. Χρησιμοποιείται δε πολύ ό ταφτάς που έχει ως έπακόλουθον το ιστορικό «φρού - φρού» που προκάλλυσε τα παλιά χρόνια ριπή συνκινήσεως...

Οι υπερτούλες

Να και άλλες παλές δόξες που ξαναρχονται ο τ η ν ήμερησία διάταξη. Οι μικρές υπερτοές

Παρουσιάζονται σε έξάστυπα της ίδιας της τουαντέας όποτε νίνονται από το ίδιο ύφασμα παρουσιάζονται όμως και ως τελείως ξεχωριστό έξάρτημα όπότεν υπορουν να νίνουν άπο ύφασμα διασπορετικό.

Τά υπερτοάκια αυτά συνκρατούνται στο λαίμυ μ' ένα δεσμοτάκι άπο βελούδινη κορδέλλα το μακρος τους δε ποτέ δεν υπερβαίνει τους άγκωνες.

Γίνονται συνήθως κλάς ή πλισέδες ή ριχματιζονται από δύο ή και τρία βολάν άν φόρμ.

Ο ιαφτάς

Είπαμε ότι ό ταφτάς χρησιμοποιείται για τα έσώφρουνκα μας αυτό όμως δεν έμποδίζει να τον χρησιμοποιούμε και για τα φορεμάτά μας τα άμηνιέ ή και για υπλούδες θραδυνές!

Έκτός από τον ταφτά τον όποιο βλέπουμε σε φραιότατα κρώματα μονόχρωμα και μισαρέ συνηθίζονται και πολλά άλλα βαρύα μεταξωτά που συντελούν οτά να δώσουν στη φούστα την άπαιτουμένη από τη μόδα «άμπερ».

Της μόδας είναι έπίσης τα φαρσναί ύφασματα με ίδιότροπα σχέδια.

Στις θραδυνές τουαλέττες έχουν οχεδόν καταργηθή οι άμμοι. Ό μπουστός στέκεται χωρίς καν μπρετέλλες και φυσικώς τώ λώνω σ' αυτό βοηθούν πολύ διάφορες υπαλέςες καταλλήλως τοποθετημένες άπαράλλαχτα όπως νινόταν ποό έκατό χρόνων.

Τα παιδικά

Άρχίζουν τα παιχνιδία στις πλάς οι κατακνήνωσεις, η ζωη πού άπαιθρο. Όλα αυτά προυν

ποθετούν καταλλήλα κοστούμια που ν' άφήνουν έλεύθερες τις κινήσεις και συνκρόνως να προφυλάσσουν από κάθε κρουσλήνιμα.

Η μόδα λαναάρεί άπειρα τουπρόλκο, τοιτάκια, τοσορόλε, όλα δε είναι κατάλληλα γιατί πλύνονται και αιδιώνονται με την μεναλεί λειτερη άνεσι.

Άλλα δεν λανσάρεί μόνον πρακτικά ύφασματα ή μόδα, φροντίζει ώστε και το οχέδιο του φορεμάτος να είναι τέτοιο ώστε να συμβάλλη σε όσο το δυνατόν μεναλείτερον.

Θά φορεθούν πολλύ τα σούτε όπως κάθε χρόνο άλλα θα ύπάρχη πάντα το άπαράίτητο όνολον που θα άποτελείται από μπουστό και φούστα θα φοριέται κομπινάζιν έμπερκα και θα προσταυτη κι' από το παραμικρό φύσημα του άνέμου.

Τά πιο μικρά κοριτάκια φορούν τις πρακτικώτατες «υπαρμυοτέζ» που προφυλάσσουν μια χαρά από την ψυχρότα και συνκρόνως άφήνουν τελεία έλεύθερα κινήσεων.

Έκτός των άόρτε που άναφέρουμε παρα πάνω η μόδα λανσάρεί και παντελόνια κοντά που μοιάζουν στη φόρμα της κυλόπτας και νίνονται από οίανδήποτε καλοκαιρινό ύφασμα. Φοριούνται με υπλούδες και είναι ένδεξιμένα νι' ά την έσάχη.

Καπέλλα

Τά καπέλλα του θά φορεθούν έφτός είναι ως επί το πλείστον μικρά. Παλλά μοιάζουν με ρεπουλτικές, άλλα με μικρά κανοντιέ, άλλα είναι κλάς και άλλα...

Δεν είναι άπολύτως τίποτε, όπλοδ ή άποτελούνται, όπό ένα κομμάτι φάθος που άκουμπα στην κορυφή του κεφαλιού και είναι νιρισμένο είτε με φτερά ή με κορδέλλα.

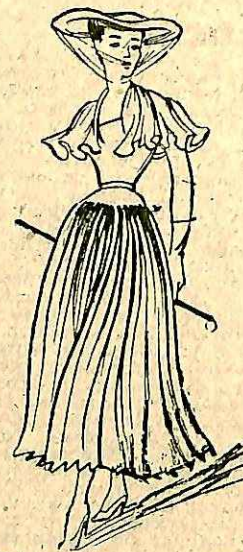
Τά βελάκια φοριούνται πάντοτε άλλα τα περισσότερα είναι κοντά σκεπάζουν μόνον τα μάτια και έλάχιστα φτάνουν ως το λαίμυ.

Τά υλικά που θα χρησιμοποιηθούν για τα καπέλλα του καλοκαιριού είναι φάθες διαφόρων ειδών, πανισόν, μεταξωτά διάφορα. Τά νιανιρίσματα είναι πολλά λουλούδια, φτερουδάκια, καυτά φρούτα κορδέλλες.

Τόσο το υλικό του καπέλλου όσο και τα νιανιρίσματά του είναι άνάλογα προς την έκτάστε περιρπώς. Άπλοδ αν το καπέλλο θα άνοδεύη μία άπονευματινή τουαλέττις μπορεί να γίνη μεταξωτό ή ψάθινο αν άνοδεύη θραδυνή τουαλέττις τότε άπαιρπής θα είναι μεταξωτό νιανιρισμένο με φτερουδάκια ή κορδέλλες φάιν.

Ταγιέρ - ζιλέ - πλαζές

Τά καλοκαιρινά ταγιέρ δεν μπορούμε να πούμε ότι φημίζονται για κομψότητα. Αυτές οι υπερβολικά φαρδιές φούστες, οι ζακέττες οι πολύ μεστρογγυλέματα των γοφών πολλύ λίγες σιλουέττες εύνοουν. Γι' αυτό και οι περισσότερες Παριζιάνες είναι άνάστερες. Εί

Τά υπερτοάκια που είναι πολύ της μόδας.

νε ίσως η πρώτη φορά που δεν έννοούν να υποταχθούν στις διατάξεις της μόδας.

Έξ αντίθετου όμως ένκρίνουν άπολύτως όλα τα έξάρτηματα που συννοδεύουν τα ταγιέρ: ζιλέ, ζαμπώ, μπλουζες νισάβιτες.

Τά περισσότερα ζιλέ γίνονται από πικέ είτε μεταξωτό, είτε λινό, νίνονται όμως και από πολύ λεπτό δέσμα σε κρώμα που να άποτελή αντίθεσι με το κρώμα του ταγιέρ.

Οι μπλουζες έχουν ένα περίεργο σχήμα. Στον υποοστο δεν διαφέρουν πολύ από τις υπλούδες σεμικιέ, άλλα τα μανίκια τους είναι φουσκωτά επάνω τους έφαρμυσμένα από τους άγκωνες και κάτω κατλήνουν δε πολύ συχνά σε μανσέττες με ρεβέρ.

Τά ζαμπώ νίνονται από λεπτό νανοούκ. λινή βολτίτα ή κρέπ γτε άιν λεπτό και είναι πολύ έργασμένα με πλισέδάκια σούρες δαντελλάκια φίλ τισέ κλπ.

Η άλλολογογραφία μου

Πιη Μαρκ.: Έπιταγή σας έλάθη. Άποτέλλω έντός της έβδομίδος όσα υπέρωω ν' άγοράσω από τα είδη που άναφέρτε οτό νιράμια σας.

Τικρό: Δεν έχετε κανένα λόγυ ν' άπονοπτευθετε άφου ή πάθισα διορθώνεται με χρήσιν λίγου άσολου. Πηγαίνετε σ' ένα φαρμακείο με ένα μπουκαλάκι, θά πληρωσέτε 2 - 3 χιλιάδες και θα σωθήτε για όλο το καλοκαίρι.

Άναπόδη: Φυσικά δεν έκάμειτε καλά να στείλετε αυτό το γράμμα άλλα τώρα ό,τι ένινε ένινε. Όσο για τα άλλα που μου γράφετε από σας έξερτάται να έμπνευσετε έμπιστοσύνη και να τους κάμει ν' άλλάξουν οτάκι.

Βεατρίκη ν: Δυστυχώς δεν μπορώ για ψιρισμένον λόγυ να σας συστήσω κρέμες ή άλλα καλλυντικά με την άνομασία τους, εκτός αν θέλετε να σας πωρήω ίδιόπτερως. Δοκιμάστε πρώτα δύο - τριών ειδών κρέμες και θα καταλάβετε μόνι σας ποιά ταιριάζει στην έπιδερμίδα σας.

Να την χρησιμοποιήτε το βράδυ για καθάρσιμα και το πω, πω, πω από το μακιγιάρισμα. Για τα χέρια σας είναι καλό αυτό το μίγμα: 20 γρ. νλκερίνη 20 γρ. λεμόνι 10 γρ. κολώνια 10 γρ. ροδόνηρο.

Αίδωνα Ρ.: Να τα πλύνετε με κρόκον άύνου 5 - 6 φορές και θα έξολέψετε την πιτυρίδα, ύστερα να προσέχετε να μη χιενίζεστε με ζενα χτένια και να βάσετε μία φορά την έβδομάδα λίγο πετρέλαιο.

Μαριμένη καρδιά: Η κρέμα σας δεν μου άρέσει. Σας συνιστώ αυτήν: Cold cream 25 γρ. Lanoline 5 γρ. Oxide de zinc 2 γρ. Essence de roses 10 gouttes. Στη φίλη σας δεν συμνολεύω να παρσσωρή γιατί θα το μετανόησιν.

Άγυστην: Προτιμώ αυτήν την συνταγήν για το είδος της έπιδερμίδος σας: Beurre de cacao 10 γρ. Cire vierge 10 γρ. Huile d' amandes douces 60 γρ. Essence de lavande 10 gouttes.

Πατρινήν δούσιν: Φυσικά δεν θα έναράκατε περιμάνν. Ν' άνοράσετε ένα υποκαλί Πετρόλ Κενά από το όποιο να βάσετε κάθε βράδυ για να δυναμώσετε τις ρίζες των μαλλιών σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η τυπογραφία ΠΡΟΟΔΕΥΕΙ

Τά νέα συστήματα έκτυπώσεως των έφημεριδών

Όπως κάθε τεχνικός κλάδος, κι' ή τυπογραφία έχει κι' αυτή τις καινούργιες τελειοποιήσεις της και έφευρέσεις της. Πολλές άπ' αυτές άποτελούν μυστικά των μεγάλων τυπογραφικών κι' έκδοτικών καταστημάτων, άλλες όμως έχουν γίνει γενικώς γνωστές και χρησιμοποιούνται έλεύθερα.

Από πολλά χρόνια τώρα, οι έφημερίδες και τα περιοδικά μεγάλης κυκλοφορίας στοιχειοθετούνται με τις «λινωτικές» μηχανές. Οι μηχανές αυτές έχουν ένα σύστημα από 95 πλίκτρα, περίπου σαν της γραφομηχανής. Με την πίεσι των πλίκτρων που αντίστοιχούν σε κάθε γράμμα, αριθμό, σημειον στίξεως, κλπ., πέφτουν από ειδικές θήκες οι «μήτρες», που έχουν σκαλισμένα αυτά τα γράμματα ή τους αριθμούς, άλλα κοίλους. Η μηχανή τις ταξινόμει στη σειρά, ώστε να σχηματισθή μία δόκληρη γραμμή κείμενου. Κατόπιν χύνει στις μήτρες αυτές λωμένο μέταλλο (κράμα μολύβδου και άντιμονίου) κι' έτσι σχηματίζεται ή γραμμή με τα ψηφία προεξέχοντα. Έπειτα οι γραμμές αυτές συνενώνονται ώστε ν' άποτελέσουν δόκληρη σελίδα ή όποια πιέζεται δυνατά πάνω σ' ένα είδος χαρτονιού, για ν' άφιση το «άρνητικό» άποτύπωμά της. Τέλος, χύνεται λωμένο μέταλλο πάνω σ' αυτό το χαρτόνι και σχηματίζεται έτσι ένα δόκληρο μεταλλικό φύλλο, με άνάγλυφο το κείμενο της σελίδος, το όποιο προσαρμόζεται πάνω στον κύλινδρο του πιεστηρίου, μελάνωνεται, έρχεται σ' έπαφή με το χαρτί και τυπώνει τη σελίδα.

Πρό μνηών λοιπόν, οι έφημερίδες του Σικάγου βρέθηκαν ξαφνικά χωρίς έργατες λινωτικές, έξ αίτίας μιας άπεργίας και κυκλοφόρησαν με διαφορετική όψη, σαν δακτυλογραφημένες. Είχε έφαρμοσθή, στην περίπτωση αυτή, μία νέα μέθοδος έκτυπώσεως, που έχει μόνο το μειονέκτημα ν' άργη κάπως περισσότερο άπ' τη συνηθισμένη.

Όλα τα περιεχόμενα της έφημερίδος δακτυλογραφούνται με κοινή γραφομηχανή, στο πλάτος της στήλης της έφημερίδος. Οι γραμμές όμως του κείμενου αυτού δεν τελειώνουν άπ' τη συνηθισμένη.

Όλα τα περιεχόμενα της έφημερίδος δακτυλογραφούνται με κοινή γραφομηχανή, στο πλάτος της στήλης της έφημερίδος. Οι γραμμές όμως του κείμενου αυτού δεν τελειώνουν άπ' τη συνηθισμένη.

ΔΕΝ ΑΦΙΝΕΙ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑ ΕΙΝΑΙ ΗΓΥΓΜΑΝΟ

NEALSON ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΝΕΑ ΘΗΚΗ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

νουν όλες στο ίδιο ακριβώς σημείο — όπως οι γραμμές των έφημεριδών. Το παραλαμβάνει λοιπόν κατόπιν άλλος δακτυλογράφος, ό όποιος το ξαναγράφει με ειδική μηχανή, μεγαλώνοντας ή μικραίνοντας τα διαστήματα μεταξύ των λέξεων, ούτως ώστε να έξισωθή τελείως το μήκος όλων των γραμμών.

Έπειτα κολλούν τα δακτυλογραφημένα αυτά φύλλα, μαζί με τις σχετικές εικόνες, σ' ένα μεγάλο φύλλο χαρτόνι, φωτογραφίζουν το σύνολον και φτιάχνουν ένα «κλισέ», που έχει πάνω του άνάγλυφη δόκληρη τη σελίδα. Η κατασκευή αυτή του κλισέ μπορεί να γίνη με τις συνηθισμένες μεθόδους «φωτοχαράξεως». Η φωτογραφία δηλαδή άποτυπώνεται σ' ένα φύλλο ψευδαργύρου, το όποιο βυθίζεται κατόπιν σ' ένα λουτρό όξος. Το δέυ κατατρώγει το μέταλλο μόνο στα σημεία που ήταν λευκά στο κείμενο. Έτσι, τα μαύρα σημεία προεξέχουν στο τέλος, άνάγλυφα. Αυτό είναι το «κλισέ», που τυπώνεται στο χαρτί.

Υπάρχει όστόσο και μία καινούργια, τελείως πρωτότυπη μέθοδος κατασκευής τέτοιων κλισέ, χωρίς φωτογραφίες, χημικά όξος, κλπ. Το κείμενο τοποθετείται έμπερ σ' ένα «ηλεκτρικό μάτι», το όποιο διατρέπει όλα τα σημεία του, το ένα μετά το άλλο, όπως γίνεται στην τηλεόρασι. Παράγει δε, για κάθε σημείο, ηλεκτρικό ρεύμα έντάσεως άνάλογη προς τη φωτεινότητά του. Τα άλλεπάλληλα αυτά άστραπιαία ηλεκτρικά ρεύματα θέτουν σε λειτουργία ένα κοτίδι, το όποιο χαράζει ένα φύλλο πλαστικής ούσιας ελαφρότερα ή βαρύτερα, άναλόγως της έντάσεως του ρεύματος.

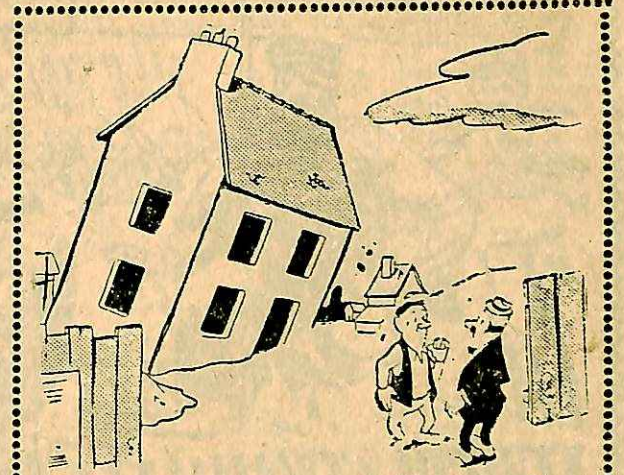
Έτσι άναπαράγεται αυτομάτως πάνω στην πλαστική ούσια, άνάγλυφο, δόκληρο το κείμενον, οι εικόνες, κλπ. Μία στήλη έφημερίδος άποτυπώνεται με τη μέθοδο αυτή σε 3 λεπτά και 40 δευτερόλεπτα.

Μία άλλη έφευρεσις είναι ένα σύστημα 45 πλίκτρων γραφομηχανής, που προσαρμόζονται πάνω στα πλίκτρα της λινωτικής μηχανής. Έτσι ή έργασία της στοιχειοθετήσεως άπλουστεύεται σημαντικά και δεν άπαιτεί πια ειδικό έργατή, άλλα μπορεί να γίνη από οποιοδήποτε δακτυλογράφο.

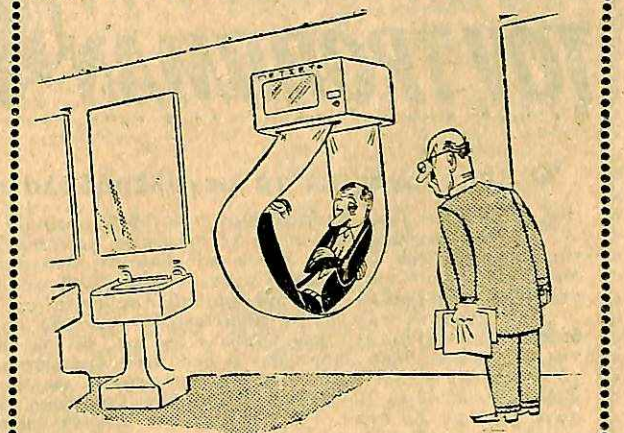
Έχει βρεθή έπίσης ό τρόπος να χειρίζεται κανείς μία λινωτική μηχανή από μακρού, άκούη κι' από άλλη πόλη, με το σύστημα της «τηλετυπίας». Η μέθοδος αυτή έφαρμόζεται ήδη στο μεγάλο περιοδικό «Τάινυ». Ένας δακτυλογράφος, στη Ν. Υόρκη, γράφει το κείμενο σε μία ειδική γραφομηχανή, και συγχρόνως το στοιχειοθετούν μόνες τους τρεις λινωτικές μηχανές, στη Φιλαδέλφεια, το Σικάγο και το Λος Άντζελες!

Η ταχύτης έκτυπώσεως με το πιεστήριο έξερτάται κατά πολύ άπ' το γοήγοσο στέγνωμα του τυπογραφικού μελανιού. Βρέθηκαν λοιπόν μελάνια που στεγνώνουν άστραπιαία πάνω στο χαρτί. Άλλα άπ' αυτά είναι ζεστά και ύγρα πάνω στον κύλινδρο του πιεστηρίου, στερεοποιούνται δε μόλις έρθουν σ' έπαφή με το κρύο χαρτί. Άλλα στεγνώνουν με την ύγρασία του χαρτιού (όπως πηέει το τσιμέντο μέσα στο νερό). Κι' άλλα χάνουν τα ύγρα συστατικά τους και στερεοποιούνται με τη δυνατή πίεσι του πιεστηρίου.

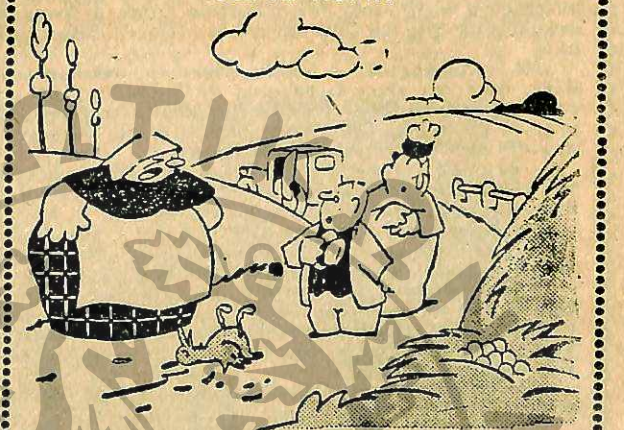
Σ' ένα νέο σύστημα έκτυπώσεως, το «ηλεκτρονιογραφικό», το χαρτί δεν άγγίζει καθόλου τις μεταλλινες πλάκες, τις έφηρμοσμένες στον κύλινδρο του πιεστηρίου. Άλλα το μέλαν άναδύζει με όρημ από μικρές όπες, πηγαίνει να συναντήση το χαρτί, που βρίσκεται σε μικρή άπόστασι, κι' άποτυπώνει πάνω του τις λέξεις και τις εικόνες!

Ο ύπουργός φταίει, που έβαλε στραβά το θεμέλιο λίθο!...

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Κυρά μου, είμαστε πρόθυμοι να υιοθετήσωμε τα όρφανά!...

Κι' έτσι, Κλέαρχε, δεν θα τρέχης πίσω άπ' τις γυναίκες!...

Ἡ μέθοδος τοῦ καθηγητοῦ Τέρμαν

Πρὶν ἀπὸ 26 χρόνια, ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς Λιούις Τέρμαν, διακεκριμένος ψυχολόγος, ἐξέτασε 250 χιλιάδες παιδιά τοῦ σχολείου καὶ ἐξεδίωξε 1.400 ἀπ' αὐτὰ γιὰ τὴν παρατηρήσει του. Τὸ πείραμα ποὺ ἀρχίζει ἐστὶν, χαρακτηρίσθηκε ὡς «ἡ σπουδαιότερη μελέτη τῆς παιδικῆς ψυχολογίας τοῦ 20οῦ αἰῶνος».

Ὁ σκοπὸς τοῦ καθηγητοῦ Τέρμαν ἦταν νὰ βρῇ ποιά σωματικά καὶ ψυχικά χαρακτηριστικά παρουσιάζει ἕνα παιδί «προνομίου», προωρισμένο δηλαδὴ νὰ διακριθῇ στὴ ζωὴ. Τὰ 1.400 παιδιά ποὺ διέλεξε, εἶχαν ἀντίληψη κατὰ 50% μεγαλύτερη ἀπ' τὸ συνηθισμένον μέσον ὅρο (ἡ μέτρησης τῆς ἐγίνε μετὰ εἰδικὰ «τέστ» ἐρωταποκρίσεων, ποὺ χρησιμοποιοῦν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ οἱ Ἀμερικανοί). Ἐπρεπε ὡστόσο ν' ἀποδειχθῇ στὴν πραγματικότητα ὅτι τὰ παιδιά αὐτὰ θὰ γίνονταν «μεγάλοι ἄνθρωποι». Χρειάσθηκε λοιπὸν νὰ περιμεῖνῃ ὁ καθηγητὴς καὶ νὰ παρακολουθῇ τὴν ἐξέλιξί τους, ὅσο περνούσαν τὰ χρόνια.

Σήμερα, τὰ παιδιά αὐτὰ εἶναι ἡλικίας 30—45 ἐτῶν. Καὶ ἡ μεγάλη πλειονότης τους ἔχει δικαιώσει τὴν ἐλπίδα ποὺ εἶχε γεννηθεῖ ἄλλοτε ἡ ἐξαιρετικὴ πνευματικὴ τους ἀνάπτυξις.

Υπάρχει π. χ. μεταξὺ τους ὁ καθηγητὴς Μπράντμυρ, φυσικός, 38 ἐτῶν, καὶ διάδοχος τοῦ καθηγητοῦ Ὀππενχάιμ στὴ διεύθυνσι τοῦ Ἐθνικοῦ Ἑργαστηρίου Ἀτομικῶν Ἑρευνῶν τοῦ Λὸς Ἀλάμος. Ἐπίσης ὁ ψυχίατρος Κέλλευ, στὸν ὁποῖο ἀνετίθη ἑπισήμως ἡ ψυχολογικὴ ἐξέτασις τοῦ Γκρίνιγκ καὶ τὸν ἄλλον ἀρχιναύτην, στὴ Νυρεμβέργη. Ὁ καθηγητὴς Κέ-

υς, ποὺ ἔχει μελετήσει λεπτομερῶς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ υποκιτισμοῦ στὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμό, κ' ἔχει κάμει σημαντικώτατες ἀνακαλύψεις γιὰ τὴν ἐπίδρασι τοῦ κλίματος, τῶν βιταμινῶν, τοῦ ἀλατιοῦ, τοῦ νεροῦ, κλπ., στὴν πνευματικὴ καὶ σωματικὴ υγεία τοῦ ἀνθρώπου. Υπάρχουν ἀκόμη περίφημοι συγγραφείς, καθηγηταί, ἀρχιτέκτονες, μηχανικοί, μουσικοσυνθέται, δημοσιογράφοι, καλλιτέχναι, ἕνας ἕως ἡ στρατηγὸς τῆς ἀμερικανικῆς ἀεροπορίας ποὺ τελειοποίησε τὸ ράνταρ καὶ συντόμευσε ἐστὶν τὸν πόλεμον, ἕνας παγκοσμίως γνωστὸς πλαστικὸς χειρουργός, ἕνας ὡκεανογράφος ποὺ διηύθυνε τὶς σχετικὲς ἐρευνες στὸ Μπικίνι, μὴ γυναίκα μεταλλουργὸς μετέσσερα πρὸ νόμια εὐρεσιτεχνίας, κλπ. Τὰ 70% τῶν παιδιῶν ποὺ εἶχε ἐξεδίωξε ὁ Τέρμαν, ἔγιναν ἐπιστήμονες. Οἱ καθηγηταί, γιὰ τοὺς καὶ δικηγόροι, ποὺ βγήκαν ἀπ' τὴν τάξις τους, ἦσαν 20—30 φορές περισσότεροι ἀπ' ὅσους ἀποδίδει ὁ μέσος ὁρὸς τῶν παιδιῶν.

Τὸ 1945, ὁ μέσος ὁρὸς τῶν εἰσοδημάτων τῶν 1.400 αὐτῶν Ἀμερικανῶν ἦταν 4.700 δολλάρια. Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ μερικοί, ποὺ κέρδιζαν περισσότερα ἀπὸ 15 χιλιάδες δολλάρια.

Καὶ τώρα ἂς ἰδοῦμε ποιά γνωρίσματα παρουσιάζουν τὰ «προνομίου» αὐτὰ παιδιά, ποὺ ἀνεδείχθησαν πραγματικά στὴ ζωὴ. Ὁ καθηγητὴς Τέρμαν τὰ ἀναλύει καὶ τὰ περιγράφει λεπτομερῶς, γιὰ πρώτη φορά, σ' ἕνα πρόσφατο βιβλίο του.

Τονίζει ὅτι ἡ ἐπιτυχία στὴ ζωὴ ἐξαρτᾶται 1) ἀπ' τὴν ἀντίληψιν, ποὺ εἶναι κυρίως κληρονομικὴ, 2) ἀπ' τὰ στοιχεῖα τῆς προσωπικότητος καὶ τοῦ χαρακτήρος, ποὺ μποροῦν νὰ διαμορφωθοῦν καὶ νὰ διορθωθοῦν στὴν παιδικὴ ἡλικία, 3) ἀπὸ ὠρισμένους παράγοντας σωματικῆς διαπλάσεως καὶ 4) ἀπ' τὴν ἐπίδρασι τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ περιβάλλοντος.

Ἐνα παιδί μετ' ἀντίληψιν κατὰ 40% μεγαλύτερη ἀπ' τὸν μέσον ὅρο (εἴπαμε πρὶν πᾶν πῶς γίνεται ἡ μέτρηση)

Ἐνα ἄλλος πάλι, ὅταν ἦταν 9 ἐτῶν, ἀπάντησε σὲ λίγα λεπτὰ στὴν ἐρώτησι «πόσα δευτερόλεπτα εἶχαν περάσει ἀπ' τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ ὡς τὸ ἔτος 1813»; 57.234.384.000 δευτερόλεπτα εἶπε. Κι' αὐτὸς ἐπίσης πέθανε νέος, ἀφ' οὗ πρῶτα κατέρρευσε πνευματικά.

Κατὰ τὸν καθηγητὴ Τέρμαν, τὰ «προνομίου» παιδιά συναντῶνται μετ' ἰση ἀναλογία καὶ στὰ δύο φύλα, καθὼς καὶ σ' ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις καὶ φυλές.

σις) μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ «προνομίου». Οἱ γονεῖς μποροῦν νὰ βοηθήσουν πολὺ στὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν πρόδοτον, ἀν κατανοήσουν τὰ προσόντα τοῦ καὶ τὶς ἰδιαίτερες ἀνάγκες του. Σημειώτεον ὅτι, ἀν ἕνα τέτοιο παιδί ἀδικήσῃ ἀπογοητευθῇ καὶ χάσῃ τὸ θάρρος του, μπορεῖ νὰ πέσῃ πρὸ κάτω ἀπ' τὸ μέσον ὅρο.

Ὁ Τέρμαν ἀπέδειξε λαμπρὰ ὅτι τὰ πνευματικῶς ἀνώτερα παιδιά εἶναι σωματικῶς ἀδύνατα, ἀδύνατα, ψυχικῶς ἀστάθῃ... Ἀντίθετα, τὸ «προνομίου» παιδί εἶναι συνήθως υγιέστερο, ψηλότερο, ρωμαλεύτερο ἀπ' τὸ μέσον ὅρο τῶν συνομηλίκων του. Ἐχει μεγαλύτερη ψυχικὴ εὐστάθεια καὶ ἰκανότητα προσαρμογῆς, παρουσιάζει ἕνα ταλάντο πρὸς τὸν ἀθλῆτον, ἐνδιαφέρεται γιὰ πολλὰ πράγματα μαζί.

Ὁ δόκτωρ Κέλλευ π. χ. δὲν ἀσχολήθηκε μόνο μετ' τὴν ψυχολογίαν, ἀλλὰ καὶ μετ' τὴν ἀστρονομίαν καὶ... τὴν ταχυδακτυλουργίαν! Γενικῶς, τὰ «προνομίου» παιδιά δείχνουν ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ σπῶρ, τὸ σκάκι, τὴν ἐπιστήμη, τὴν φωτογραφίαν, τὴν μουσικὴν, τὸν κινηματογράφον, τὴν σκιτογραφίαν, κλπ.

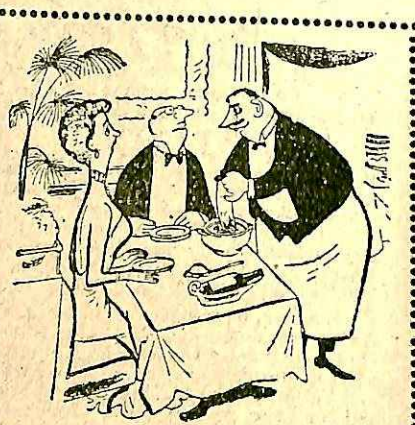
Παρουσιάζουν γενικὰ μὴ χαρακτηριστικὰ ἀγάπη πρὸς τὴν μελέτην ἐπιστημονικῶν ἔργων καὶ κλασσικῆς λογοτεχνίας. Ἐνα κοριτσάκι ἀπ' τὴν οὐαδα τῶν 1.400 παιδιῶν, ἡλικίας 2½ ἐτῶν, διαβάλε ὅταν παιδί 7 ἐτῶν. Κι' ἕνα ἀγοράκι 7 ἐτῶν μελετοῦσε τὴν θεωρίαν τοῦ Ντάρβιν γιὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν ζωικῶν εἰδῶν.

Ὁ καθηγητὴς Τέρμαν τονίζει τὸ βιβλίο του ὅτι ἡ διὰ τῆς βίαις ἀνάπτυξις ἕνα ὠρισμένου ταλέντου, γιὰ τὴν δημιουργίαν καὶ τὴν ἐπίδειξιν ἕνός «παιδιοθαύματος», εἶναι συνήθως κατὰστροφικὴ. Τὸ παιδί αὐτὸ φθάνει καὶ πεθαίνει πρόωρα.

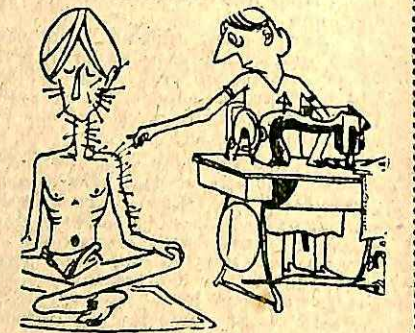
Υπάρχει τὸ χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἕνός μικροῦ Ἀμερικανοῦ, τοῦ Οὐίλλιαμ Σίνις, ποὺ εἶχε μὴ κλίσιν πρὸς τὰ μαθηματικά, κ' οἱ γονεῖς του φρόντισαν νὰ τὴν ἀναπτύξουν μετ' ἐξαιρετικὴν μεθοδόν. Σὲ ἡλικία 5 ἐτῶν, ὁ Σίνις ἐπινόησε ἕνα τρόπο ὑπολογισμοῦ τῆς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ποὺ ἀντιστοιχοῦσε σὲ ὁποιοδήποτε ἡμερομηνία κατὰ τὰς περασμένους 100 αἰῶνες. Ὅταν ἔγινε 11 ἐτῶν, συζητήσε μετ' οὓς μαθηματικούς τοῦ πανεπιστημίου Χάρβαρντ γιὰ τὴν θεωρίαν τοῦ Αἰνστάιν. Ἐχασε ὅμως γρήγορα τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτὴν ἰκανότητά του καὶ πέθανε 46 ἐτῶν.

Ἐνας ἄλλος πάλι, ὅταν ἦταν 9 ἐτῶν, ἀπάντησε σὲ λίγα λεπτὰ στὴν ἐρώτησι «πόσα δευτερόλεπτα εἶχαν περάσει ἀπ' τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ ὡς τὸ ἔτος 1813»; 57.234.384.000 δευτερόλεπτα εἶπε. Κι' αὐτὸς ἐπίσης πέθανε νέος, ἀφ' οὗ πρῶτα κατέρρευσε πνευματικά.

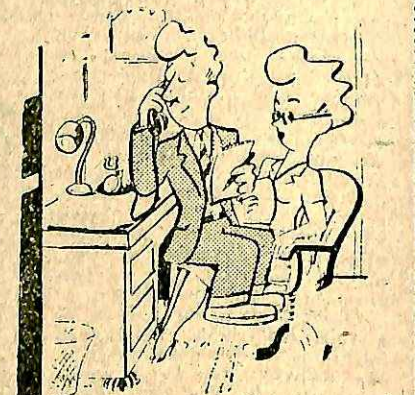
Κατὰ τὸν καθηγητὴ Τέρμαν, τὰ «προνομίου» παιδιά συναντῶνται μετ' ἰση ἀναλογία καὶ στὰ δύο φύλα, καθὼς καὶ σ' ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις καὶ φυλές.

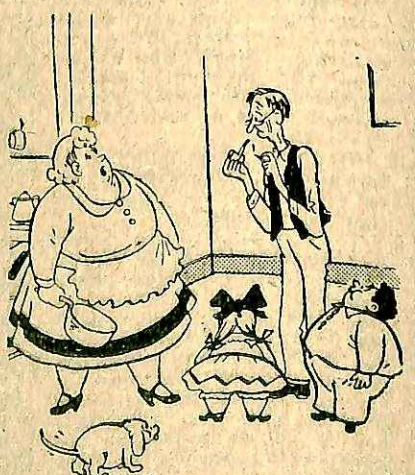
Τὸ γκαρσόνι: : Μὲ συγχωρεῖτε! Μούπεσε τὸ δαχτυλίδι μου μέσα στὴ σούπα...

Ὁ φακίρης κ' ἡ γυναίκα του...

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
—Εμπρός!... Ἐδῶ ὁ γραμματεὺς τῆς κυρίας Λιριδῆ!...

ΗΤΑΝ ΤΟ ΘΥΜΑ
—Ἐσὺ γιὰτὶ δὲν παχαίνει, μωρέ!...

Οἱ «ἀστυνομικοὶ τῶν κυμάτων»

Τὰ θρυμκστὰ κατωρθώματα τους

Στὴν ἀρχὴ ἀκόμη τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, δύο «ναυαγίες», ἐνόπλιοι, παρουνισάσθηκαν στὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τοῦ Λονδίνου Β.Β.С. κ' ἔδειξαν στους φρουροὺς μὴν ἄδεια εἰσόδου ὑπογεγραμμένη... ἀπ' τὸν Ἀδόλφον Χίτλερ! Οἱ στρατιῶτες τῆς φρουρᾶς δὲν ἔκαναν κἄν τὸν κόπο νὰ τὴν ἐξετάσουν. Ἀφίσαν τοὺς δύο ἀγνώστους νὰ μπουγ μέσα καὶ συνέχισαν τὴν φλυαρίαν τους... Ἔτσι λοιπὸν οἱ «ναυαγίες» κατέλαβαν τὸ σταθμὸ!

Εὐτυχῶς, δὲν ἦσαν πραγματικοὶ Γερμανοί, ἀλλὰ ἄνθρωποι τῆς Ὑπηρεσίας Ἀσφαλείας τοῦ σταθμοῦ, μεταχειρίσθηκαν δὲ τὸ τέχνησμά ἐκεῖνο μετ' ἡμετέρας ἀδείας, γιὰ ν' ἀποδείξουν ὅτι δὲν ὑπῆρχε καμμία ἐξασφάλισις ἐναντίον τῶν πρακτόρων τοῦ ἔχθρου, ποὺ θὰ ζητοῦσαν νὰ τὸν συμπορεύονταν.

Ἀμέσως κατόπιν, ὑπέβαλαν στὸν Τσώρτσιλ μὴ ἀναφορά, γιὰ τὸ κατόρθωμά τους, κ' ἀπὸ τότε ἐλήφθησαν αὐστηρὰ μέτρα φρουρήσεως τοῦ σταθμοῦ. Γιὰτὶ ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς Β.Β.С. εἶχε τεραστίαν σημασίαν κ' ἀπεδείχθη ἀργότερα ἀπαραίτητος γιὰ τὴν ἐπικοινωνίαν μετ' οὓς μυστικούς πράκτορες τῶν Συμμάχων ποὺ εἶχαν σταλῇ στὶς κατεχόμενες χώρες.

Προβλέποντας τὸ βασικὸ αὐτὸ ρόλο τοῦ ραδιοφώνου, ὅπ' τὸν καιρὸ ἀκόμη τῆς εἰρήνης, ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις εἶχε δημιουργήσει μὴ εἰδικὴ Ὑπηρεσία Ραδιοκατασκοπίας, μετ' ἐιδικὴν Ὑπηρεσίαν Ἐπικοινωνίας, ὁ Τζῶν Μπαρντλεμπεν. Ἐπειτα ἀπὸ μίαν βδομάδα ἐρευνῶν, συγκέντρωσε τὶς ὑπονοήσεις του σ' ἕνα γνωστὸ εἰσαγωγέα, κάποιον Οὐίλλιαμ Ζέλλερ.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τοῦ Βαλπαράϊζο διαμαρτυρήθηκε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα κύριο ἀξιοπρεπέστατον κ' ἄνωγρον καὶ ὑποφίαν. Ἀλλὰ ὁ Μπαρντλεμπεν ἐπέμεινε. Ἐκάμε μίαν ἐρευνα σὲ σπῆτι τοῦ Ζέλλερ κ' ἀνακάλυψε ὅτι ὑπόγειον μὴ μεγάλῃ κάσσει μετ' ἡμετέρας ἐπικοινωνίας «Ραδιομηχανές». Μέσα σ' αὐτὴν ὑπῆρχαν διάφορα λυμένα ἐκτῆματα. Στὴ δίκη λοιπὸν τοῦ Ζέλλερ, ὁ Ἀμερικανὸς πρᾶκτωρ τὰ συναρμολόγησε κ' ἐδείξε στὸ δικαστήριον, ὅτι δὲν ἀποτελοῦσαν ραδιομηχανή, ἀλλὰ ἕνα τέλειον ραδιοφωνικὸ πομπό!

—Εἰσάστε σωστὰς διαδόλους! οὐράσσε μετ' ἡμετέρας ἀστυνομίας.

—Ὁχι, ἀπάντησε ἡσυχᾶ ὁ Μπαρντλεμπεν, εἰμὶ ἀπλῶς «ἀστυνομικὸς τῶν κυμάτων».

Οἱ πράκτορες τοῦ Στέρλινγκ κατόρθωσαν νὰ κάμουν τόσο δύσκολες κ' ἐπικίνδυνες τὶς μυστικὲς ραδιοφωνικὲς ἐπικοινωνίες, ὥστε ἕνας ἀπ' τοὺς καλύτερους Γερμανοὺς κατασκοπῆς, ὅταν τὸν ἀνακάλυψαν καὶ τὸν συνέλαβαν, εἶπε μετ' ἡσυχᾶς:

—Ἐμεῖς γίνεμε πιά ἀνυπόφορο, αὐτὸ! Μὲσα σὲ μίαν βδομάδα, ἀναγκάσθηκαν ν' ἀλλάξω κατοικίαν ἐπτά φορές, κ' ὅμως στὸ τέλος μετ' ἐξτῆρωσαν καὶ μ' ἐπίασαν σὲ 24 ὥρες!

Αὐτὰ εἶναι λίγα ἀπ' τὰ καταπληκτικὰ κατόρθωματα τῶν ἀστυνομικῶν τῶν κυμάτων.

—Μ' ἐπιβλέπουν, εἶπε, καὶ στὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ μένα, θὰ μετ' ἐξαστρέψουν!

Συμφώνησε τέλος νὰ συναντηθῇ σὲ μίαν μικρὴν πόλιν τῆς Χιλῆς μ' ἕνα Ἀμερικανὸν πρᾶκτωρ, μεταμφιεσμένον καὶ μετ' ἡμετέρας ἡμέρας τῆς συναντήσεως, ἡ συνηθισμένη ἀναφορά τῶν Γερμανῶν κατασκοπῶν τελεῖται ὡς ἑξῆς:

«Ἀπὸ αὐρίον, μὴν περιμένετε παρὰ μόνο δικὰ μου μηνύματα».

—Αὐτὸ δὲν μ' ἀρέσει καθόλου! εἶπε ὁ Στέρλινγκ. Εἰδοποιήστε τὸν ἄνθρωπό μας νὰ ἐπικοινωνήσῃ ἀμέσως μετ' ὁ Γερμανὸν...

Ἀλλὰ ὁ Ἀμερικανὸς δὲν ἐπρόλαβε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀποστολήν του. Γιὰτὶ ὁ Γερμανὸς κατασκοπῆς, ποὺ εἶχε ἐγκατασταθῇ σὲ μίαν οἰκογενειακὴν πανσιὸν τῆς μικρῆς πόλεως, ὡς Σουηδὸν, μετ' ἡμετέρας ἡμετέρας ἐξασφάλισις ἐπικοινωνίας μ' ἕνα ἀναμφικτὸν, ποὺ τοῦ εἶχε προσφέρει κάποιος φίλος ποὺ τὸν εἶχε ἐπισκεφθῇ λίγο νωρίτερα. Ὁ «φίλος» αὐτοῦ — δηλαδὴ ὁ δεύτερος Γερμανὸς κατασκοπῆς — συνελήφθη ἕνα ἔτος ἀργότερα, στὴ Βραζιλία, μεταμφιεσμένον τεχνικῶτα σὲ γέρο καὶ ἀνάπηρο-κηπουρό.

Ἀλλοτε πάλι, ἡ Ὑπηρεσία Ραδιοκατασκοπίας ἀνακάλυψε ὅτι κάποιος κατασκοπῆς ἐπικοινωνοῦσε μετ' ὁ δούματο ἀπ' τὸ Βαλπαράϊζο τῆς Χιλῆς μετ' ὁ Ἀρβούργον, ὅπου ἐστειλε πολὺτιμες πληροφορίες. Ἀμέσως πῆγε ἐπὶ τόπου ἕνας εἰδικὸς πρᾶκτωρ τῆς Ὑπηρεσίας, ὁ Τζῶν Μπαρντλεμπεν. Ἐπειτα ἀπὸ μίαν βδομάδα ἐρευνῶν, συγκέντρωσε τὶς ὑπονοήσεις του σ' ἕνα γνωστὸ εἰσαγωγέα, κάποιον Οὐίλλιαμ Ζέλλερ.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τοῦ Βαλπαράϊζο διαμαρτυρήθηκε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα κύριο ἀξιοπρεπέστατον κ' ἄνωγρον καὶ ὑποφίαν. Ἀλλὰ ὁ Μπαρντλεμπεν ἐπέμεινε. Ἐκάμε μίαν ἐρευνα σὲ σπῆτι τοῦ Ζέλλερ κ' ἀνακάλυψε ὅτι ὑπόγειον μὴ μεγάλῃ κάσσει μετ' ἡμετέρας ἐπικοινωνίας «Ραδιομηχανές». Μέσα σ' αὐτὴν ὑπῆρχαν διάφορα λυμένα ἐκτῆματα. Στὴ δίκη λοιπὸν τοῦ Ζέλλερ, ὁ Ἀμερικανὸς πρᾶκτωρ τὰ συναρμολόγησε κ' ἐδείξε στὸ δικαστήριον, ὅτι δὲν ἀποτελοῦσαν ραδιομηχανή, ἀλλὰ ἕνα τέλειον ραδιοφωνικὸ πομπό!

—Εἰσάστε σωστὰς διαδόλους! οὐράσσε μετ' ἡμετέρας ἀστυνομίας.

—Ὁχι, ἀπάντησε ἡσυχᾶ ὁ Μπαρντλεμπεν, εἰμὶ ἀπλῶς «ἀστυνομικὸς τῶν κυμάτων».

Οἱ πράκτορες τοῦ Στέρλινγκ κατόρθωσαν νὰ κάμουν τόσο δύσκολες κ' ἐπικίνδυνες τὶς μυστικὲς ραδιοφωνικὲς ἐπικοινωνίες, ὥστε ἕνας ἀπ' τοὺς καλύτερους Γερμανοὺς κατασκοπῆς, ὅταν τὸν ἀνακάλυψαν καὶ τὸν συνέλαβαν, εἶπε μετ' ἡσυχᾶς:

—Ἐμεῖς γίνεμε πιά ἀνυπόφορο, αὐτὸ! Μὲσα σὲ μίαν βδομάδα, ἀναγκάσθηκαν ν' ἀλλάξω κατοικίαν ἐπτά φορές, κ' ὅμως στὸ τέλος μετ' ἐξτῆρωσαν καὶ μ' ἐπίασαν σὲ 24 ὥρες!

Αὐτὰ εἶναι λίγα ἀπ' τὰ καταπληκτικὰ κατόρθωματα τῶν ἀστυνομικῶν τῶν κυμάτων.

Ἡ οὐρὰ τοῦ διαδόλου

Τί εὐτυχία! Ἡ Ζαννὲθ θὰ παντρευθῇ! Οἱ φίλες τῆς ποὺ εἶναι ὅλες παντρεμένες, δὲν θὰ τῆς μιλούν πιά στὸ μέλλον μετ' προστατευτικὸ ὕψος μεγαλυτέρας ἀδελφῆς ποὺ τόσο τὴν δαίμονιζε.

Θὰ γίνῃ ἐπὶ τέλους κ' αὐτὴ κυρία! Αὐρίον τὸ μεσημέρι θὰ παντρευθῇ. Ἀπόψε κιόλας θὰ ὑπογράψῃ τὸ προκοσμίον. Ὁ Ζάν ὅμως, ὁ εὐτυχὴς μνηστὴρ τῆς Ζαννὲθ, δὲν φημίζεται καθόλου γιὰ τὴν ἀκρίβειαν στὰ ραντεβού του, καὶ γι' αὐτὸ ὁ πατέρας τῆς μελλοντοῦ τοῦ τηλεγράφησε γιὰ μεγαλύτερη σιγούρια τέσσερες λέξεις:

«Μὴν ἔρθῃς πολὺ ἀργά».

Τώρα πιά εἶναι σούρουπο. Ὅλοι οἱ καλεσμένοι ἔχουν φτάσει στὴν ἐξοχικὴ ἔπαυλιν, ὅπου μένει ἡ οἰκογένεια τῆς Ζαννὲθ. Τὰ μαγειρεία τῆς ἐπαύλεως εἶναι ἀνάστατα ἀπ' τὶς προετοιμασίες ποὺ γίνονται γιὰ τὸ δείπνον ποὺ θὰ δοθῇ μετ' ἡμετέρας τῆς ὑπογραφῆς τοῦ προκοσμίοντος. Ὁ συμβολαιογράφος μετ' οὓς μαρτυρῆς του εἶναι κ' αὐτὸς παρών!

Ἡ Ζαννὲθ ὅμως εἶναι λίγο ἐκνευρισμένη. Τὸ τραῖνον τῶν ἐξῆς ἦρθε, χωρὶς νὰ φερῇ τὸν Ζάν τῆς. Μάταια βῆκε εἰς αὐτὴν στὴν βεράντα καὶ κῆρυξε τὸν δρόμο τοῦ σταθμοῦ ποὺ ξεχώριζε σὺν ἀσπρὸ φεῖδι ἀνάμεσα στὰ πράσινα χωράφια.

—Ἀχ, τίποτα, μπαμπά!... Ἐννοία σου, κόρη μου, τῆς ἀπάντησε καθυστασιακῶς ἐκεῖνος. Θὰ ἔρθῃ ἀσφαλῶς μετ' ὁ τραῖνον τῶν 8. Εἶναι βλῆπει λαμπρὸ παιδί ὁ ἀρραβωνιαστικὸς σου, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔρχεται στὴν ὥρα του!

Στὶς ὀκτώ, ὁ ὑπηρετὴς

—Κουταμάρα μου φαίνεται πῶς ἔκανα νὰ πῶ σὲ πολλοὺς ντέκετιβ, νὰ παρακολουθοῦν τὴ γυναίκα μου!...

—Κουταμάρα μου φαίνεται πῶς ἔκανα νὰ πῶ σὲ πολλοὺς ντέκετιβ, νὰ παρακολουθοῦν τὴ γυναίκα μου!...

στέλνεται στὸ σταθμὸ. Ἀλλὰ καὶ πάλι τίποτε...

Στὶς ὀκτώμιση οἱ καλεσμένοι πείνασαν.

—Ἀς καθήσωμε νὰ φάμε! εἶπε ὁ πατέρας. Κρεμοῦμε τὸ κουτάλι στὸν Ζάν, κ' ὅταν ἔρθῃ ὑπογράφομε τὸ προκοσμίον!

Ἡ Ζαννὲθ σιγοτρῶει καὶ ἀγωνίζεται νὰ φανῇ ψυχραίμη. Ὅλων τὰ βλέμματα καὶ ἰδίως τῶν θηλυκῶν καλεσμένων εἶναι καρφωμένα ἐπάνω τῆς. Οἱ ὠρες περνοῦν, μὰ τίποτα. Ἡ Ζαννὲθ δὲν ἀντέχει πιά, ἐγκαταλείπει τὸ σαλόνι καὶ κατεβαίνει στὸν κήπον, γιὰ νὰ κλάψῃ μετ' ἡσυχίαν τῆς.

Ἐνας φίλος νέος, ὁ παλιὸς συμμαθητὴς τῆς, ὁ Ζάκ, βγαίνει κ' αὐτὸς μετ' ὁ τρόπο καὶ βρισκόντας τὴν στὸν κήπον τὴν πλησιάζει καὶ τῆς φιθυρίζει μετ' ἡσυχίαν:

—Κλαίεις, Ζαννὲθ; Ἡ Ζαννὲθ ξεσπᾷ τώρα σὲ λυγμούς:

—Τί προσβολή! Χί... Χί!... Χί!... Καὶ τώρα τί θὰ πουν οἱ φίλες μου;

—Τὸν ἀγαποῦσε, λοιπόν, τόσο πολὺ;

—Ὁχι τόσο, μὰ ἦμουν χαρούμενη, ποὺ θὰ παντρευόμουν. Ὅλες οἱ φίλες μου εἶναι πιά παντρεμένες!

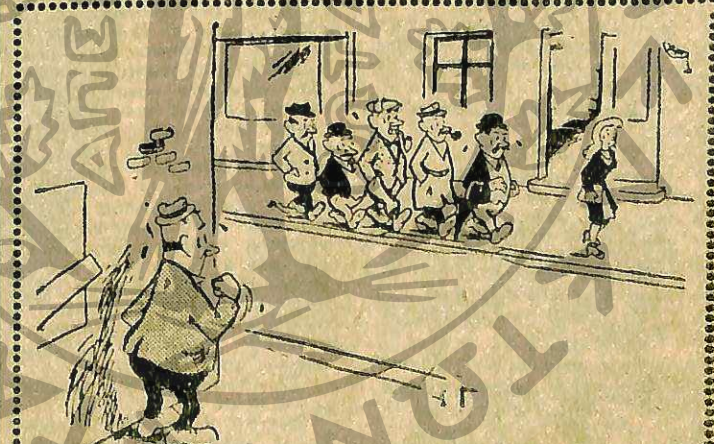
—Αἶ, μὴ στενοχωριέσαι, καλὴ μου Ζαννὲθ, λέει χαμογελῶντας ὁ Ζάκ, καὶ βρῆς ἄλλον!

—Νομίζεις πῶς τόσο εὐκολὰ βρίσκονται οἱ γαμπροί; Ὁ μπαμπὰς ἔδωσε, γιὰ νὰ μὴ βρῇ τὸν Ζάν!

—Εἰγὼ ξερω κιόλας ἕναν ἑτοίμο!

—Τατὲ ἀφίνω ἀμέσως τὸν Ζάν!... Κοντεύω ὅμως νὰ τρελλαθῶ, ὅσο σκέπτομαι ὅτι ὅλα εἶναι ἑτοίμα. Ὁ γάμος ὁρίστηκε γι' αὐρίον τὸ μεσημέρι. Ἀπ' τὸ πρῶθ' ἄρχισον νύμφωνται οἱ καλεσμένοι... Τί θὰ πουν, Θεέ μου!...

—Μὴν κάνῃς ἔτσι, Ζαννὲθ. Αὐρίον θὰ γίνῃ ὁ γάμος σου, ἀν θέλῃς!... Ὁ σύζυγός ποὺ σοὺ προορίζω, δὲν ἐπιθυμῇ τί-

Με **ΔΟΣΕΙΣ**
ΗΛΕΚΤΡ. ΨΥΓΕΙΑ
ΚΑΙ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
Αγγλικά - Αμερικανικά
ΡΑΔΙΟ-ΕΛΛΑΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ 7
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ: 20-695

Αστυνομικό Διήγημα

Ίχνη στη λάσπη

— Το ποτάμι αυτό, εξήγησε ο αστυνομικός επιθεωρητής Ρένσου, στο φίλο του ρεπόρτερ Κάζεϋ, κινούσε άλλοτε σ' αυτή την περιοχή τα μηχανήματα πολλών κυτηρίων. Γύριζαν αμέτρητοι τροχοί και σφυροκοπήματα άνηχούσαν απ' το πρωί ως το βράδυ. Αργότερα όμως ιδρύθηκαν άλλα, μεγαλύτερα, σε μέρη όπου υπήρχαν άφθονο κάρβουνο κι' αυτά έδω έγκραταλείφθηκαν. Θέλετε να ιδείτε ένα νερόμυλο κυτηρίου, τέλειο και ίκανό να εργαστή;

— Όστε δεν έχουν έρειπωθή όλοι με τον καιρό; — Πραγματικά. Αυτός όμως έπισκευάστηκε από τον Στήβεν Τζίφφορντ, ένα ξένο που ήρθε να εγκατασταθή εδώ, για να ζήσει με τα εισοδήματά του. Πρό έξη μηνών, όταν έφθασε εδώ ο Τζίφφορντ, ο μύλος ήταν μισογκρεμισμένος και τα μηχανήματά του σκουριασμένα και άχρηστα. Εκείνος όμως τα διώρθωσε όλα και τώρα λειτουργεί όπως και πρώτα!

Το ποτάμι σχημάτιζε ένα μικρό καταρράκτη κι' έπεφτε πάνω στα φτερά του τροχού, που τώρα ήταν ακίνητος. — Για να φτάσει κανείς στο μύλο, είτε ο αστυνομικός, πρέπει να περάση απ' αυτό το λασπωμένο μονοπάτι.

— Περίεργο! παρατήρησε ο Κάζεϋ, δείχνοντας βαθεία ίχνη βημάτων πάνω στο λασπωμένο μονοπάτι. Δεν θα είχε και τόσο ευχάριστο να έπισκεφθί κανείς τον έγκαταλελειμένο αυτό μύλο μέσα στο σκοτάδι μιας βροχερής νύχτας. Κι' όμως τρία πρόσωπα ήρθαν εδώ χθες μετά τις δέκα!

— Καταλαβαίνω. Ορίζετε την ώρα, γιατί μετά τις δέκα βρήκε να βρέχει και να γίνονται λασπώδες το έδαφος. "Ισως να κατέφυγαν εδώ οι άνθρωποι αυτοί, για να προφυλαχθούν απ' τη βροχή.

— Και ο ένας έμεινε τόσο ευχάριστος από την παραμονή του στο μύλο, ώστε δεν ξανάφυγε πιά! παρατήρησε ο ρεπόρτερ.

— Ναί, βέβαια, ενώ βλέπουμε να διευθύνονται προς το μύλο τα ίχνη τριών προσώπων ξαναγυρίζουν μόνον δύο.

Οι δυο άντρες μπήκαν στο κτίριο. Μολονότι ο μηχανισμός ήταν σταματημένος, καταλάβαινε κανείς εύκολα την λειτουργία του. Καθώς γύριζε ο τροχός, οι προεξοχές του έπιάνον την άκρη της λαβής ενός τεραστίου σφυριού και το άνασθιζαν, αφήνοντάς το κατόπιν να ξαναπέση πάνω στο άμμο, χτυπώντας το πυρακτωμένο μέταλλο που βρισκόταν εκεί πάνω.

Τώρα όμως το τεράστιο σφυρί είχε χτυπήσει κάτι διαφορετικό. Κάτω απ' αυτό βρισκόταν το πτώμα ενός νέου με το κεφάλι λυωμένο!

Ο νέος φορούσε ένα κομψό κοστούμι. Το ντύσιμό του έπρεψε στον αστυνομικό, να τον αναγνωρίση αμέσως: ήταν ο Στήβεν Τζίφφορντ.

Μιά παράξενη λάμψη φάνηκε στα μάτια του Κάζεϋ.

— Όστε έτοιμάσε ο ίδιος, ότι χρειαζόταν για την δολοφονία του! είπε.

— Φυσικά. "Η έκδοχή της αυτοκτονίας αποκλείεται, γιατί αν υποθέσουμε ότι ο ίδιος έθεσε σε κίνηση τον μηχανισμό, πώς τον σταμάτησε κατόπιν;

Ο Κάζεϋ ανέλαβε να φρουρήση τον τόπο του εγκλήματος, ενώ ο Ρένσου έτρεξε να ειδοποιήση την αστυνομία. Κατά την ώρα της άναμνής του, ο ρεπόρτερ εξέτασε προσεκτικά τα ίχνη των βημάτων. Τα μέτρησε και τα ξαναμέτρησε. Ένα απ' αυτά ανήκε σε μία γυναίκα, που φορούσε φηλά τακούνια. Το δεύτερο είχε γίνει από πόδια γυναι, άνδρικα και το τρίτο που έμπαινε μόνο στο κυτήριο προερχόταν από τα παπούτσια που φορούσε ο νεκρός.

— Διάβολε, ψιθύρισε ο Κάζεϋ. Έδώ σερβίρεται η λύσις του μυστηρίου με μία πρώτη τάξεως γαρνιτούρα από άποτυπώματα. Χρειάζεται κάποια δυσπιστία!

— Όταν άργα τη νύχτα ο Κάζεϋ και ο Ρένσου συναντήθηκαν στο σπίτι του δευτέρου, ο αστυνομικός δήλωσε:

— Έλυσαν το μυστήριο. Άλλωστε ήταν απλούστατο: Έχουμε τα άποτυπώματα των γυναικών ποδιών του δολοφόνου και η σύλληψή του είχε ζητημα ώρων.

— Συγχαρητήρια! είπε ο δημοσιογράφος. Πέστε μου όμως, πώς υποπτευθήκατε αμέσως τον Τζέικ Όκσοτ;

— Βλέπω πως και οι δυο στέφοντες τις υποψίες μας στο ίδιο πρόσωπο. Ο Τζέικ Όκσοτ ήταν ένας γνωστός μεθύστακας, αλήτης και δολοφόνος. Τώρα έγινε και δολοφόνος. Είπε ένας τσιγγάνος, ώραιος άντρας, από τους τύπους εκείνους που γοητεύουν τις γυναίκες. "Η κυρία Τζίφφορντ.

Η γυναίκα του θύματος, δεν έμεινε ανίσθητη στα θέληγρά του. Του έδωσε λοιπόν χθες ένα ραντεβού στο κυτήριο, στέλοντάς του ένα μπιλιέτο με την καμαριέρα της. Ο Όκσοτ πήγε στο ραντεβού και έπειδή πέρασε το ποταμάκι, έφτασε στο κυτήριο ζυπόλητος.

— Όστε τ' άποτυπώματα των γυναικών ποδιών είναι της κυρίας Τζίφφορντ;

— Βέβαια, άλλωστε δεν άρνείται και η ίδια πως έγραψε το μπιλιέτο και πως πήγε στο μύλο μετά τις δέκα. Μου είπε πως ήθελε να βοηθήση τον αλήτη να πιάση δουλειά στο κυτήριο. Τι άφελής δικαιολογία!...

— Και όμως δεν της λείπει η ικανότης της υποκρισίας. "Ηταν άλλοτε ήθοποιος της όπερέτας, παρατήρησε ο ρεπόρτερ. Της πήρα σήμερα μία δημοσιογραφική συνέντευξη. Μου είπε κι' έμένα πως ο άλλουσίμως και η εύπλαχνία την έσπρωξαν να βοηθήση τον φτωχό τσιγγάνο. Στο κυτήριο όμως, ενώ συνομιλούσαν, έμφανίστηκε ο άντρας της, ο οποίος της έκανε μία τρομερή σκηνη. Εκείνη έφυγε άγανακτισμένη για τις... άδικες υποψίες του, αφήνοντας τους δυο άντρες να λογομαχούν.

— Εύτυχος γι' αυτήν, έχει ένα άλλοθι.

— Έννοείτε τον μακρινό υ πόκαφο κοστό των κτημάτων του σφυριού στο άμμο; Ναι! μου είπε κι' έμένα ότι ήταν μαζί με την καμαριέρα, όταν άκούστηκε και την ρώτησε: «Δεν είναι το σφυρί του μύλου; Πώς δουλεύει τέτοια ώρα;

— Τον άκουσαν κι' άλλοι τον κρότο αυτό, άλλωστε η κυρία Τζίφφορντ θα είχε κιόλας συλληφθή.

— Δεν σας μένει, παρά να πιάσετε τον τσιγγάνο, είπε ο ρεπόρτερ χαμογελώντας. Και τότες μου επιτρέπετε να σας κάνω μερικές ερωτήσεις;

— Θέλετε να χάσωμε πολύτιμο καιρό;

— Άπεναντίας, θα κερδίσετε. Θα πηγατε ασφαλώς γύφινά άποτυπώματα των ίχνών που διευθύνονταν προς το μύλο. Κάνετε όμως το ίδιο και για κείνα που έβγαιναν;

— Όχι, το θεώρησα περιττό.

— Αυτό είναι το πρώτο λάθος σας. Συγκρίνατε τα ίχνη των γυναικών ποδιών που έμπαιναν στο μύλο μ' εκείνα που έβγαιναν;

— Κουταμάρες! φώναξε ο Ρένσου, χάνοντας την ήπιον ήτου.

— Μιά τελευταία ερώτησις: Συγκρίνατε τα ίχνη των γυναικών ποδιών με τα πόδια του δολοφονημένου;

— Παραληρείτε, Κάζεϋ! φώναξε ο αστυνομικός.

Ο δημοσιογράφος όμως συνέχισε χωρίς να χάση την ήρεμία του.

— Αν είχατε κάνει όλες αυτές τις κουταμάρες που σας υπέδειξα, όπως έγω, την ώρα που πήγατε να φέρετε τους συναδέλφους σας, θα άνακαλύπτατε ότι τα ίχνη των γυναικών ποδιών που έμπαιναν στο μύλο κι' εκείνα που έβγαιναν, προήρχοντο από διαφορετικά πρόσωπα!

— Αν άληθεύη αυτό, οά πι

— Ότι και άλλο πρόσωπο παρενέβη στην δολοφονία. — Και τώρα αν συγκρίνατε τα άποτυπώματα των γυναικών ποδιών με τα πόδια του νεκρού, θα εξακριβώνατε ότι ο άνθρωπος που μπήκε ζυπόλητος στον μύλο, είναι ο δολοφονημένος!

Ο αστυνομικός έπεσε σ' ένα κάθισμα φωνάζοντας:

— Εξηγηθήτε, Κάζεϋ! Θα με τρελλάνετε με την ιδέα σας!

— Ξεχάσετε για μία στιγμή όσα φανταστήκατε για το έγκλημα και στρέψετε την προσοχή σας προς τον Στήβεν Τζίφφορντ. Ο άνθρωπος αυτός ήρθε εδώ ύστερα από μία χρεωκοπία... Το άγνοείτε αυτό, έγω όμως το έμαθα. Χάλασε τόσα λεφτά για να έπισκευάση το κυτήριο, ενώ συγχρόνως η γυναίκα του ασφάλιζε τη ζωή του δέκα χιλιάδες λίρες.

— Πού διάβολο τα μάθατε όλα αυτά;

— Και τώρα άς μη χάνωμε πολύτιμο καιρό κι' άς έρθωμε στα γεγονότα της περασμένης νύχτας. Δεν θα μάθωμε ίσως ποτέ τι ακριβώς συνέβη στο κυτήριο. Πάντως προτού η κυρία Τζίφφορντ θυσιάση πολλές στιγμές σε ερωτικές τρυφερότητες, έκανε την εμφάνισή του ο σύζυγός της, ο οποίος με ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι έρριξε τον τσιγγάνο άνοίσθητο καταγής. Ύστερα άλάξε τα ρούχα του με τα δικά του και τον έβαλε πάνω στο άμμο.

— "Η γυναίκα του γύρισε εν τώ μεταξύ στο σπίτι, έξασφαλίζοντας ένα άλλοθι με τα χτυπήματα του σφυριού που έπεφτε πάνω στο κεφάλι του δυστυχισμένου τσιγγάνου, μεταβάλλοντάς το σε άμφορο πολτό, τη στιγμή που αυτή βρισκόταν μακριά.

— Ο Τζίφφορντ με τα ρούχα του θύματος και ζυπόλητος έφυγε αφήνοντας επίτηδες ίχνη γυναικών ποδιών στο μονοπάτι. Ποιος μπορούσε να υποπτευθή πως το πτώμα του μύλου που φορούσε τα ρούχα και τα παπούτσια του Τζίφφορντ δεν ήταν ο Στήβεν Τζίφφορντ; Έτσι η χήρα θα εισέπραττε το ποσόν της άσφαλείας και οι δυο σύζυγοι θα γινόντουσαν πάλι πλούσιοι και θάφευγαν μακριά.

— Θα θέλατε τώρα να μάθετε πού βρίσκεται ο νεκρολόγος Τζίφφορντ. Έμαθα πως εξασφάλισε μία θέσι στο υπερωκεάνειο «Γιούνιον - Κάστλ» που φεύγει αύριο το πρωί από το Σαουθάμπτον για την Άργεντινή. Εκεί θα τον συναντούσε άργότερα η... χήρα με το παιδάκι. Και τώρα μπορείτε να φύγετε. Μόλις προσφάινετε να τον συλλάβετε... Θα σας χρειατή μάλιστα να περάσετε τα έκατο χιλιόμετρα την ώρα.

ΑΡΛΤΟΝ ΕΝΤΥ

Katia
Io ΚΡΑΤΙΟΝ πουδέν βράινε
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΣΠΙΓΓΟΣ
«Οδοντίατρος, Ευριπίδου 19, Αθήναι». Ώροι έπισκέψεων 9-1 και 4-8. Τηλ. 26-106.

— Έν έχουν γεννηθή τέλειοι όλοι οι άνθρωποι. "Η φύσις τους δίνει συχνά διάφορα σωματικά ελαττώματα. Έχει υπολογισθή π. χ. ότι, σε κάθε 800 παιδιά περίπου, το ένα είναι «λαγυχειλος», έχει δηλαδή σχισμένο το επάνω χείλος και ελαττωματικό ούρανισκό, ούτως ώστε δεν μπορεί να μιλήσει καθαρά, ούτε να φάη κανονικά. Άλλα πάλι παιδιά έχουν «προγναθισμό», δηλαδή παραμόρφωσι δηλαδή της σαγιόνας που τα δυσκολεύει να μασήσουν και συντελεί στο να χάνουν τα δόντια τους από νωρίς. Υπάρχουν επίσης παιδιά με πεταχτά αυτιά, με τεράστια μύτη, με χρωματιστά σημάδια στο πρόσωπο κλπ.

— Όλ' αυτά λοιπόν μπορούν ν' άποκτήσουν μία όψη κανονική και συμπαθητική κι' έτσι να ξαναβρουν το ήθικόν τους και την αυτοπεποίθησί τους. Πράγματι η πλαστική χειρουργική κάνει θαύματα στην εποχή μας. Είπε ώστόσο υπερβολές πολλά απ' όσα διαβάζωμε στα μυθιστορήματα ή βλέπομε στον κινηματογράφο για τον ιατρό, που μεταμορφώνει με το χέρι του όλο το είδος των ανωμαλιών. Κανείς πλαστικός χειρουργός δεν μπορεί π. χ. ν' αλλάξη ολότελα, μέσα σε μισή ώρα, τη φυσιογνωμία ενός καταδικωμένου απ' την αστυνομία...

Μέχρι πρό ολίγων άκόμη ετών, οι σοβαροί γιατροί δεν πολυεκτιμούσαν την πλαστική χειρουργική. Γιατί θεωρούσαν άδικαιολόγητο το ν' άσχοληται ένας χειρουργός με έγχειρήσεις για αισθητικούς μόνο λόγους, να διορθώνη μύτες κι' αυτιά, ενώ τόσο άλλοι άρρωστοι χρειάζονταν χειρουργική επέμβασι για τη σωτηρία της ζωής τους.

Τρεις όμως κύριοι παράγοντες έκαναν σπουδαιότατο αυτό τον κλάδο: η αύξησις των ατυχημάτων απ' τις μηχανές, η συστηματικώτερη μελέτη των ψυχολογικών αντιδράσεων στα σωματικά ελαττώματα κι' ο τεραστίος αριθμός των παραμορφωμένων απ' τον πόλεμο. Οι γιατροί έχουν σήμερα εξακριβώσει ότι η δυσμορφία του προσώπου προκαλεί ψυχολογικές διαταραχές, που μπορεί να οδηγήσουν στο γαστρικό έλκος ή στο έγκλημα.

Μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, η πλαστική χειρουργική έμφανίσθηκε σαν νεότερα έπίστημη. Δεν ήταν ώστόσο έντελώς άγνωστη σε αρχαιότερες εποχές. Πρό 30 αιώνων π. χ. ύπνηχαν στας Ινδίας ειδικοί στη «ρινοπλαστική» στους οποίους άπευθύνοντο οι δυστυχημένοι που είχαν τιμωρηθή με κόψιμο της μύτης τους, για να ξαναποκτήσουν το έξαρτημα αυτό του προσώπου των με μεταμοσχεύσεις δέρματος απ' το κρανίο.

Έξ άλλου, πρό 1.200 ετών όταν ο Ιουστινιανός Β' είχε γάσει τη μύτη του στον πόλεμο, κατέφυγε στην ίδια ρινοπλαστική μέθοδο. Το 16ο αιώνα, δυο Ιταλικές οικογένειες είχαν ειδικευθή σ' αυτή την πλαστική έγχειρση.

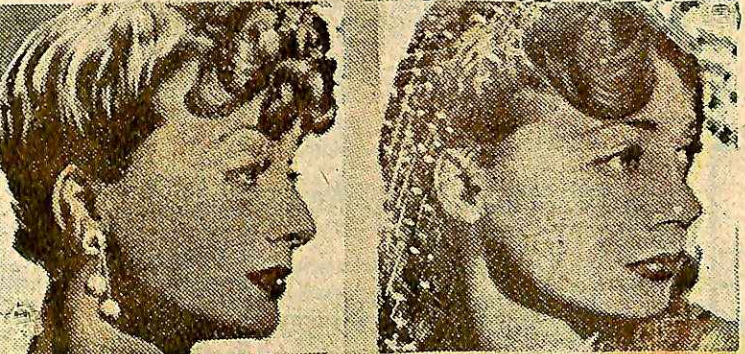
— Η σημερινή όμως πλαστική χειρουργική δεν άρχολεται πιά μόνο με τις μύτες, αλλά με όλα τα χαρακτηριστικά του προσώπου. Οι έγχειρήσεις της έπιτυγχάνουν κατό 98% — ενώ πρό 30 ετών οι έπιτυχίες ήταν μόνο 50%. Χρησιμοποιεί τελειοποιημένα άναίσθητικά και άγγειοσταλτικά φάρμακα, για νά ένώδυνες και άναίμακτες οι έπεμβάσεις της, παρ' όλη τη μεγάλη τους διάρκεια — κάποτε περισσότερο από 4 ώρες. Έξ άλλου, ένα έργαλείο που λέγεται «δερμοτόμος», επιτρέπει να κόβονται φέτες δέρματος όσολήποτε λεπτές, για μεταμοσχεύσεις.

— Όστόσο — έπαυλαμδάνωμε — ύπάρχουν όρια στα «θαύματα» της πλαστικής χειρουργικής. Δεν μπορεί π. χ. να διορθωθή μ' αυτήν ένα πρόσωπο που έχει μεταβληθή σε άψυχη και άμετάλητη μάσκα γιατί έπαθαν κάτι σοβαρό τα νεύρα του. Επίσης δεν μπορεί να ταιριάση άπόλυτος το χρώμα του δέρματος της μεταμοσχεύσεως με την άπόχρωσι του προσώπου — μολονότι έχει δοκιμασθή μία μέθοδος χρωματισμού του με στιγμιότυπο.

— Η άρμονία των χαρακτηριστικών του προσώπου είναι έπαγγελματική άνάγκη για τους ήθοποιους και τις ήθοποιους του θεάτρου και του κινηματογράφου. Ίδίως στο Χόλλυγουντ, όπου η ώμορφία παίζει τον ίδιο ρόλο με το ταλέντο και την τέχνη της ήθοποιίας, κι' όπου ο κινηματογραφικός φακός μεγαλώνει το παραμικρότερο ελαττωμα ή πλαστική χειρουργική έχει γίνει άπαραίτητη. Η Τζούν Χάθοκ, η Χέντυ Λαμάρ, η Ντίνα Σόρ, η Κόρολ Λάντις, η Έλιν Φόρεστ, η Τζίν-νυ Σιμε κι' άλλες «βεντέττες» έχουν υποβληθή σε έγχειρήσεις ρινοπλαστικής, για ν' άποκτήσουν άψογη μύτη. Μπορούμε μάλιστα να πούμε ότι η πλαστική χειρουργική όφειλε, κατά πολύ τη σημερινή της διάδοσι, στους ανθρώπους του θεάτρου και του κινηματογράφου, που βρίσκονται πάντα στην πρωτοπορεία κάθε νεοεπιστήμης.

Αυτοί πρώτοι κατέφυγαν στα φάρμακα της Πόσης άσκήμεις και πόσα άταίριαστα χαρακτηριστικά δεν έπιδιορθώθηκαν χωρίς στην πλαστική χειρουργική! Πόσες έμορφιες του κινηματογράφου που μες καταγοητεύουν σήμερα δεν είναι κυριολεκτικά έπιδιορθωμένες!

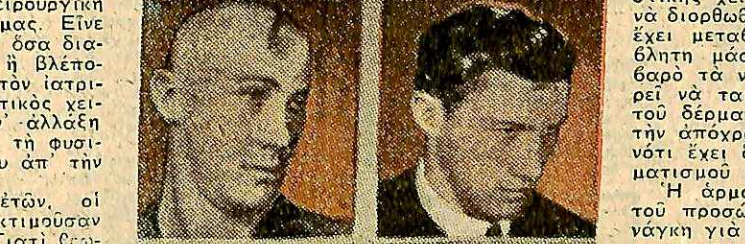
Παλαιά το θαύμα αυτό θα έθεωρείτο ακατόρθωτο. Σήμερα είναι άπλούστατο. Κι' έτσι η γενεά μας ξαναανακάλυψε το άρχαιο έλληνικό Ιδαϊκό το ύγιους πνεύματος μέσο σε σώμα άσπίο και ύγιες, που είχε χαθή στο σκοτεινά χρόνια του Μεσαίωνα.

Η Τζούν Χάθοκ έχει υποβληθή σε έγχειρήσι ρινοπλαστικής. Άρ' όστε ρά: πρίν άπ' την έγχειρση. Δεξιά: έπειτα άπ' αυτήν.

Η επιστήμη που αλλάζει ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ

Τα θαύματα της πλαστικής χειρουργικής

Έπάνω: Μιά πλάκα από «ταντάλιον» (ειδικό μέταλλο) κλείνει περίφημα μία μεγάλη τρύπα του κρανίου. Στη μέση: Το φευτικό μάτι από πλαστική ουσία που χρησιμοποιούνται σήμερα δεν ξεχωρίζει καθόλου απ' τα φυσικά. Κάτω: Ο νέος αυτός δεν είχε διόλου γανόνι εκ γενετής. Η πλαστική χειρουργική άλλαξε τελείως τη φυσιογνωμία του.

νοπλαστική μέθοδο. Το 16ο αιώνα, δυο Ιταλικές οικογένειες είχαν ειδικευθή σ' αυτή την πλαστική έγχειρση.

— Η σημερινή όμως πλαστική χειρουργική δεν άρχολεται πιά μόνο με τις μύτες, αλλά με όλα τα χαρακτηριστικά του προσώπου. Οι έγχειρήσεις της έπιτυγχάνουν κατό 98% — ενώ πρό 30 ετών οι έπιτυχίες ήταν μόνο 50%. Χρησιμοποιεί τελειοποιημένα άναίσθητικά και άγγειοσταλτικά φάρμακα, για νά ένώδυνες και άναίμακτες οι έπεμβάσεις της, παρ' όλη τη μεγάλη τους διάρκεια — κάποτε περισσότερο από 4 ώρες. Έξ άλλου, ένα έργαλείο που λέγεται «δερμοτόμος», επιτρέπει να κόβονται φέτες δέρματος όσολήποτε λεπτές, για μεταμοσχεύσεις.

— Όστόσο — έπαυλαμδάνωμε — ύπάρχουν όρια στα «θαύματα» της πλαστικής χειρουργικής. Δεν μπορεί π. χ. να διορθωθή μ' αυτήν ένα πρόσωπο που έχει μεταβληθή σε άψυχη και άμετάλητη μάσκα γιατί έπαθαν κάτι σοβαρό τα νεύρα του. Επίσης δεν μπορεί να ταιριάση άπόλυτος το χρώμα του δέρματος της μεταμοσχεύσεως με την άπόχρωσι του προσώπου — μολονότι έχει δοκιμασθή μία μέθοδος χρωματισμού του με στιγμιότυπο.

— Η άρμονία των χαρακτηριστικών του προσώπου είναι έπαγγελματική άνάγκη για τους ήθοποιους και τις ήθοποιους του θεάτρου και του κινηματογράφου. Ίδίως στο Χόλλυγουντ, όπου η ώμορφία παίζει τον ίδιο ρόλο με το ταλέντο και την τέχνη της ήθοποιίας, κι' όπου ο κινηματογραφικός φακός μεγαλώνει το παραμικρότερο ελαττωμα ή πλαστική χειρουργική έχει γίνει άπαραίτητη. Η Τζούν Χάθοκ, η Χέντυ Λαμάρ, η Ντίνα Σόρ, η Κόρολ Λάντις, η Έλιν Φόρεστ, η Τζίν-νυ Σιμε κι' άλλες «βεντέττες» έχουν υποβληθή σε έγχειρήσεις ρινοπλαστικής, για ν' άποκτήσουν άψογη μύτη. Μπορούμε μάλιστα να πούμε ότι η πλαστική χειρουργική όφειλε, κατά πολύ τη σημερινή της διάδοσι, στους ανθρώπους του θεάτρου και του κινηματογράφου, που βρίσκονται πάντα στην πρωτοπορεία κάθε νεοεπιστήμης.

Αυτοί πρώτοι κατέφυγαν στα φάρμακα της Πόσης άσκήμεις και πόσα άταίριαστα χαρακτηριστικά δεν έπιδιορθώθηκαν χωρίς στην πλαστική χειρουργική! Πόσες έμορφιες του κινηματογράφου που μες καταγοητεύουν σήμερα δεν είναι κυριολεκτικά έπιδιορθωμένες!

Παλαιά το θαύμα αυτό θα έθεωρείτο ακατόρθωτο. Σήμερα είναι άπλούστατο. Κι' έτσι η γενεά μας ξαναανακάλυψε το άρχαιο έλληνικό Ιδαϊκό το ύγιους πνεύματος μέσο σε σώμα άσπίο και ύγιες, που είχε χαθή στο σκοτεινά χρόνια του Μεσαίωνα.

— Η σημερινή όμως πλαστική χειρουργική δεν άρχολεται πιά μόνο με τις μύτες, αλλά με όλα τα χαρακτηριστικά του προσώπου. Οι έγχειρήσεις της έπιτυγχάνουν κατό 98% — ενώ πρό 30 ετών οι έπιτυχίες ήταν μόνο 50%. Χρησιμοποιεί τελειοποιημένα άναίσθητικά και άγγειοσταλτικά φάρμακα, για νά ένώδυνες και άναίμακτες οι έπεμβάσεις της, παρ' όλη τη μεγάλη τους διάρκεια — κάποτε περισσότερο από 4 ώρες. Έξ άλλου, ένα έργαλείο που λέγεται «δερμοτόμος», επιτρέπει να κόβονται φέτες δέρματος όσολήποτε λεπτές, για μεταμοσχεύσεις.

— Όστόσο — έπαυλαμδάνωμε — ύπάρχουν όρια στα «θαύματα» της πλαστικής χειρουργικής. Δεν μπορεί π. χ. να διορθωθή μ' αυτήν ένα πρόσωπο που έχει μεταβληθή σε άψυχη και άμετάλητη μάσκα γιατί έπαθαν κάτι σοβαρό τα νεύρα του. Επίσης δεν μπορεί να ταιριάση άπόλυτος το χρώμα του δέρματος της μεταμοσχεύσεως με την άπόχρωσι του προσώπου — μολονότι έχει δοκιμασθή μία μέθοδος χρωματισμού του με στιγμιότυπο.

— Η άρμονία των χαρακτηριστικών του προσώπου είναι έπαγγελματική άνάγκη για τους ήθοποιους και τις ήθοποιους του θεάτρου και του κινηματογράφου. Ίδίως στο Χόλλυγουντ, όπου η ώμορφία παίζει τον ίδιο ρόλο με το ταλέντο και την τέχνη της ήθοποιίας, κι' όπου ο κινηματογραφικός φακός μεγαλώνει το παραμικρότερο ελαττωμα ή πλαστική χειρουργική έχει γίνει άπαραίτητη. Η Τζούν Χάθοκ, η Χέντυ Λαμάρ, η Ντίνα Σόρ, η Κόρολ Λάντις, η Έλιν Φόρεστ, η Τζίν-νυ Σιμε κι' άλλες «βεντέττες» έχουν υποβληθή σε έγχειρήσεις ρινοπλαστικής, για ν' άποκτήσουν άψογη μύτη. Μπορούμε μάλιστα να πούμε ότι η πλαστική χειρουργική όφειλε, κατά πολύ τη σημερινή της διάδοσι, στους ανθρώπους του θεάτρου και του κινηματογράφου, που βρίσκονται πάντα στην πρωτοπορεία κάθε νεοεπιστήμης.

Αυτοί πρώτοι κατέφυγαν στα φάρμακα της Πόσης άσκήμεις και πόσα άταίριαστα χαρακτηριστικά δεν έπιδιορθώθηκαν χωρίς στην πλαστική χειρουργική! Πόσες έμορφιες του κινηματογράφου που μες καταγοητεύουν σήμερα δεν είναι κυριολεκτικά έπιδιορθωμένες!

Παλαιά το θαύμα αυτό θα έθεωρείτο ακατόρθωτο. Σήμερα είναι άπλούστατο. Κι' έτσι η γενεά μας ξαναανακάλυψε το άρχαιο έλληνικό Ιδαϊκό το ύγιους πνεύματος μέσο σε σώμα άσπίο και ύγιες, που είχε χαθή στο σκοτεινά χρόνια του Μεσαίωνα.

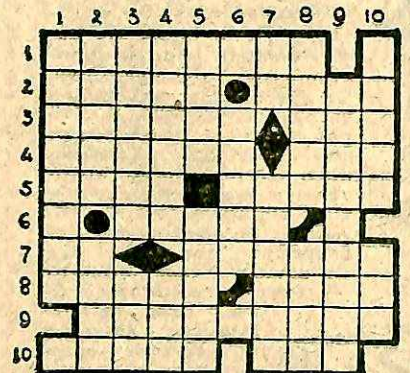
ΜΑΓΙΚΟΙ ΚΥΛΙΝΔΡΟΙ
GATOR
ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΝ
ΚΑΤΣΑΡΙΔΟΚΤΟΝΟΝ
"Αποκλειστική πώλησις:
ΠΕΤΡΑΚΗ 5.

ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΤΑ "Matchless"
πωλείται αντί 3.000.000 καθάρα, άδων άναχωρήσεως. Τηλεφώνησατε στο 55-780.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο

Στο σταυρόλεξο αυτό οι ίδιες λέξεις θα τοποθετηθούν στις ίδιες θέσεις.

Κριδώς θέσεις οριζόντιως και καθεώς:

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΩΣ

- 1) Στάσις.
- 2) Τραγική μπέρα της μυθολογίας μας.— Χώρα της Ν.Α. Ασίας.
- 3) Γλυκίωμα.— Συνδυασμός αντιθετικών.
- 4) Ο πρώτος των πατριαρχών της Π. Δ.— Χρησιμοποίησε μία των σιδηρέων.
- 5) Γνωμικά.— Βρίσκεται στη θάλασσα (αίτ.).
- 6) Ζώο που τρώγουμε ευχαρίστως.
- 7) Λεπτό νημάτιο.— Προφήτης, από τους μεγάλους.
- 8) Οροσειρά της Βαλκανικής.— Κραυγή.
- 9) Συμπελοκή στον αέρα.
- 10) Άνθρωποι ένγκωμιάζει.— Θα τα βρείτε στη λέξη «οσχίμα».

Γ.

Το πιό παράξενο σπίτι

Σε ποιά μέρος μπορείτε να χτίσετε ένα σπίτι έτσι ώστε κάθε παράθυρό του να βλέπει προς το νότο;

Γεωγραφικό αίνιγμα

Το πολίτευμά τους είχε η Δημοκρατία από τα μέσα του 14ου αιώνα. Και όμως δεν έχουν πρόεδρο. Δεν έχουν ακόμη ούτε σιδηροδρόμους, ούτε δημόσιο χρέος ούτε τελεωμένα, ούτε ιδιαίτερα νομισματικά μονάδα. Παρ' όλον ότι τρία ηπειρωτικά συγκοινωνούνται μεταξύ των δηλών τους είναι οι πιο φιλεισωνικοί άνθρωποι του κόσμου. Ποιοί είναι και ποιά είναι η χώρα τους;

Τρεις ηλικίες

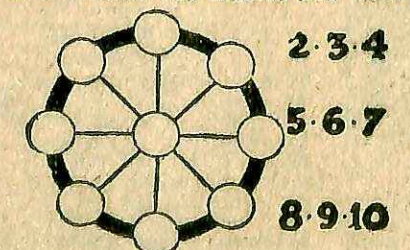
Ένας κύριος έχει δεκαπλοσίαν ηλικία απ' τον γιό του ή δε γυναίκα του έχει τα τρία πέμπτα της ηλικίας του συζύγου της.

Όταν ο γιός θα φθάσει σε ηλικία ίση με την διαφορά που υπάρχει μεταξύ της ηλικίας του πατέρα του και της μητέρας του τότε το άθροισμα των ετών και των τριών θα είναι ίσον με το διπλάσιο του άθροισματος των σημερινών ετών μείον 32.

Πόσων ετών είναι σήμερα ο καθένας απ' τους τρεις;

Μαγικός κύκλος

Να τοποθετηθούν οι αριθμοί 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 και 10 έκαστος μέσα σε ένα κύκλο του σχεδίου μας κατά

τρόπον ώστε οι τρεις αριθμοί κάθε διαμέτρου να δίνουν πάντοτε ως άθροισμα: 18.

Ποιός?

*Αν έχετε μια σχετική ένκυκλο- παιδική μορφή, δεν θα δυσκολευ- θήτε να απαντήσετε ποιός ήταν ο κείνος πού:

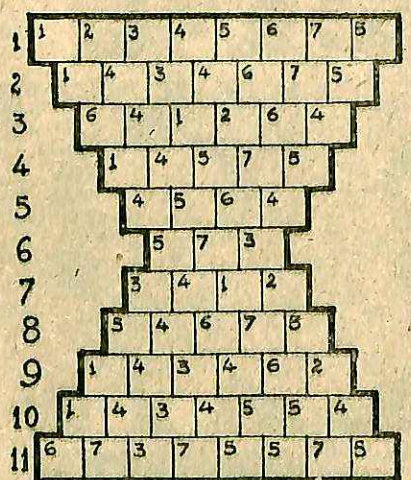
- 1) Πέρασε τον Ρουβίκωνα.
- 2) Καθάρισε τους σταύλους του Αυγείου.
- 3) Έσφαξε τη Δεισοδομώνα.
- 4) Αντίκρουσε πρώτος τον Ειρηνικό Άρκανό.
- 5) Ζωνόραψε τη «Μόνα Λίζα».
- 6) Δημιούργησε το Σέρλοκ Χόλμς.
- 7) Κατέκτησε τον κόσμο σε ηλικία 30 ετών.
- 8) Έκαμε την πρώτη αδελφοκτονία.
- 9) Εφεύρε τη δυναμίτιδα.
- 10) Κατατρόπωσε το Νορπώλεοντα στο Βατερλώ.
- 11) Παντρεύτηκε την Άννα Μπο- λεύιν κι άλλες πέντε γυναίκες.
- 12) Χρησιμοποίησε το ψευδώνυμο Μάρκ Τουαίν.
- 13) Εφεύρε το τηλέφωνο.
- 14) Ήταν ο ήρωας του Τραφαλγάρ.
- 15) Σκότωσε το βασιλέα Ντύνκων της Σκωτίας.
- 16) Κατέκτησε το Μεξικό.
- 17) Κατέκτησε το Περού.

Το σημαδί

*Αν καθώς διαβάσετε ένα βιβλίο, σταματήσετε στη σελίδα 14 και θελή- σετε να σηματοθετήσετε το μέρος εκεί- νο θα τοποθετήσετε το σημαδί ή ά- νόμοιο στις σελίδες 13 και 14 ή ά- νόμοιο στις 14 και 15; Απαντήστε σε 10 δευτερόλεπτα.

Με τα ίδια νύχια

Δεν θα δυσκολευθείτε πολύ να βρείτε την λύση του παιγνιδιού αυ- τού. Τα επτά διάφορα νύχια που χρειάζονται για να σχηματιστεί η πρώτη λέξη είναι αρκετά για να ανακαλύψετε και όλες τις άλλες, αντικαθιστώντας τους αριθμούς με

τα αντίστοιχα νύχια. Ακόμη και η τελευταία λέξη μπορεί να σας βοηθήσει στην εύρεση των άλλων. Οι λακωνικοί αριθμοί που δίνουμε παρα- κάτω οφείλονται ακριβώς στο ότι οι αριθμοί θα σας βοηθήσουν τόσο, ό- στε για πολλές λέξεις ούτε καν θα σας χρειαστεί η επεξήγηση.

ΟΙ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

- 1) Κάνει τα μωρά να λιαυάζουν...
- 2) Δημάτιο. 3) Μορφώνει. 4) Νησί του Αιγαίου. 5) Μελωδία. 6) Νότα μουσικής. 7) Τα τυπογραφικά είναι αναπόφευκτα. 8) Νησί του Αιγαίου. 9) Μέρος του όπλου. 10) Έχει την ίδια σημασία με το άνω - κάτω. 11) Τρομερό σκυλί.

Μέσα στο σχέδιο το κάθε νύχια αντιπροσωπεύεται από τον ίδιο πλν- τότε αριθμό.

Οι αδελφοί κι' οι αδελφές

Σε μία οικογένεια, κάθε γιός έ- χει διπλάσιες αδελφές από αδελ- φούς, και κάθε κόρη έχει τόσους αδελφούς όσες και αδελφές. Πόσα αγόρια και πόσα κορίτσια υπάρχουν στην οικογένεια;

Οι λύσεις στη σελ. 70

Μία φορά κι' ένα καιρό ήταν ένας βασιλιάς και μια βασίλισσα που είχαν μια πολύ ωραία θυγατέρα. Όταν μεγάλωσε θέλησαν να την παντρεύουν, μα στο μέρος εκείνο ήταν ένας δράκος και ήθελε να κάνει τη βασίλισσα γυναίκα του και τρομο- κρατούσε διαρκώς πως όποιος σκοτώσει τον δρά- κο θα του δώσει τη θυγατέρα του γυναικα.

Μαζί με τ' άλλα βασίλισσα που ξεκίνησαν, αλ- λά δεν γλύτωσαν από τον δράκο. Ήταν κι' ένα ώ- ραιο και γενναίο παλληκάρι, ο Φιορεντίνος.

— Καλό μου παιδί, του είπε ο βασιλιάς για να πάρει την κόρη μου γυναίκα σου πρέπει να μου φέρεις τα νύχια του δράκου που τρώει και θάβει τι γίνεται ο όλο τον κόσμο.

Ο Φιορεντίνος του το υποσχέθηκε και νυρίζοντας από δω κι' από εκεί έμαθε πως ο δράκος ξυπνώντας ήταν ζυγνός κι' έβη μπρος κοιτώντας.

Όσο δεν απελτίστηκε, ξεκίνησε έφτασε στη σπηλιά του δράκου την ώρα που κοιμόταν, πλησία- σε κοντά του και του έκοψε στη μύτη ένα άχυρο. Ο δράκος φτερνίστηκε και τα νύχια τινάχθηκαν μακριά. Τα άρπαξε ο Φιορεντίνος και τα πήγε στο βασιλιά.

— Δεν φταίνει αυτό του είπε ο βασιλιάς. Να πάς να μου φέρεις και τα άλατα του δράκου.

Τι να κάνει ο Φιορεντίνος; Έφτασε πάλι στη σπηλιά πότες τ' άλατο δυνατό κρασί το μεθύσει πότες στη ράχη του και το πήγε στο βασιλιά χω- ρίς να ευνόηση ο δράκος.

— Τα συνχαρήριά μου, παλληκάρι μου! του φώ- νεξε ο βασιλιάς. Θέλω ακόμα να πάς να μου φέρεις και την περόνη του δράκου που μιλάει ανθρώπινα και τον φανερώνει όλα τα μυστικά.

Ο Φιορεντίνος δεν δίστασε.

— Θα σου την φέρω, βασιλιά μου, απάντησε με πε- ποθή.

Και ξεκίνησε πάλι έφτασε στη σπηλιά του δρά- κου και κατόρθωσε να πιάσει την περόνη με το δί- χτυ του και να την πάρει στο βασιλιά.

Μπράβο Φιορεντίνε! του είπε ο βασιλιάς. Τώ- ρα θέλω να μου φέρεις και τον ίδιο το δράκο και θα σε κάνω ναμπαύ μου.

Παραμάργος κι' ο Φιορεντίνος το δέχτηκε. Μετα- φέρθηκε σε γερνόντακι πήγε κοντά στη σπηλιά του δράκου κι' άρχισε να φτάνει ένα μεγάλο βαρέλι.

— Γκάπ! Γκούπ! Γκούπ! Γκούπ!...

Ξύπνησε κροκόφαλος ο δράκος κι' έτρεξε κοντά του.

— Τι φτιάνεις εκεί, παμπού; τον ρώτησε.

— Ένα βαρέλι να βάλω λίγο κρασί δράκοντά μου.

— Και πως θα βαστάξω το βαρέλι που είναι όλο τρύπες;

— Και που είναι οι τρύπες και δεν τις βλέπω;

— Να μία μεγάλη στον πάτο του βαρελιού!

— Μπρε βλάπω, παιδί μου, μήτε τη φτάνω να της βάλω στούπι, λέει ο Φιορεντίνος. Δεν μου κάνει τη καρδιά να μπήξω να τη βουλώσω κι' ο Θεός να σου δώσει καλή ώρα!

Ο δράκος δέχτηκε με προθυμία. Μα μόλις μπήκε στο βαρέλι ο Φιορεντίνος γρήγορα- γρήγορα ά- ρχισε να τον κροφώνει από πάνω.

— Αι! τι κάνεις εκεί παμπού; τον ρωτάει μ' άπο- ρία ο δράκος. Είμαι μέσα ενω.

— Αι! είδα κι' έπρεπε να σε βάσω στο βαρέλι και θα σ' αφήσω να βγεις: του φώνεξε ο Φιορεντίνος.

Κι' αμέσως άρχισε να κυλάει το βαρέλι λέγοντας: «Ταύλα ταύλα βαρελάκι μου να σε φέρω στο σαρδί του βασιλιά να πάρω τη θυγατέρα του γυ- ναικά μου».

Μόλις έφτασε ο Φιορεντίνος στο παλάτι ο βασι- λιάς χάρηκε και διάταξε ν' αναβούν μια μεγάλη φωτιά. Ερρίξαν σ' αυτή το βαρέλι και κάθονε το δράκο.

— Αμέσως κατόπιν ο βασιλιάς έβαλε το Φιορεντι- νο στο θρόνο του και τούδωσε την κόρη του γυναικά.

Εγιναν μεγάλες γιορτές γιατί γλύτωσε η χώρα απ' το δράκο κι' έζησαν εκείνοι καλά κι' ειρηνικά κα- λύτερα.

Παιδικό πνεύμα

Παιδικό πνεύμα

— Μπαμπά, σήμερα θα σε κάνω να κερδίσεις πέντε χιλιάδες δραχμές!

— Μπαμπά αγόρι μου!... Και με ποιόν τρόπο;

— Θυμάσαι που μου είχες ειπεί ότι αν οι βαρβα- ροί μου είναι καλοί θα μου δώσουν ένα πεντοχίλιαρο για τον κουμπάρο μου;

— Λοιπόν...

— Λοιπόν... ο έλεγχός μου... δεν είναι καλός!

— Η Νινέτα βρέθηκε εσθινικά μέσα σε πολυκομμία και έλασε την μαμά της. Κυττάει νύχτα της και μη βλέποντάς την πουθενά άρχισε να ρωτάει τους δια- βάτες.

— Σας παρακαλώ. Μήπως είδατε μία μαμά χωρίς το κομποτάκι της;

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Π. ΦΙΟΡΙ

6ον — Δεν τους ξέρω... Μαγνητικά φαινόμενα; Δεν πιστεύω... Υπο- θέτω μάλλον πως θα ξυ- πνήσει κάποιο ηφαιστείο, ή θ' ανέβλυσαν μεγάλες υποβρυχι- ες θερμές πηγές.

— Το φαινόμενο παρατη- ρείται ομοιόμορφα παντού;

— Όχι. Έχω παρατηρήσει ότι άλλοι οι πάγοι μένουν ά- κόμη σχετικά συμπαγείς κι' άλλοι έχουν διαλυθεί τελείως κι' έχουν ελευθερώσει τη θά- λασσα. Αυτές ακριβώς οι δια- φορές ενισχύουν την υπόθεσί- μου περί ρευμάτων προερχο- μένων από θερμές πηγές...

Κι' έτσι, στόλοι ολόκληροι ά- π' τα παγόβουνια κατεβαίνουν απ' τον Άρκτιο προς το νό- το... Είναι κάτι που δεν ξα- νάγινε ποτέ!... Σαν να τρελ- λάθηκε ο Πόλος!

— Θάβεται, Γκάρρυ, να έπι- σκεφθώ το άκρηντιο Κολούμ- πια. Με προσκαλείτε;

— Όχι, για την ώρα. Φεύ- γω τώρα για τη Γη του Γκάρ- ρυ. Κι' εκεί θαχά τούσε άσχο- λίες, ώστε δεν θα μούμενε και- ρός ν' ασχοληθώ μαζί σας. Αργότερα όμως θα σας καλέ- σω, στην κατάλληλη στιγμή. Δεν θα λείψουν οι ευκαιρίες...

— Ήρεβούρα, «μεις Πόλος»! Και καλή τύχη!

Οι έπιστημονικές άποστο- λές που διοργανώθηκαν άμέ- σως απ' τις Ηνωμ. Πολιτείες, τον Καναδά, τη Ρωσία, την Άγγλία και τις σκανδιναβικές χώρες, έπιβεβαίωσαν με τα ραδιογραφικά τους, απ' ό- λα τα σημεία του Πολικού κύ- κλου, τις πληροφορίες που εί- χε δώσει ο Γκάρρυ: Το πρόω- ρο και πρωτοφανές κατεδάσι- μω παγόβουνω είχε αυξήσει το ψυχρό πολικό ρεύμα, τόσο, ώστε να υπερνικήσει το ζεστό Γκόλφ Στρήμ που ανέβαινε απ' τον Κόλπο του Μεξικού. Κι' η χαμηλότερη θερμοκρα- σία του νερού επέτρεπε στους όγκοπάγους να παρατείνουν το άνοιξιό τους ταξίδι τους ως τις εύκρατες θάλασσες. Είχαν γίνει πια συνηθισμένο θέαμα, στον όριζόντα των άκτων της Άγγλιας, της νοτίου Νορρη- γίας, και της Νορμανδίας ά- κόμη.

Έξ άλλου, ρεύματα άέρος απ' τον Άρκτιο κατέβαιναν ως τις εύκρατες και θερμές περιοχές, όπου επικρατούσαν από αιώνας οι άνεμοι του Ι- σμηρινού. Ένώ δε προηγο- μένως οι πολικοί άνεμοι ήσαν πάντα κρύοι και ξηροί, τώρα ήσαν ύγραυ, γιατί παρέσαν την ύγρασία που γέμιζε την α- τμόσφαιρα του Άρκτικού, απ' την έξαμνισι των πάγων που έλυωναν.

Έτσι έξηγειτο η άσυνήθι- στη παράταξι του χειμάνος σ' αυτά τα μέρη. Πράγματι, το Μάρτιο είχε κάμει φοβερές παγωνίες στην Ευρώπη και τη βόρειο Αμερική. Τον Άπρίλιο η θερμοκρασία είχε εξακολου- θήσει να μένη χαμηλή, είχε χι- ονίσει επανειλημμένως κι' εί- χαν πέσει άφρονες βροχές. Εί- χαν σκεφθεί τότε όλοι, ότι ο Άπρίλιος είχε πάντοτε ήμνας βροχερός κι' ότι τα χιόνια του δεν άποτελούσαν κάτι το πρω- τοφανές.

Αλλά και το Μάιο η θερμο- κρασία διατηρήθηκε χαμηλή κι' εξακολουθούσε να βρέχει και να χιονίζει μάλιστα, στην Ευρώπη, στις άκτες της Με- σογείου! Τα ποτάμια ξεχειλί- ζαν. Η άνοιξιότική βλάστησι καθυστέρουσε.

Τα παράξενα αυτά μετεωρο- λογικά φαινόμενα διαρκούσαν από πολλές βδομάδες και δεν έδειχναν πως θα τελείωναν με την πρόσδο της άνοιξης.

Μια άνησυχαστική υπόθεσις διατυπώθηκε τότε: «Αν, με τη συνέχισι του λωσιμάτος των πάγων του Πόλου, κατέβαιναν άκόμη πιά πολλά παγόβουνα, περισσώτερα κύματα κρύου και ύγραυ άέρος;... Άν άνατρε- πταν η ισορροπία των έπα- χων του έτους και των κλιμά- των;...»

Όλη η ζωή του άνθρώπου, καθώς και κάθε άλλου πλάσι- μω, βασίζεται στην κανονική έναλλαγή ήμέρας και νύχτας, κρύας και ζεστής έποχής του έτους. Άν έλειπε αυτή η έν- ολλαγή, θα γινόταν προβλημα- τική η διατήρησις του ζωικού κόσμου!...

Το λωσιμω των πάγων του Άρκτικού ήταν το θέμα της ή- μέρας στις έφημερίδες και στις ραδιοεκπομπές. Οι είδη- σεις για τα παγόβουνα που προχωρούσαν, μεγάλωναν την άνησυχια του κόσμου.

Μία καινούργια ψύχαισι κυριεύε τα πλάη: Ένώ πρό ό- λίγων έβδομάδων φοβόντουσαν ότι θα πέθαιναν άπ' τα πυρί- να κύματα των άπομικών βομ- βών, τώρα άγωνίσσαν μήπως ξεαναγύριζε η έποχή των πά- γων, για να βάλη τέλος στη ζωή και στον πολιτισμω...

Ακόμη και στις μεσογεια- κές χώρες το κλίμα είχε άνα- στατώσει. Άφωνα χιόνια έπε- φταν στις Άλπεις, στην κοι- λάδα του Πάδου, άκόμη και στη Σικελία. Κι' η βλάστησι άπρόφουσε...

Η κατάσταση της βορείας Ευρώπης ήταν άκόμη χειρότε- ρη. Το συνηθισμένο θαλάσσιο κλίμα της δημιουργείται παν- τώτε απ' το Γκόλφ Στρήμ. Ο όγκος αυτός του χλιαρού νε- ρού, που φθάνει απ' τον Κόλ- πο του Μεξικού και γλύφει τις άκτες της Ιρλανδίας, της Άγ- γλιας και της Νορρηγίας, φέρνει στις βόρειες αυτές χώ- ρες τη ζέση που χρειάζονται

για τη βλάστησι και για να γίνουν κατοικήσιμες. Διαφο- ρητικά, η Άγγλία θα ήταν μία έρημη έκτασι — σαν το Λαμπραντόρ, που βρίσκεται στο ίδιο γεωγραφικό πλάτος — κι' η Νορρηγία θα είχε το τραχύτατο κλίμα της Γροιλαν- δίας.

Συνέστησαν έπιτροπές, δι- ωργάνωσαν διασκέψεις, έστει- λαν έπιστήμονες στον Άρκτι- κό, στο άμερικανικό άρχιπέλα- γος... Άλλά οι άποστολές δεν μπορούσαν να προχωρή- σουν βορειότις, έφ' όσον ο άκαιρός ήταν σκεπασμένος ά- πό πηχτή όχιλη, άποτέλεσμά της υπερβολικής εξατμίσαις.

Μόνο που και που ξεκαθάρι- ζε η άτμόσφαιρα σε μερικά έπι- μέρα, και τότε φαινόταν η έπι- φάνεια του νερού, τελείως έ- λευθερη.

Η Μώντ άνέθηκε κι' αυτή ως τον Πολικό κύκλο μ' ένα άεροπλάνο που όδηγούσε η ίδια. Είχε ως μόνο συντροφο- της το μηχανικό Κέλλετ. Πέ- ραζε το μηχανικό Κέλλετ, πέ- ραζαν πάνω απ' τους άπέραν- τους παγετώνες της Γροιλαν- τίας, σκεπασμένους από πυ- κνά σύννεφα. Πετώντας κατά μήκος της άκτής, η «μικς Πό- λος» παρακολούθησε το τρο- μακτικό θέαμα των όγκοπά- γων που έσπαζαν και γκεμύ- ζονταν στη θάλασσα.

Τέλος, το άμφίδιο άεροσκά- φος της Μώντ, το «Κόντορ», προσθαλασώθηκε σ' ένα φυ- σικό λιμανάκι, κοντά στο ά- κρηντιο Κολούμπια. Κι' η ραδιο- ρετφόρτερ έφθασε στο σταθμω Γκάρρυ.

Βρήκε εκεί ένα παλιό της γνώριμο, το μετεωρολόγο Ντέ- βον, άλλους δυό λευκούς και δυό οικογένειες Έσκιμώων, που είχαν άναλάβει τη φρού- ρησι του σταθμού.

— Κι' ο Γκάρρυ; ρώτησε η Μώντ.

— Ταξιδεύει στον Άρκτι- κό, μαζί με τη μίς Κάτερ και το Ρομπέρτε. Από χτες το βράδυ, δεν μπορούμε πια να έπικοινωνήσωμε ραδιοφωνικά μαζί του. Δεν άπαντά στις προσκλήσεις μας.

— Του συνέβη, άραγε, τί- ποτε;

— Δεν πιστεύω. Το κάνει

Οι άνησυχαστικές είδησεις εξακολουθούσαν, άδιάκοπα. Το κυνήγι των φαλαινών στις άρ- κτικές θάλασσες γινόταν άδυ- νάτο απ' τα παγόβουνα. Στην Ισλανδία χιονίσε συνεχώς...

Οι πάγοι της δυτικής άκτής της Γροιλανδίας είχαν γκεμύ- σθη πάνω σ' ένα συνοικισμω κι' είχαν σκοτάσει 500 θύμα- τα... Έπτανε λοιπόν το τέ- λος του κόσμου;...

Τα κράτη που ύπεφεραν πε- ρισσότερο απ' αυτή την αντί- στροφή των έπαχων του έτους, συνδιασκέφθηκαν για τον τρό- πο άμυνας.

— Κι' ο Γκάρρυ; ρώτησε η Μώντ.

— Ταξιδεύει στον Άρκτι- κό, μαζί με τη μίς Κάτερ και το Ρομπέρτε. Από χτες το βράδυ, δεν μπορούμε πια να έπικοινωνήσωμε ραδιοφωνικά μαζί του. Δεν άπαντά στις προσκλήσεις μας.

— Του συνέβη, άραγε, τί- ποτε;

— Δεν πιστεύω. Το κάνει

Ο Ισαάκ διάβασε ένα πρωί πάνω σ' ένα στύλο του τράμ, το άγγελτήριο του θανάτου του παλιού του φίλου Ιακώβ, που πέθανε πλούσιος, άρκετά πλούσιος μάλιστα, ενώ ο δυστυχισμένος ο Ισαάκ δεν είχε ποτέ του ούτε πεντάρα.

— Τέλος πάντων, μοιραούρισε, ο Ιακώβ, είναι αλήθεια, πως δεν με βοήθησε ποτέ στη δυστυχία μου, άλλά μπρος στο θάνατο τα ξεχνά κανείς όλα...

Και τράβηξε ίσια για το σπίτι του νεκρού. Μπήκε κατ' ευθείαν στο νεκρικό θέαμα κι' άρχισε να κλαίει.

Για μία στιγμή οι συγγενείς του νεκρού βγήκαν έξω, κι' ο Ισαάκ βρέθηκε μόνος κοντά στον πεθαμένο. Το βλέμμα του έπεσε τότε πάνω σ' ένα ζευγάρι παπούτσια καινούργια που ήσαν πάνω σε μία εταζέρα. Τα κύτταξε καλά, τα θαύ- μασε, κι' έρριξε ένα παραπονεμένο βλέμμα στα δικά του που ήσαν σε χαλί. Ο πειρασμός ήταν μεγάλος. Και τότε ο Ισαάκ, έβγαλε γρήγορα- γρήγορα τα παλιόπαπούτά του, τάφησε πάνω στην εταζέρα και φόρεσε τα καλά.

Την ώρα που έφευγε, πήγε να συλλυπηθεί τους συγγενείς. — Τι να γίνει, υπομονή! τους είπε. Έτσι είναι αυτός ο κόσμος. Όλα τα καλά πράγματα φεύγουν, ενώ όλα τα άχρηστα μένουν...

Και χαμογέλασε κυττάζοντας τα παπούτσια πουχε συ- φρώσει.

συχνά, αυτό. Δεν θέλει να τον ένοχλούν στις εξερευνήσεις του.

— Καλέστε τον και πάλι, σάς παρακαλώ. Πέστε του πως βρίσκομαι εδώ.

— Άλλα το ραδιόφωνο του Γκάρρυ δεν απάντησε. Κι' η Μώντ αποφάσισε να διακινδυνεύσει μόνη της, στην τύχη.

— Μα είναι τρέλλα!... διαμαρτυρήθηκε ο Ντέβον. Θα χαθείτε μέσα στην ομίχλη. Αυτό έπαθε ήδη μία αγγλική αποστολή, που έφυγε απ' εδώ αεροπορικά για τον Πόλο.

— Εγώ όμως πρέπει να πάω προς τον Πόλο, με κάθε θυσία. Μ' έχει διατάξει η ραδιοεφημερίδα μου.

— Πού θα κάμτε σταθμό; — Στη Γη του Γκάρρυ.

— Αν κατορθώσετε να τη βρείτε!...

— Όπως οδήγησε, φεύγω σε τέσσερες ώρες.

— Όπως θέλετε! Έγώ σάς προειδοποίησα για τους κινδύνους.

Δεύτερο αμφίβιο αεροσκάφος προσβλήθηκε δίπλα στο «Κόντορ», στο ίδιο λιμάνι.

Είχε επιβιβαστεί τρεις Αμερικανούς ραδιοεπεξεργαστές, που διευθύνοντο κι' αυτοί προς τον Πόλο. Η άφιξη τους γαλβάνισε το πνεύμα επαγγελματικού ανταγωνισμού της Μώντ.

— Άστορ, η οποία έδιεταξε το μηχανικό της να ετοιμασθεί άμεσα για να φύγουν. Φοδόνταν μίπες την προλάβουν οι άλλοι, οι συνάδελφοί της.

Τα μοτέρ του «Κόντορ» άρχισαν να λειτουργούν. Τους απάντησε ο ήχος των μηχανών του άλλου αεροπλάνου. Ήταν ένας άγανας, ποιος θα κινήνη-σε πρώτος.

Το «Κόντορ» κινήθηκε, τραντάχθηκε, αλλά δεν μπόρεσε ν' ανυψωθεί. Είχαν πάθει κάποια άβερια τα πηδάλια ύψους του. Κι' έτσι το «Κόντορ» σταμάτησε, ενώ το άλλο αεροπλάνο πετούσε κι' όλος προς το βορρά και χανόταν μέσα στην ομίχλη, που σκέπαζε τη θάλασσα.

Το είδος της βλάβης έδειχνε καθαρά ότι πρόκειται για σμυποτάξ. Μα ποιος το είχε κάνει; Όχι βέβαια οι τρεις δημοσιογράφοι, γιατί αυτοί δεν είχαν πλησιάσει καν στο «Κόντορ». Τότε λοιπόν οι άνθρωποι του σταθμού Γκάρρυ; Ο μηχανικός έβαλε όλα του τα δυνατά για να διορθώσει τη ζημία. Έν τώ μεταξύ, ο Ντέβον πλησίασε τη μίς Άστορ και της ανήγγειλε:

— Παρακολουθούσα με το ράνταρ την πορεία του αεροπλάνου των δημοσιογράφων. Πρό ολίγου όμως, έχασα την επαφή. Το αεροπλάνο τους θα

κατέβηκε στη θάλασσα... ή θάπεσε! Τους κάλεσα με το ραδιόφωνο, αλλά δεν έπληρα απάντησι... Καλά σάς τόλεγα εγώ, Μώντ: Είνε επικινδυνό το πέταγμα μέσα σ' αυτή τη θάλασσα της ομίχλης!

Η Μώντ είχε σκυθρωπάσει. — Έστειλε ένα μήνυμα στην εφημερίδα της, για ν' αναγγέλλη ότι είχαν χαθεί οι συνάδελφοί της. Έπειτα συνέχισε τις προετοιμασίες για την αναχώρησή της.

Μα ούτε κι' αυτή τη φορά ξεκίνησε το «Κόντορ». Παρουσίασε τώρα μία ξαφνική βλάβη στο δεξίο μοτέρ.

— Ένα άλλο αεροπλάνο με Αμερικανούς ρεπόρτερ έφτασε εν τώ μεταξύ στο ακρωτήριο Κολούμπια, στάθηκε λίγο και ξεκίνησε έπειτα προς τον Πόλο.

Η Μώντ έτρεμε από αγανάκτησι. Οι συνάδελφοί της θάβησαν πρώτοι στη Γη του Γκάρρυ. Οταν εξεπτελισμός για τη δική της εφημερίδα!

Ενώ ο Κόλετ προσπαθούσε να διορθώσει το χαλασμένο μοτέρ, η Μώντ προχώρησε απ' τη βραχώδη ακτή προς το κτίριο του σταθμού, που απέχει ως 200 μέτρα. Έξασα, ένα σφυρίγμα έσχιζε τον αέρα κι' ακουστήκε ένας έρως κρότος πάνω σ' ένα βράχο. Η Μώντ κτύπησε κύμα της κι' είδε καταγής τα κομμάτια ενός βέλους Έσκιμώου. Κάποιος μυστηριώδης τοξότης, κρυμμένος ανάμεσα στους βράχους της ακτής, είχε βελήσει να χτυπήσει τη Μώντ, αλλά το βέλος του λάβεισε και βρήκε μία μεγάλη πέτρα.

Η Μώντ έψαξε με το βλέμμα της. Δεν είδε κανένα... Ενοιαίε να την βασάνη κάποια απόκριση απειλή.

Έτρεξε προς το σταθμό, έφτασε εκεί λαχανιασμένη και διηγήθηκε στο Ντέβον την περιπέτειά της. Έκείνος κάλεσε τους Έσκιμώους του σταθμού. Ήταν όλοι παρόντες. Ποιος είχε ρίξει λοιπόν το βέλος;

Η έρευνα διεκίνησε απ' τον άσυμμετρη, ο οποίος ανήγγειλε ότι δεν μπορούσε πια νάρθ σ' επαφή με το ράνταρ με το δεύτερο αεροπλάνο των δημοσιογράφων! Είχε χαθεί κι' αυτό, κάπου στον Άρκτικό...

— Εγώ θα φύγω άπωσθό-ποτε! δήλωσε με πείσμα η Μώντ.

Και ξεκίνησε, για να γυρίσει στο «Κόντορ».

Την ίδια στιγμή, άκουσε απ' έξω φωνές των Έσκιμώων. Έβγηκε απ' το σταθμό και είδε να καίγεται το αεροπλάνο της!

Έτρεξε προς τα εκεί, μαζί

με τον Ντέβον. Ο μηχανικός της στεκόταν σε κάποια απόσταση και κτύπαζε σαν αποβλακμένος το αεροπλάνο, που το τύλιγαν οι φλόγες...

— Βρισκόμουν εδώ... τραύλισε. Γύρισα έξωφρα κι' είδα φωτιά γύρω απ' το μοτέρ!...

— Δεν είχατε ιδή να πλησιάξη κανείς;

— Κανείς, άπολύτως! Ακουσα μόνον ένα σφυρίγμα, αλλά δεν έδωσα προσοχή...

— Σφυρίγμα; μουρμούρισε η Μώντ. Οταν σίγουρα άλλο βέλος, πυρμένο, πούδαλε φωτιά στο «Κόντορ»!

— Έτσι ματαιωνόταν η πτήσις προς τη Γη του Γκάρρυ. Θέλοντας κι' η μίς Πόλος έπρεπε να μείνη στο σταθμό του ακρωτηρίου Κολούμπια, ως ότου της στείλουν άλλο αεροπλάνο απ' την Αμερική.

Η άνυπομονή της την έτρωγε. Έμενε ολόκληρες ώρες καθισμένη εμπρός στα ραδιοφωνικά μηχανήματα, συγκινώντας ειδήσεις απ' τα διάφορα μέρη του κόσμου κι' αναλαμβάνοντας τις κλήσεις προς τον Γκάρρυ, ο οποίος όμως δεν απαντούσε...

Μία μέρα ο Ντέβον ανήγγειλε ότι ο Γκάρρυ θα μιλούσε απ' το νησί του. Όλοι άρσι βρισκόντουσαν στο σταθμό του ακρωτηρίου Κολούμπια, μαζεύτηκαν εμπρός τους δέκτες τηλεράσεων.

— Προσοχή! Έδώ Γη του Γκάρρυ! πρόφερε μία φωνή.

Και φάνηκε στη φωτεινή πλάκα η χαμογελαστή μορφή του Γκάρρυ.

— Έπιστρέφω τώρα μόλις απ' τον Πόλο, ανήγγειλε. Όλοι οι πάγοι λιώνουν, σπάζουν, και τα πελώρια κομμάτια τους παρασύρονται προς τον Άτλαντικό, ακολουθώντας γρήγορα το θαλάσσιο ρεύμα. Αν συνεχισθί το φαινόμενο με την ίδια ένταση, σε δυο μήνες δεν θα υπάρχουν πια πάγοι στον Άρκτικό όκεανό.

Βέβαια, η επιδρομή των παγόδονων στον Άτλαντικό προκαλεί σοβαρές ατμοσφαιρικές διαταραχές. Πρόκειται όμως για προσωρινές ανωμαλίες. Θα επακολουθήσουν έπειτα συνέπειες ευεργετικές: Θα καλλιτερέψη το κλίμα ολόκληρης της Ευρώπης, της Βορείου Αμερικής, της Σιβηρίας...

Φαίνεται προφανές πια ότι οι πάγοι του Άρκτικού θα λυώσουν, για να μη ξανασημιασθούν ποτέ. Στον Πόλο, η θάλασσα είναι κι' όλος ελεύθερη. Τα πλοία και τα αεροπλάνα θα περνούν στο μέλλον από εκεί. Η βορειοανατολική κι' η βορειοδυτική διάβασις, που η

ανάκαλύψι τους κόστισε άλλοτε τόσα ανθρώπινα θύματα, δεν έχουν πια καμμία σημασία. Υπάρχει τώρα η βορεία διάβασις, ακριβώς πάνω απ' τον Πόλο. Από εκεί θα διεξάγεται η συγκοινωνία των διαφόρων ήπειρων του ήμισφαιρίου μας, κι' έτσι θα επιτυγχάνεται άνυπολόγηστη οικονομία χρόνου και χρημάτων.

Σε λίγο τα πλοία του στόλου μου θα εγκαταλείψουν τον καινούργιο δρόμο. Και τα αεροπλάνα της εταιρείας μου θα φέρουν τους πρώτους περιηγητές στον Πόλο. Από χρόνια περιμένα την εύχισμένη αυτή στιγμή!

— Ποιές είναι όμως οι αιτίες του μεγάλου αυτού θερμικού φαινομένου; που διαλύει τους πάγους του Πόλου; Δεν έχουν ακόμη εξακριβωθή καλά! Πάντως συνέβησαν φαινόμενα τεραστίων διαστάσεων. Διαπίστωση με τις εξερευνήσεις μου ότι τα νερά του Άρκτικού όκεανού απέκτησαν μεγαλύτερη θερμικότητα σε πολλά σημεία, προκαλώντας το πρόωρο λώσιμο των πάγων. Δεν πρόκειται για διάχυτη θερμότητα, αλλά για πηγές έντελώς καθωρισμένες, για ρεύματα που ανεβαίνουν απ' το βάθος του όκεανού. Πιστεύω ότι έχει αρχίσει τη δράσι του κάποιο ή-φαίστειο.

— Ηφαίστεια στον Πόλο; Μάλιστα! Στον Άνταρκτικό, υπάρχουν δυο περίφημα, ο Τρόμος και το Έρεβος, που είναι έν ενεργεία. Αλλά και στον Άρκτικό έχουν διατηρηθή τα ίχνη μίας παλαιάς κι' έντονης δράσεως ήφαιστειών. Ο κώνος του Μπέρενμπεργκ, στη νήσο Σάν Μαγιέν, τινάζε ακόμη φωτιές και λάβα, το 1818. Στη Γροιλανδία, υπάρχουν θειώδεις αναθυμιάσεις και πηγές ζεστού νερού. Κι' η μεγάλη ήφαιστειογενής νήσος Ισλανδία έχει περί τα δέκα ή-φαίστεια έν ενεργεία και συγκλονίζεται από συχνούς σεισμούς. Έχει επίσης τα χαρακτηριστικά της «γκέζερ», δηλαδή στήλες βραστού νερού που αναπηδούν κάθε τόσο σε μεγάλω ύψος.

Τώρα λοιπόν φαίνεται προφανές ότι τα σδυμένα υπόβρυχια ήφαιστεια, κοιμισμένα από την προϊστορική εποχή, ζύπνησαν και βγάδουν διάπυρες ύλες και κύματα βραστού νερού, που σχηματίζουν ρεύματα ζεστά, τα οποία ανεβαίνουν προς την επιφάνεια και λιώνουν το στρώμα των πάγων.

Είνε άραγε προσωρινό αυτό το ζύπνημα των πολιών ήφαιστειών; Δεν το πιστεύω. Θα δήτε δε ότι το μέλλον θα με δικαιώσει!

— Όπως οδήγησε, απ' το μοναχικό νησί μου και με τις συνεχείς εξερευνήσεις μου στον Πόλο, θα εξακολουθήσω να παρακολουθώ το κοσμοϊστορικό αυτό φαινόμενο. Έν τώ μεταξύ, καθησυχάζω τους λαούς που ανησυχούν τώρα για τις μετεωρολογικές διαταραχές.

Οταν θάχη πια ξεπαγώσει ολόκληρος ο Άρκτικός όκεανός θα πάψουν να κατεβαίνουν προς το νότο τα κύματα παγωμένου άερος, που προκαλούν το

«Οπως οδήγησε, απ' το μοναχικό νησί μου και με τις συνεχείς εξερευνήσεις μου στον Πόλο, θα εξακολουθήσω να παρακολουθώ το κοσμοϊστορικό αυτό φαινόμενο. Έν τώ μεταξύ, καθησυχάζω τους λαούς που ανησυχούν τώρα για τις μετεωρολογικές διαταραχές. Οταν θάχη πια ξεπαγώσει ολόκληρος ο Άρκτικός όκεανός θα πάψουν να κατεβαίνουν προς το νότο τα κύματα παγωμένου άερος, που προκαλούν το

«Οπως οδήγησε, απ' το μοναχικό νησί μου και με τις συνεχείς εξερευνήσεις μου στον Πόλο, θα εξακολουθήσω να παρακολουθώ το κοσμοϊστορικό αυτό φαινόμενο. Έν τώ μεταξύ, καθησυχάζω τους λαούς που ανησυχούν τώρα για τις μετεωρολογικές διαταραχές. Οταν θάχη πια ξεπαγώσει ολόκληρος ο Άρκτικός όκεανός θα πάψουν να κατεβαίνουν προς το νότο τα κύματα παγωμένου άερος, που προκαλούν το

«Οπως οδήγησε, απ' το μοναχικό νησί μου και με τις συνεχείς εξερευνήσεις μου στον Πόλο, θα εξακολουθήσω να παρακολουθώ το κοσμοϊστορικό αυτό φαινόμενο. Έν τώ μεταξύ, καθησυχάζω τους λαούς που ανησυχούν τώρα για τις μετεωρολογικές διαταραχές. Οταν θάχη πια ξεπαγώσει ολόκληρος ο Άρκτικός όκεανός θα πάψουν να κατεβαίνουν προς το νότο τα κύματα παγωμένου άερος, που προκαλούν το

«Οπως οδήγησε, απ' το μοναχικό νησί μου και με τις συνεχείς εξερευνήσεις μου στον Πόλο, θα εξακολουθήσω να παρακολουθώ το κοσμοϊστορικό αυτό φαινόμενο. Έν τώ μεταξύ, καθησυχάζω τους λαούς που ανησυχούν τώρα για τις μετεωρολογικές διαταραχές. Οταν θάχη πια ξεπαγώσει ολόκληρος ο Άρκτικός όκεανός θα πάψουν να κατεβαίνουν προς το νότο τα κύματα παγωμένου άερος, που προκαλούν το

«Οπως οδήγησε, απ' το μοναχικό νησί μου και με τις συνεχείς εξερευνήσεις μου στον Πόλο, θα εξακολουθήσω να παρακολουθώ το κοσμοϊστορικό αυτό φαινόμενο. Έν τώ μεταξύ, καθησυχάζω τους λαούς που ανησυχούν τώρα για τις μετεωρολογικές διαταραχές. Οταν θάχη πια ξεπαγώσει ολόκληρος ο Άρκτικός όκεανός θα πάψουν να κατεβαίνουν προς το νότο τα κύματα παγωμένου άερος, που προκαλούν το

«Οπως οδήγησε, απ' το μοναχικό νησί μου και με τις συνεχείς εξερευνήσεις μου στον Πόλο, θα εξακολουθήσω να παρακολουθώ το κοσμοϊστορικό αυτό φαινόμενο. Έν τώ μεταξύ, καθησυχάζω τους λαούς που ανησυχούν τώρα για τις μετεωρολογικές διαταραχές. Οταν θάχη πια ξεπαγώσει ολόκληρος ο Άρκτικός όκεανός θα πάψουν να κατεβαίνουν προς το νότο τα κύματα παγωμένου άερος, που προκαλούν το

«Οπως οδήγησε, απ' το μοναχικό νησί μου και με τις συνεχείς εξερευνήσεις μου στον Πόλο, θα εξακολουθήσω να παρακολουθώ το κοσμοϊστορικό αυτό φαινόμενο. Έν τώ μεταξύ, καθησυχάζω τους λαούς που ανησυχούν τώρα για τις μετεωρολογικές διαταραχές. Οταν θάχη πια ξεπαγώσει ολόκληρος ο Άρκτικός όκεανός θα πάψουν να κατεβαίνουν προς το νότο τα κύματα παγωμένου άερος, που προκαλούν το

«Οπως οδήγησε, απ' το μοναχικό νησί μου και με τις συνεχείς εξερευνήσεις μου στον Πόλο, θα εξακολουθήσω να παρακολουθώ το κοσμοϊστορικό αυτό φαινόμενο. Έν τώ μεταξύ, καθησυχάζω τους λαούς που ανησυχούν τώρα για τις μετεωρολογικές διαταραχές. Οταν θάχη πια ξεπαγώσει ολόκληρος ο Άρκτικός όκεανός θα πάψουν να κατεβαίνουν προς το νότο τα κύματα παγωμένου άερος, που προκαλούν το

«Οπως οδήγησε, απ' το μοναχικό νησί μου και με τις συνεχείς εξερευνήσεις μου στον Πόλο, θα εξακολουθήσω να παρακολουθώ το κοσμοϊστορικό αυτό φαινόμενο. Έν τώ μεταξύ, καθησυχάζω τους λαούς που ανησυχούν τώρα για τις μετεωρολογικές διαταραχές. Οταν θάχη πια ξεπαγώσει ολόκληρος ο Άρκτικός όκεανός θα πάψουν να κατεβαίνουν προς το νότο τα κύματα παγωμένου άερος, που προκαλούν το

«Οπως οδήγησε, απ' το μοναχικό νησί μου και με τις συνεχείς εξερευνήσεις μου στον Πόλο, θα εξακολουθήσω να παρακολουθώ το κοσμοϊστορικό αυτό φαινόμενο. Έν τώ μεταξύ, καθησυχάζω τους λαούς που ανησυχούν τώρα για τις μετεωρολογικές διαταραχές. Οταν θάχη πια ξεπαγώσει ολόκληρος ο Άρκτικός όκεανός θα πάψουν να κατεβαίνουν προς το νότο τα κύματα παγωμένου άερος, που προκαλούν το

«Οπως οδήγησε, απ' το μοναχικό νησί μου και με τις συνεχείς εξερευνήσεις μου στον Πόλο, θα εξακολουθήσω να παρακολουθώ το κοσμοϊστορικό αυτό φαινόμενο. Έν τώ μεταξύ, καθησυχάζω τους λαούς που ανησυχούν τώρα για τις μετεωρολογικές διαταραχές. Οταν θάχη πια ξεπαγώσει ολόκληρος ο Άρκτικός όκεανός θα πάψουν να κατεβαίνουν προς το νότο τα κύματα παγωμένου άερος, που προκαλούν το

«Οπως οδήγησε, απ' το μοναχικό νησί μου και με τις συνεχείς εξερευνήσεις μου στον Πόλο, θα εξακολουθήσω να παρακολουθώ το κοσμοϊστορικό αυτό φαινόμενο. Έν τώ μεταξύ, καθησυχάζω τους λαούς που ανησυχούν τώρα για τις μετεωρολογικές διαταραχές. Οταν θάχη πια ξεπαγώσει ολόκληρος ο Άρκτικός όκεανός θα πάψουν να κατεβαίνουν προς το νότο τα κύματα παγωμένου άερος, που προκαλούν το

χάνια, την παγωνιά, το χειμώνα. Θα τα διαδεχθούν τότε άνεμοι με μέτρια θερμικότητα, στη Βορεία-Ευρώπη. Αμερική και Ασία. Ο χειμώνας θα χάση όλη τη δριμύτητά του, θα γίνη μία παράτασις του θηνοπώρου κι' ένας πρόδρομος της γλυκειάς άνοιξεως.

Στη Βόρειο Θάλασσα, θα επικρατή ένα χλιαρό μεσογειακό κλίμα. Τα βρετανικά νησιά κι' η σκανδιναβική χερσόνησος θάχουν τη θερμικότητα και τα φυτικά είδη της Ιταλίας. Τα φοινικόδεντρα θα ξαναφυτρώουν στις ακτές της Βορείας Ευρώπης, όπως στις προϊστορικές εποχές, όταν ο Βόρειος Πόλος ήταν ένας ώκεανός με νερά μετρίως θερμικότητας, και στα νησιά του απλώνονταν δάση πυκνά, που μετεβλήθησαν αργότερα σε κοιτάσματα γαιάνθρακος.

Γιατί είναι γνωστόν ότι είχε άλλοτε χαμογελαστή εδώ η αιώνια άνοιξις! Οι γεωλόγοι έχουν βρή στις πολικές χώρες λείψανα από «σεκόιντες», φυλές, μυγδαλίες κι' άλλα δέντρα που δεν θα μπορούσαν ποτέ να ευδοκιμήσουν σε θερμικότητα κατώτερη από 20 βαθμούς. Στην Ισλανδία υπήρχαν τότε άφθονες έληες κι' άμπελίες και στο Βέλγιο φοινικό-δεντρα.

— Όλ' αυτά αποδεικνύουν ότι ο Άρκτικός είχε κάποτε κλίμα ανάλογο με το σημερινό της Μαδέρας. Ήταν δηλαδή σωστή άσας. Αργότερα όμως, με τις γεωλογικές αναταραχές, η θερμικότητα κατέβηκε υπερβολικά, το κρυοπέταρψε την πολική βλάστησι, την έδιωξε σε άποστασι 2.000 χιλιομέτρων προς το νότο. Κι' από τότε απλώθηκε στον Πόλο η παγωνιά, ο θάνατος!

Τώρα λοιπόν αρχίζει μία αντίθετη γεωλογική μεταβολή, που θα ξαναφέρει την άνοιξι στο βασίλειο του χειμώνας! Οι άρκτικές χώρες, απ' τη Σιβηρία ως το αμερικανικό άρχειλάγος, θ' απαλλαγούν σιγά-σιγά και για πάντα απ' το μανδύα των πάγων. Και θ' αποκαλυφθούν τότε αρκετοί θησαυροί άνυπολόγητης αξίας.

— Ηδὴ διαδύονται οι πάγοι

MENTIUM
ΜΑΙΡΗ ΜΟΡΣΥ
ΣΟΛΩΜΟΥ 62Α ΤΗΛ. 53-156

ΑΛΜΑ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Ο μεγάλος όριδμος των τελειοφώνων μας, που ίδρυσαν άτομικά των επιχειρήσεις, είναι η επισφράγις των δετικών μας αποτελεσμάτων.

Οδηγούμενο πάντοτε απ' το ράνταρ, το υδροπλάνο έφτασε τέλος σε μία έκταση ελεύθερη από σύννεφα. Από κάτω, η θάλασσα ήταν γεμάτη όγκοπάγους. Ανάμεσά τους, η Μώντ

που σκέπαζαν επί χιλιάδες χρόνια το οροπέδιο της Γροιλανδίας. Θα εύρεθούν δε εκεί κοιτάσματα πολυτίμων μετάλλων και πρώτων υλών, που θα δώσουν τον πλούτο σ' όλους τους κατοίκους του κόσμου. Θα λείψη πια η φτώχεια! Κάθε άνθρωπος θάχη χρυσάφι, πλάτινα...

— Εξ άλλου, θα δημιουργηθούν καινούργιες άπεράντες έκτασεις για άποικισμό, εύφορες και με γλυκό κλίμα. Θα τελειώσουν τα βάσανα των Έσκιμώων, του πιδ φτωχού και δυστυχισμένου λαού του κόσμου! Οι άνθρωποι αυτοί δεν θα βρίσκονται πια σε άδικοκοπη και άγρια πάλη με την έθνική Φύσι.

Τελείωσε το βασίλειο των πάγων! Οι μετανάστες απ' όλον τον κόσμο θα μπόρουν να συγκεντρωθούν εδώ στον Άρκτικό, για να εγκαταστήσουν έναν καινούργιο αιώνα εργασίας και ευημερίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ο Άξελ άπάντησε...

Ο κόσμος βρισκόταν σε άναστάσι, έπειτα από τη ραδιοφωνική έκδηση όμιλια του Γκάρρυ. Οι έδήσεις έφθαναν συνεχώς, για ν' αναγγείλουν καινούργιες καταστροφές ή εύχάριστες αποκαλύψεις...

Στη Γροιλανδία όλα τα χωριά κι' οι συνοικισμοί των άκτών είχαν άδειάσει απ' τους λευκούς κι' απ' τους ίθαγενείς, για το φόβο των όγκοπαγών. Με το λώσιμο όμως των πάγων, στο νότιο άκρο του νησιού, είχε άποκαλυφθή μία άπεράνη φλέβα χρυσού. Βορειότερα δε, στο Έταχ, είχε βρεθί ένα κοιτάσμα ούρανίου.

Συγχρόνως στην Ευρώπη έφεταν καινούργιες βροχές. Τα ποτάμια έχειλίζαν και πλημμύριζαν. Η Μεγάλη Βρεταννία είχε μείνει βυθισμένη επί τρεις μέρες σε πηχτή ομίχλη, όπως το χειμώνα. Κι' η θερμικότητα κατέβαινε συνεχώς.

Τέλος, η Μώντ Άστορ πήρε άπάντησι στις έπιμονες κλήσεις της, απ' τη νήσο του Γκάρρυ:

«Ένα μεγάλο υδροπλάνο θ' άνεβη σε λίγο προς τον Άρκτικό και θα σταθμεύση στο ακρωτήριο Κολούμπια. Μπορείτε να επιβιβασθήτε σ' αυτό και να λάβετε μέρος στο ταξείδι, πάνω απ' τον Πόλο, μαζί με άλλους δημοσιογράφους. Ήρεβούρα».

Πράγματι, την άλλη μέρα, το υδροπλάνο αυτό προσβάλασώθηκε κοντά στο σταθμό του ακρωτηρίου Κολούμπια. Λεγόταν «Άλιπατρος 6» και άνηκε στην εταιρεία άναερών συγκοινωνιών του Γκάρρυ. Είχε έπιβάτες του τους άπεσταλμένους των μεγαλειτέρων άμερικανικών και ευρωπαϊκών εφημερίδων, προσκεκλημένους απ' τον Γκάρρυ για μία έκδρομή στον Πόλο.

Σε λίγο, συνέχισε το ταξείδι του προς το βορρά και βυθίστηκε στο άτελείωτο στρώμα της ομίχλης. Προχωρούσε στα τυφλά, με τη βοήθεια του «ράνταρ». Μόνον εδώ κι' εκεί φαινόταν η βαθυνάλη θάλασσα, με τα παγόδονα που έπεπλαν.

Οδηγούμενο πάντοτε απ' το ράνταρ, το υδροπλάνο έφτασε τέλος σε μία έκταση ελεύθερη από σύννεφα. Από κάτω, η θάλασσα ήταν γεμάτη όγκοπάγους. Ανάμεσά τους, η Μώντ

είδε ένα πλοίο άγκυροβολημένο, κι' άναγνώρισε την «Άλκυονα». Κοντά σ' αυτό υπήρχαν ένα υδροπλάνο και μία μεγάλη κόκκινη «σπηλαδορά», με μία σημαία στημένη στην κορυφή της. Ήταν ο Πόλος, το βορειότερο σημείο της υδρογειού!

Το «Άλιπατρος 6» προσβάλασώθηκε δίπλα στο άλλο υδροπλάνο, απ' το οποίο ξεπρόβαλλαν τα χαμογελαστά πρόσωπα του Γκάρρυ, του Ρόμπερτς και της μίς Κάτερ.

Επιβιβάσθηκαν όλοι, στην «Άλκυονα», κι' η μίς Άστορ μπόρεσε ν' άγκαλιάσει με διάχυσι τους παλιούς συντρόφους της: το Γκάρρυ, που είχε έκφρασι θριαμβευτού, το Ρόμπερτς, που άκτινοβολούσε από χαρά, τη Μαίρη Κάτερ, προσεχτική πάντα και δύσπιστη...

Έπειτα άρχισαν να λειτουργούν οι πομπή τηλεόρασις και ραδιοφώνου, και διαβίβαζαν τη σκηνή στο ακρωτήριο Κολούμπια, για να μεταδοθί κατόπιν σ' όλους τους άμερικανικούς σταθμούς.

— Να ο Βόρειος Πόλος! είπε ο Γκάρρυ στους έπισκεπτες του, δείχνοντας την κόκκινη σπηλαδορά. Φαντάζομαι πως θ' άποτελή μία άπογοητευσί για σας και για τους άναγνώστες σας... Αυτός λοιπόν είναι ο Πόλος; Ναι, αυτός μόνο!

«Αν δεν υπήρχε μάλιστα η σπηλαδορά, δεν θα διακρίνατε τίποτε το ξεχωριστό...

— Άλλοτε όμως περυσί άκόμη, η σκηνή ήταν έντελως άφορητική. Άπλώνονταν τότε εδώ πάγοι άπεράντοι, που δεν έλυναν ποτέ. Μα τώρα η θάλασσα ελεύθερώθηκε, χάρις στο άνεξηγτό θερμικό φαινόμενο που διαλύει παντού τους πολικούς πάγους. Ο Άρκτικός όκεανός έγινε μία θάλασσα συνηθισμένη, που θάνε πλωτή σε λίγο, όταν θ' άπαλλαγί τελείως απ' τα παγόδονα.

Βλέπετε το παγοβραυστικό γιγί μου, την «Άλκυονα»; Άρχίζει τώρα το πρώτο θαλασσίνο ταξείδι απ' τον Πόλο. Απ' το στενό του Μπέρινγκ θα περάσει στον Ειρηνικό όκεανό και θα κατεβή ως τη Σαγκάι. Η Βόρειος Αμερική θα συνδεθί πια απ' ευθείας με την Ασία. Οταν τα εγκαίνια της διαβάσεως του βορρά!

— Έν τώ μεταξύ, έμεις θα πετάξουμε στη Γη του Γκάρρυ, στο νησί του Πόλου!

Όλοι χειροκοπήσαν μ' ένθουσιασμό. Η μίς Πόλος άπάντησε με μία προσφώνησι στον Γκάρρυ. Έπειτα οι άλλοι τον βομβάρδισαν με έρωτήσεις για τα πολικά φαινόμενα.

Στο τέλος, δόθηκε μία δείσις. Η Μαίρη Κάτερ έκτέλεσσε κρή οκιδεσποινης του Βορείου Πόλου.

Η Μώντ κι' ο Ρόμπερτς βρέθηκαν μόνι για μερικές στιγμές.

— Περνώ τις ωραιότερες ή-μέρες της ζωής μου! είπε ο Ρόμπερτς. Ένα μόνο μου λείπει: να σας βλέπω, να σας έχω κοντά μου!

— Ω, αν μπορούσα να μείνω εδώ, μαζί σας... προσφερε η Μώντ.

Και συγκρατήθηκε, για να μη προσέβη: όπου θάσέλνα θαμνάσις ρεπορτάζ στη ραδιοεφημερίδα μου!

Το πρόσωπο του Ρόμπερτς άκτινοβολέσε από έντονη χαρά. Έπειτα όμως μία ξαφνική

σοβαρή σκέψι έσδυσε τη λάμψι των ματιών του.

— Κι' εγώ θα τόβηλα πολύ, Μώντ! είπε. Τώρα όμως...

Η άφιξη της Μαίρης Κάτερ δέκοφε άπότομα τη συνομιλία τους.

Οι δημοσιογράφοι ξαναέβηκαν στο «Άλιπατρος 6» κι' ο Γκάρρυ με τους ανθρώπους του στο δικό τους υδροπλάνο. Έπειτα, ενώ η «Άλκυονα» ξεκινούσε με κατεύθυνσι το στενό Μπέρινγκ, τα δυο άεροσκάφη πέταξαν προς τη Γη του Γκάρρυ.

Αφού πέρασαν μέσα από σύννεφα και ομίχλη, φάνηκε τέλος το μοναχικό έκείνο νησί, τριγυρισμένο απ' την άνοιχτή θάλασσα. Στους πρόποδες του κεντρικού ύψους υπήρχε τώρα ένα κτίριο, έφωδιασμένο με κεραίες άσυμμετρου.

Τα δυο υδροπλάνα προσβάλασώθηκαν σ' ένα φυσικό λιμάνι κι' οι έπιβάτες τους βγήκαν στην έβρα. Ο Γκάρρυ έδειξε στους δημοσιογράφους ένα κτιριώδες σύννεφο, που άναβαν από τη βραχώδη πλαγιά της ψηλότερης κορυφής.

— Είνε άτμοι θαλασσίου, τους έδήγησε. Φαίνεται πως ζύπνησε πάλι το παλιό ήφαίστειο, που είχε τον κρατήρα του σ' αυτό το ύψωμα... Έπιβεβαιώνεται έτσι η θεωρία μου ότι παρατηρείται μία γενική άφύπνισις των ήφαιστειών, σ' όλη την περίοχη του Πόλου.

Ανέβηκαν σιγά-σιγά μία πλαγιά, σκεπασμένη από πρασινάδα και άνεμώδεις. Η Μώντ παρατήρησε ότι έπικρατούσε τώρα μία άνοιξιτική ατμόσφαιρα στο νησί έκείνο, που το είχε βρή παγωμένο κι' άσιλό-ξενο τον περασμένο χρόνο. Υπήρχε κάτι καινούργιο στον άέρα, κάτι χλιαρό και γλυκό...

Εφτασαν στο κτίριο που είχε χτίσει ο Γκάρρυ το περασμένο φθινόπωρο κι' όπου είχε παραχειμάσει με τους βοηθούς του. Είχε έπιστημονικά έργαστήρια και δωμάτια για διαμονή, όλα όμως μικρά, στενόχωρα.

Ο Γκάρρυ έδειξε στους έξέ-νους του τις γραφικές καμπύλες των παρατηρήσεών του γύρω απ' τα θερμικά φαινόμενα του Πόλου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Η ΣΤΗΝΗ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑΣ
Συμβολής
Ψυχολογίας!

Τώρα που άρχίζουν

Ποίες ασθένειες μεταβιβάζονται κληρονομικά

Η διαφορά μεταξύ γνησίων και μη γνησίων

Υπάρχουν ασθένειες, και γενικότερα ελαττώματα διαμορφώσεως ή αναπνευστικές που μεταβιβάζονται κληρονομικά.

Η καθημερινή πείρα μάς κάνει να μη διστάσουμε να δώσουμε μια καταφατική απάντηση σ' αυτό το ερώτημα.

Ωστόσο, οι επιστήμονες κάνουν μια αυστηρή διάκριση μεταξύ γνησίων και μη γνησίων κληρονομικών ασθενειών.

Οι γνησίες κληρονομικές ασθένειες είναι εκείνες που οφείλονται στην αλλοίωση ενός γεννητού ή μιας ομάδας γεννητών.

Οι γεννητά, ως γνωστόν, είναι μικρότατα μόρια ύλης, που βρίσκονται μέσα στα χρωμοσώματα των σεξουαλικών κυττάρων και που παίζουν ένα σημαντικότατο ρόλο στην ανάπτυξη, την αναπαραγωγή των κλπ.

Παράλληλα προς αυτές τις γνησίες κληρονομικές ασθένειες, υπάρχουν άλλες, που οφείλονται σε βλάβη του ωού ή του πλοκόντου μέσα στους κόλπους της μητέρας. Αυτό συμβαίνει π.χ. σε όλες σχεδόν τις μολυσματικές ασθένειες. Όταν μιλούμε για την κληρονομικότητα της σφιλίδης, πρόκειται για μια μόλυνση που η μητέρα μετέδωσε στο παιδί της κατά τη διάρκεια του σχηματισμού του. Μ' άλλα λόγια πρόκειται για ένα ωόν, που έμολυνθη από το μικρόβιο της σφιλίδης και όχι για αλλοίωση των γεννητών συνεπεία αυτής της ασθένειας. Το ίδιο συμβαίνει στα παιδιά των αλκοολικών, που παρουσιάζουν πολλές φορές διάφορες σωματικές παραμορφώσεις. Και στην περίπτωση αυτή δεν έχουμε βλάβη ή ανωμαλία των γεννητών, αλλά μια δηλητηρίαση των σεξουαλικών κυττάρων από το οινόπνευμα, κατά την περίοδο της γονιμοποιήσεώς των. Τα παιδιά των αλκοολικών, μ' όλο που έχουν διάφορες παραμορφώσεις, θα γεννηθούν απογόνους τελείως κανονικούς.

Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις πρόκειται για μια κληρονομική μεταβίβαση.

Οι γνησίες κληρονομικές ασθένειες είναι σπάνιες και διακρίνονται σε δύο κατηγορίες: τις καθολικές, εκείνες, δηλαδή, που μεταβιβάζονται σε οποιαδήποτε περίπτωση σ' αυτές τις σχετικές, εκείνες που μεταβιβάζονται υπό όρισμένες προϋποθέσεις.

Οι καθολικές κληρονομικές ασθένειες μεταβιβάζονται στο σύνολο των απογόνων της πρώτης γενιάς και στα 75% της δεύτερης.

Μεταξύ αυτών οι κυριότερες είναι:

1. Οι παραμορφώσεις των άκρων:

α) η βραχυδακτυλία, που χαρακτηρίζεται από κοντούς δακτύλους, με δύο μόνον φάλαγγες.

β) η πολυδακτυλία, που χαρακτηρίζεται από το ότι το άτομο έχει περισσότερους δακτύλους των κανονικών (π.χ. έξι δακτύλους στα χέρια ή τα πόδια).

γ) ο περιωρισμένος αριθμός των δακτύλων των νεφρών ή των ποδιών (π.χ. χέρια με δύο δακτύλους).

2. Ανωμαλίες του δερματικού ιστού:

α) υποτρίχωση: παντελής έλλειψη τριχών (σπανίο).

β) ιχθυώσεις: δέρμα με ακανόνιστες προεξοχές, που το κάνουν να μοιάζει με το δέρμα του ψαριού.

γ) Κεράτωση της παλάμης των χεριών ή του πέλματος των ποδιών. Η παλάμη ή το πέλμα σκεπάζονται από ένα σκληρό δέρμα με μικρές μυτερές προεξοχές.

3. Γενικές ασθένειες:

α) οικογενειακή χολαίμια. Τα άτομα που πάσχουν απ' αυτή την ασθένεια έχουν μέσα στο αίμα των έναν υπερβολικό αριθμό χολικών στοιχείων. Για το λόγο αυτό η χροιά των είναι κιτρινωπή. Υποφέρουν επίσης από το σπυκτό των.

β) νευροϊσοαιμάτωσις, μια ασθένεια δερματική και νευρική. Γενικά, οι άνθρωποι που πάσχουν από γνησίες καθολικές κληρονομικές ασθένειες τις μεταβιβάζουν και στα παιδιά των και αν ακόμη συζητούν με άτομο τελείως υγιές.

Δεν συμβαίνει το ίδιο, όμως, με τις σχετικές κληρονομικές ασθένειες. Στην περίπτωση αυτή, το άτομο που είναι φορέας της ασθένειας θα την μεταβιβάσει και στα παιδιά του μόνον αν συζητήσει ένα άλλο άτομο, που να πάσχει από την ίδια ασθένεια ή να καπνίζει από γονείς που έπασχαν απ' αυτή.

Μεταξύ αυτών των ασθενειών είναι:

α) η εκ γενετής εξάρθρωσις των οστών της σφύρας.

β) ο εκ γενετής νανισμός (όχι εκείνος που οφείλεται σε ελαττωματικότητα των εκκρίσεων των αδένων).

γ) η αμφιβληστροίτις, πάθησις του αμφιβληστροειδούς κινήτων, που απειλεί την όραση.

δ) η κληρονομική επιληψία.

ε) η κληρονομική κεφαλαλγία.

στ) ώρισμένες μορφές ηλιθιότητας.

Υπάρχουν, τέλος, ώρισμένες κληρονομικές ασθένειες, των οποίων η μετάδοσις φαίνεται ότι είναι στενότερα συνδεδεμένη με το φύλον. Μια τέτοια ασθένεια είναι η αιμοφιλία, που μεταβιβάζεται από τις γυναίκες μόνον στους αρρένας απογόνους των. Ο δαλτωνισμός επίσης μεταβιβάζεται από τις γυναίκες μόνον στους αρρένας απογόνους των.

Στις δύο αυτές περιπτώσεις, η μεταβίβασις μπορεί να γίνει από μια μητέρα τελείως υγιή, που φέρει όμως μέσα στα χρωμοσώματα των σεξουαλικών κυττάρων της γεννητάς, παρουσιάζοντας τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της αιμοφιλίας ή του δαλτωνισμού.

Αυτές είναι οι κυριότερες από τις γνησίες κληρονομικές ασθένειες. Στις μη γνησίες, στις οποίες περιλαμβάνονται όλες σχεδόν οι μολυσματικές ασθένειες, η μόλυνσις γίνεται κατά τη σύλληψη ή την κυφορία του νεογνού είτε από την ίδια τη μητέρα είτε από στοιχεία, που προέρχονται από τον πατέρα.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ κι' η πολυγαμία

Τι αποκάλυπτουν οι στατιστικές

Είπε πολυάγες οι γυναίκες; Πρό ολίγων ετών, η έρωσις αυτή θα έθεωρείτο ανήθικη και προσβλητική. Σήμερα όμως απασχολεί σοβαρά το ίδιο το γυναικείο φύλον.

Η εντύπωσις ότι οι γυναίκες κλίνουν προς τη μονογαμία, δεν βασίζεται καθόλου στα ιστορικά και κοινωνιολογικά δεδομένα. Απεναντίας, όλ' αυτά τα στοιχεία δείχνουν ότι οι γυναίκες αναζητούν την ποικιλία στον έρωτα, όπως και οι άντρες.

Οι Βραζιλιανοί ιστορικοί μάς πληροφορούν ότι, στις φυλές Γκουαϊκούρους και Γκουάνας, οι γυναίκες, ιδίως της ανώτερης τάξεως, είχαν διαρκώς, μέρα και νύχτα, στο πλευρό τους ένα ή δύο φίλους. Επίσης στην Αραβία και στη Μαδαγασκάρη οι γυναίκες της τάξεως των ευγενών αποφεύγουν να ενωθούν νόμιμα μ' ένα μόνον άντρα και δεν κρύβουν τις σχέσεις τους με πολλούς συγχρόνως. Στη Σιέρα-Λεόνε, της Δυτ. Αφρικής, θεωρείται... αγένεια το να μη δεχθί μια γυναίκα παντρεμένη τις προτάσεις ενός έρωτευμένου.

Είπε φανερό λοιπόν ότι, όσκις το επέτρεψαν οι συνθήκες, η γυναίκα προτίμησε την πολυγαμία, όσο και ο άντρας. Κατά τη γνώμη μερικών κοινωνιολόγων, αυτό δεν οφείλεται σε μια ένστικτη κλίσις της προς την πολυγαμία, αλλά στην έντονη επιθυμία της να δείξει με κάθε τρόπο, ότι δεν υστερεί σε έλευθρία απ' τον άντρα.

Πως λοιπόν διατηρήθηκε ο θεσμός της μονογαμίας στις πολιτισμένες χώρες; Φαίνεται ότι στηρίχθηκε μάλλον σε λόγους οικονομικούς. Επικράτησε δηλαδή στην Εύρωπη όφ' ότου οι άνθρωποι άποχτησαν την έννοια της ιδιοκτησίας, κι επομένως ήλθαν ναχουν νομίμως κληρονομίους, για να τους μεταβιβάσουν την περιουσία τους. Και σήμερα ακόμη η ανάγκη της ανεγνωρισμένης πατρότητος αποτελεί το κυριώτερο στήριγμα της μονογαμίας.

Ωστόσο, κι όταν ακόμη επεκράτησε η μονογαμία στην αρχαία Εύρωπη, διατηρήθηκε η περιφρόνησις προς τη γυναίκα, που εξακολουθούσε να θεωρείται κτήμα του άνδρος. Στην Αγγλία π.χ., η νομοθεσία του βασιλέως Έδουαρντ όριζε ότι, αν ένας άντρας αποπλανούσε τη σύζυγο ενός άλλου, όφειλε να πληρώσει πρόστιμο στο σύζυγο και να του προμηθεύσει μια άλλη γυναίκα. Η σύζυγος άπιστα έθεωρείτο μάλλον άδικη κατά της ιδιοκτησίας... κι όχι κατά της τιμής.

Οι σύζυγοι αγοράζαν τις γυναίκες τους, σε τιμές κυμαινόμενες αναλόγως... της ποιότητος τους! Μια χόσα π.χ. είχε τη μισή αξία από μια παρθένα... Οι πατέρες που είχαν πολλές κόρες, έθεωρούντο πλούσιοι, γιατί τα κορίτσια τους αποτελούσαν ένα αξιόλογο κεφάλαιο.

Σήμερα, οι κοινωνιολόγοι συμφωνούν ότι η μονογαμία ψυχωραγεί, ιδίως στις Ηνωμ. Πολιτείες. Γιατί εκείνος που χωρίζει κι ξαναπαντρεύεται πολλές φορές, δεν είναι βέβαια, μονόγαμος, αλλά ένας είδος... πολυγάμου υπό μάσκεα.

Η τάσις δε αυτή παρτηρείται κυρίως στο γυναικείο φύλον. Πράγματι, τα 65% των διαζυγίων χρησιμοποιούνται σε γυναίκες. Έξ άλλου, μια στατιστική που έγινε μεταξύ των δύο φύλων, απέδειξε ότι τα 49% των παντρεμένων γυναικών είχαν εξωσυζυγικές έρωτικές περιπτώσεις, ενώ στους άντρες η αναλογία ήταν μόνο 29%.

Η τάσις προς την πολυγαμία οφείλεται, κατά τους ψυχολόγους, στο ότι η έρωτική φλόγα διατηρείται πολύ λίγο. Σβύνει γρήγορα και δίνει τη θέση της στη στολή, στην αδιαφορία ή στην αντιπάθεια. Αλλά ο άνθρωπος έχει ανάγκη στη ζωή του απ' το δυναμικό κίνητρο του έρωτος και γι' αυτό τείνει να το αναζητήσει αλλού. Το χαρακτηριστικό είναι ότι, στους λαούς που παίρνουν σοβαρώτερα την ιδέα του ρωμηντικού έρωτος, η μονογαμία παρουσιάζει το μεγαλύτερο κλονισμό.

Φ. ΤΣΕΝΤΟΡ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

κι' η πολυγαμία

Τι αποκάλυπτουν οι στατιστικές

Είπε πολυάγες οι γυναίκες; Πρό ολίγων ετών,

η έρωσις αυτή θα έθεωρείτο ανήθικη και προσβλητική.

Σήμερα όμως απασχολεί σοβαρά το ίδιο το γυναικείο φύλον.

Η εντύπωσις ότι οι γυναίκες κλίνουν προς τη μονογαμία,

δεν βασίζεται καθόλου στα ιστορικά και κοινωνιολογικά δεδομένα.

Απεναντίας, όλ' αυτά τα στοιχεία δείχνουν ότι οι γυναίκες αναζητούν την ποικιλία στον έρωτα,

όπως και οι άντρες.

Οι Βραζιλιανοί ιστορικοί μάς πληροφορούν ότι, στις φυλές Γκουαϊκούρους και Γκουάνας, οι γυναίκες, ιδίως της ανώτερης τάξεως, είχαν διαρκώς, μέρα και νύχτα, στο πλευρό τους ένα ή δύο φίλους.

Επίσης στην Αραβία και στη Μαδαγασκάρη οι γυναίκες της τάξεως των ευγενών αποφεύγουν να ενωθούν νόμιμα μ' ένα μόνον άντρα και δεν κρύβουν τις σχέσεις τους με πολλούς συγχρόνως.

Στη Σιέρα-Λεόνε, της Δυτ. Αφρικής, θεωρείται... αγένεια το να μη δεχθί μια γυναίκα παντρεμένη τις προτάσεις ενός έρωτευμένου.

Είπε φανερό λοιπόν ότι, όσκις το επέτρεψαν οι συνθήκες, η γυναίκα προτίμησε την πολυγαμία, όσο και ο άντρας.

Κατά τη γνώμη μερικών κοινωνιολόγων, αυτό δεν οφείλεται σε μια ένστικτη κλίσις της προς την πολυγαμία, αλλά στην έντονη επιθυμία της να δείξει με κάθε τρόπο, ότι δεν υστερεί σε έλευθρία απ' τον άντρα.

Πως λοιπόν διατηρήθηκε ο θεσμός της μονογαμίας στις πολιτισμένες χώρες;

Φαίνεται ότι στηρίχθηκε μάλλον σε λόγους οικονομικούς.

Επικράτησε δηλαδή στην Εύρωπη όφ' ότου οι άνθρωποι άποχτησαν την έννοια της ιδιοκτησίας, κι επομένως ήλθαν ναχουν νομίμως κληρονομίους, για να τους μεταβιβάσουν την περιουσία τους.

Και σήμερα ακόμη η ανάγκη της ανεγνωρισμένης πατρότητος αποτελεί το κυριώτερο στήριγμα της μονογαμίας.

Ωστόσο, κι όταν ακόμη επεκράτησε η μονογαμία στην αρχαία Εύρωπη, διατηρήθηκε η περιφρόνησις προς τη γυναίκα, που εξακολουθούσε να θεωρείται κτήμα του άνδρος.

Στην Αγγλία π.χ., η νομοθεσία του βασιλέως Έδουαρντ όριζε ότι, αν ένας άντρας αποπλανούσε τη σύζυγο ενός άλλου, όφειλε να πληρώσει πρόστιμο στο σύζυγο και να του προμηθεύσει μια άλλη γυναίκα.

Η σύζυγος άπιστα έθεωρείτο μάλλον άδικη κατά της ιδιοκτησίας... κι όχι κατά της τιμής.

Οι σύζυγοι αγοράζαν τις γυναίκες τους, σε τιμές κυμαινόμενες αναλόγως... της ποιότητος τους!

Μια χόσα π.χ. είχε τη μισή αξία από μια παρθένα... Οι πατέρες που είχαν πολλές κόρες, έθεωρούντο πλούσιοι, γιατί τα κορίτσια τους αποτελούσαν ένα αξιόλογο κεφάλαιο.

Σήμερα, οι κοινωνιολόγοι συμφωνούν ότι η μονογαμία ψυχωραγεί, ιδίως στις Ηνωμ. Πολιτείες.

Γιατί εκείνος που χωρίζει κι ξαναπαντρεύεται πολλές φορές, δεν είναι βέβαια, μονόγαμος, αλλά ένας είδος... πολυγάμου υπό μάσκεα.

Η τάσις δε αυτή παρτηρείται κυρίως στο γυναικείο φύλον.

Πράγματι, τα 65% των διαζυγίων χρησιμοποιούνται σε γυναίκες.

Έξ άλλου, μια στατιστική που έγινε μεταξύ των δύο φύλων, απέδειξε ότι τα 49% των παντρεμένων γυναικών είχαν εξωσυζυγικές έρωτικές περιπτώσεις, ενώ στους άντρες η αναλογία ήταν μόνο 29%.

Η τάσις προς την πολυγαμία οφείλεται, κατά τους ψυχολόγους, στο ότι η έρωτική φλόγα διατηρείται πολύ λίγο.

Σβύνει γρήγορα και δίνει τη θέση της στη στολή, στην αδιαφορία ή στην αντιπάθεια.

Αλλά ο άνθρωπος έχει ανάγκη στη ζωή του απ' το δυναμικό κίνητρο του έρωτος και γι' αυτό τείνει να το αναζητήσει αλλού.

Το χαρακτηριστικό είναι ότι, στους λαούς που παίρνουν σοβαρώτερα την ιδέα του ρωμηντικού έρωτος, η μονογαμία παρουσιάζει το μεγαλύτερο κλονισμό.

Φ. ΤΣΕΝΤΟΡ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

κι' η πολυγαμία

Τι αποκάλυπτουν οι στατιστικές

Είπε πολυάγες οι γυναίκες; Πρό ολίγων ετών,

η έρωσις αυτή θα έθεωρείτο ανήθικη και προσβλητική.

Σήμερα όμως απασχολεί σοβαρά το ίδιο το γυναικείο φύλον.

Η εντύπωσις ότι οι γυναίκες κλίνουν προς τη μονογαμία,

δεν βασίζεται καθόλου στα ιστορικά και κοινωνιολογικά δεδομένα.

Απεναντίας, όλ' αυτά τα στοιχεία δείχνουν ότι οι γυναίκες αναζητούν την ποικιλία στον έρωτα,

όπως και οι άντρες.

Οι Βραζιλιανοί ιστορικοί μάς πληροφορούν ότι, στις φυλές Γκουαϊκούρους και Γκουάνας, οι γυναίκες, ιδίως της ανώτερης τάξεως, είχαν διαρκώς, μέρα και νύχτα, στο πλευρό τους ένα ή δύο φίλους.

Επίσης στην Αραβία και στη Μαδαγασκάρη οι γυναίκες της τάξεως των ευγενών αποφεύγουν να ενωθούν νόμιμα μ' ένα μόνον άντρα και δεν κρύβουν τις σχέσεις τους με πολλούς συγχρόνως.

Στη Σιέρα-Λεόνε, της Δυτ. Αφρικής, θεωρείται... αγένεια το να μη δεχθί μια γυναίκα παντρεμένη τις προτάσεις ενός έρωτευμένου.

Είπε φανερό λοιπόν ότι, όσκις το επέτρεψαν οι συνθήκες, η γυναίκα προτίμησε την πολυγαμία, όσο και ο άντρας.

Κατά τη γνώμη μερικών κοινωνιολόγων, αυτό δεν οφείλεται σε μια ένστικτη κλίσις της προς την πολυγαμία, αλλά στην έντονη επιθυμία της να δείξει με κάθε τρόπο, ότι δεν υστερεί σε έλευθρία απ' τον άντρα.

Πως λοιπόν διατηρήθηκε ο θεσμός της μονογαμίας στις πολιτισμένες χώρες;

Φαίνεται ότι στηρίχθηκε μάλλον σε λόγους οικονομικούς.

Επικράτησε δηλαδή στην Εύρωπη όφ' ότου οι άνθρωποι άποχτησαν την έννοια της ιδιοκτησίας, κι επομένως ήλθαν ναχουν νομίμως κληρονομίους, για να τους μεταβιβάσουν την περιουσία τους.

Και σήμερα ακόμη η ανάγκη της ανεγνωρισμένης πατρότητος αποτελεί το κυριώτερο στήριγμα της μονογαμίας.

Ωστόσο, κι όταν ακόμη επεκράτησε η μονογαμία στην αρχαία Εύρωπη, διατηρήθηκε η περιφρόνησις προς τη γυναίκα, που εξακολουθούσε να θεωρείται κτήμα του άνδρος.

Στην Αγγλία π.χ., η νομοθεσία του βασιλέως Έδουαρντ όριζε ότι, αν ένας άντρας αποπλανούσε τη σύζυγο ενός άλλου, όφειλε να πληρώσει πρόστιμο στο σύζυγο και να του προμηθεύσει μια άλλη γυναίκα.

Η σύζυγος άπιστα έθεωρείτο μάλλον άδικη κατά της ιδιοκτησίας... κι όχι κατά της τιμής.

Οι σύζυγοι αγοράζαν τις γυναίκες τους, σε τιμές κυμαινόμενες αναλόγως... της ποιότητος τους!

Μια χόσα π.χ. είχε τη μισή αξία από μια παρθένα... Οι πατέρες που είχαν πολλές κόρες, έθεωρούντο πλούσιοι, γιατί τα κορίτσια τους αποτελούσαν ένα αξιόλογο κεφάλαιο.

Σήμερα, οι κοινωνιολόγοι συμφωνούν ότι η μονογαμία ψυχωραγεί, ιδίως στις Ηνωμ. Πολιτείες.

Γιατί εκείνος που χωρίζει κι ξαναπαντρεύεται πολλές φορές, δεν είναι βέβαια, μονόγαμος, αλλά ένας είδος... πολυγάμου υπό μάσκεα.

Η τάσις δε αυτή παρτηρείται κυρίως στο γυναικείο φύλον.

Πράγματι, τα 65% των διαζυγίων χρησιμοποιούνται σε γυναίκες.

Έξ άλλου, μια στατιστική που έγινε μεταξύ των δύο φύλων, απέδειξε ότι τα 49% των παντρεμένων γυναικών είχαν εξωσυζυγικές έρωτικές περιπτώσεις, ενώ στους άντρες η αναλογία ήταν μόνο 29%.

Η τάσις προς την πολυγαμία οφείλεται, κατά τους ψυχολόγους, στο ότι η έρωτική φλόγα διατηρείται πολύ λίγο.

Σβύνει γρήγορα και δίνει τη θέση της στη στολή, στην αδιαφορία ή στην αντιπάθεια.

Αλλά ο άνθρωπος έχει ανάγκη στη ζωή του απ' το δυναμικό κίνητρο του έρωτος και γι' αυτό τείνει να το αναζητήσει αλλού.

Το χαρακτηριστικό είναι ότι, στους λαούς που παίρνουν σοβαρώτερα την ιδέα του ρωμηντικού έρωτος, η μονογαμία παρουσιάζει το μεγαλύτερο κλονισμό.

Φ. ΤΣΕΝΤΟΡ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

κι' η πολυγαμία

Τι αποκάλυπτουν οι στατιστικές

Είπε πολυάγες οι γυναίκες; Πρό ολίγων ετών,

η έρωσις αυτή θα έθεωρείτο ανήθικη και προσβλητική.

Σήμερα όμως απασχολεί σοβαρά το ίδιο το γυναικείο φύλον.

Η εντύπωσις ότι οι γυναίκες κλίνουν προς τη μονογαμία,

δεν βασίζεται καθόλου στα ιστορικά και κοινωνιολογικά δεδομένα.

Απεναντίας, όλ' αυτά τα στοιχεία δείχνουν ότι οι γυναίκες αναζητούν την ποικιλία στον έρωτα,

όπως και οι άντρες.

Οι Βραζιλιανοί ιστορικοί μάς πληροφορούν ότι, στις φυλές Γκουαϊκούρους και Γκουάνας, οι γυναίκες, ιδίως της ανώτερης τάξεως, είχαν διαρκώς, μέρα και νύχτα, στο πλευρό τους ένα ή δύο φίλους.

Επίσης στην Αραβία και στη Μαδαγασκάρη οι γυναίκες της τάξεως των ευγενών αποφεύγουν να ενωθούν νόμιμα μ' ένα μόνον άντρα και δεν κρύβουν τις σχέσεις τους με πολλούς συγχρόνως.

Στη Σιέρα-Λεόνε, της Δυτ. Αφρικής, θεωρείται... αγένεια το να μη δεχθί μια γυναίκα παντρεμένη τις προτάσεις ενός έρωτευμένου.

Είπε φανερό λοιπόν ότι, όσκις το επέτρεψαν οι συνθήκες, η γυναίκα προτίμησε την πολυγαμία, όσο και ο άντρας.

Κατά τη γνώμη μερικών κοινωνιολόγων, αυτό δεν οφείλεται σε μια ένστικτη κλίσις της προς την πολυγαμία, αλλά στην έντονη επιθυμία της να δείξει με κάθε τρόπο, ότι δεν υστερεί σε έλευθρία απ' τον άντρα.

Πως λοιπόν διατηρήθηκε ο θεσμός της μονογαμίας στις πολιτισμένες χώρες;

Φαίνεται ότι στηρίχθηκε μάλλον σε λόγους οικονομικούς.

Επικράτησε δηλαδή στην Εύρωπη όφ' ότου οι άνθρωποι άποχτησαν την έννοια της ιδιοκτησίας, κι επομένως ήλθαν ναχουν νομίμως κληρονομίους, για να τους μεταβιβάσουν την περιουσία τους.

Και σήμερα ακόμη η ανάγκη της ανεγνωρισμένης πατρότητος αποτελεί το κυριώτερο στήριγμα της μονογαμίας.

Ωστόσο, κι όταν ακόμη επεκράτησε η μονογαμία στην αρχαία Εύρωπη, διατηρήθηκε η περιφρόνησις προς τη γυναίκα, που εξακολουθούσε να θεωρείται κτήμα του άνδρος.

Στην Αγγλία π.χ., η νομοθεσία του βασιλέως Έδουαρντ όριζε ότι, αν ένας άντρας αποπλανούσε τη σύζυγο ενός άλλου, όφειλε να πληρώσει πρόστιμο στο σύζυγο και να του προμηθεύσει μια άλλη γυναίκα.

Η σύζυγος άπιστα έθεωρείτο μάλλον άδικη κατά της ιδιοκτησίας... κι όχι κατά της τιμής.

Οι σύζυγοι αγοράζαν τις γυναίκες τους, σε τιμές κυμαινόμενες αναλόγως... της ποιότητος τους!

Μια χόσα π.χ. είχε τη μισή αξία από μια παρθένα... Οι πατέρες που είχαν πολλές κόρες, έθεωρούντο πλούσιοι, γιατί τα κορίτσια τους αποτελούσαν ένα αξιόλογο κεφάλαιο.

Σήμερα, οι κοινωνιολόγοι συμφωνούν ότι η μονογαμία ψυχωραγεί, ιδίως στις Ηνωμ. Πολιτείες.

Γιατί εκείνος που χωρίζει κι ξαναπαντρεύεται πολλές φορές, δεν είναι βέβαια, μονόγαμος, αλλά ένας είδος... πολυγάμου υπό μάσκεα.

Η τάσις δε αυτή παρτηρείται κυρίως στο γυναικείο φύλον.

Πράγματι, τα 65% των διαζυγίων χρησιμοποιούνται σε γυναίκες.

Έξ άλλου, μια στατιστική που έγινε μεταξύ των δύο φύλων, απέδειξε ότι τα 49% των παντρεμένων γυναικών είχαν εξωσυζυγικές έρωτικές περιπτώσεις, ενώ στους άντρες η αναλογία ήταν μόνο 29%.

Η τάσις προς την πολυγαμία οφείλεται, κατά τους ψυχολόγους, στο ότι η έρωτική φλόγα διατηρείται πολύ λίγο.

Σβύνει γρήγορα και δίνει τη θέση της στη στολή, στην αδιαφορία ή στην αντιπάθεια.

Αλλά ο άνθρωπος έχει ανάγκη στη ζωή του απ' το δυναμικό κίνητρο του έρωτος και γι' αυτό τείνει να το αναζητήσει αλλού.

Το χαρακτηριστικό είναι ότι, στους λαούς που παίρνουν σοβαρώτερα την ιδέα του ρωμηντικού έρωτος, η μονογαμία παρουσιάζει το μεγαλύτερο κλονισμό.

Φ. ΤΣΕΝΤΟΡ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

κι' η πολυγαμία

Τι αποκάλυπτουν οι στατιστικές

Είπε πολυάγες οι γυναίκες; Πρό ολίγων ετών,

η έρωσις αυτή θα έθεωρείτο ανήθικη και προσβλητική.

Σήμερα όμως απασχολεί σοβαρά το ίδιο το γυναικείο φύλον.

Η εντύπωσις ότι οι γυναίκες κλίνουν προς τη μονογαμία,

δεν βασίζεται καθόλου στα ιστορικά και κοινωνιολογικά δεδομένα.

Απεναντίας, όλ' αυτά τα στοιχεία δείχνουν ότι οι γυναίκες αναζητούν την ποικιλία στον έρωτα,

όπως και οι άντρες.

Οι Βραζιλιανοί ιστορικοί μάς πληροφορούν ότι, στις φυλές Γκουαϊκούρους και Γκουάνας, οι γυναίκες, ιδίως της ανώτερης τάξεως, είχαν διαρκώς, μέρα και νύχτα, στο πλευρό τους ένα ή δύο φίλους.

Επίσης στην Αραβία και στη Μαδαγασκάρη οι γυναίκες της τάξεως των ευγενών αποφεύγουν να ενωθούν νόμιμα μ' ένα μόνον άντρα και δεν κρύβουν τις σχέσεις τους με πολλούς συγχρόνως.

Στη Σιέρα-Λεόνε, της Δυτ. Αφρικής, θεωρεί

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΒΕΡΝΟΤΣΙΚΑ

Μην καταστρέψεις το μίσος σου με τη βία σου. Θάρρη μία μέρα που το μίσος αυτό, η εκδίκησή σου θα γίνει χαρά κι' αγαλλίασις για σένα.

Έτσι λέει μία παλιά τσοκάνικη παροιμία.

Και θάπρεπε να την ήξερε η Βερνοτσικά Σαλδιάτι, που περίμενε τρία ολόκληρα χρόνια, ως πού να πάρη τη δικαίη εκδίκησή της.

Η ιστορία της πιάνει μερικές σελίδες των παλαιών χρονικών της Φλωρεντίας κι' έχει για τίτλο τη φράση: «Κράτα το μίσος μέσα στην καρδιά σου και περιμένε».

Την εποχή εκείνη, ο Γιάκοπο Σαλδιάτι ήταν άρχοντας της Φλωρεντίας. Περήφανος για τη δύναμή του, έκανε όλους να λυγίζουν κάτω από τη θέλησή του. Μά ήταν γεμάτος σταργή και τρυφερότητα για την όμορφη Βερνοτσικά, τη γυναίκα του. Κι' όλοι ήξεραν πως της ήταν πιστός και πως δεν έβλεπε την ώρα να ξεπερδέψη τις υποθέσεις της πολιτείας για να τρέξη κοντά της.

Μία μέρα, ένα καινούργιο πρεσβευτής της Βενετίας έφτασε στη Φλωρεντία. Τον έλεγαν Λορέντζο Τσενάτσι κι' ήταν πολύ γέρος. Αλλά είχε μία πολύ νέα και πολύ όμορφη γυναίκα, την Καταρίνα.

Στην αρχή, όλοι τη νόμισαν για κόρη του. Κι' έτριαν τα μάτια τους από κατάπληξη, όταν έμαθαν πως ήταν γυναίκα του. Η Καταρίνα δεν θα ήταν είκοσι χρόνων. Κι' ο Λορέντζο Τσενάτσι υποσχέθηκε να είχε περάσει από καιρό τα εξήντα.

Ο Γιάκοπο Σαλδιάτι τους δέχθηκε στο παλάτι του κι' έδωκε ένα μεγάλο χορό για να πανηγυρίση τον έρχομό του καινούργιου πρεσβευτού της Γαληνοτάτης Δημοκρατίας. Έπειτα από μερικές ημέρες, ο Λορέντζο Τσενάτσι τον προσκάλεσε στο μεγάλο του σέ γεύμα.

Και τότε έγινε κάτι που ήταν πολύ περίεργο για ένα επίσημο γεύμα.

Σε μία στιγμή, ο Λορέντζο Τσενάτσι, που ήταν ένας άνθρωπος πολύ σωματοκόρης και δυσκίνητος, έγειρε το κεφάλι στο στήθος του κι' αποκοιμήθηκε. Έτσι, ο Γιάκοπο Σαλδιάτι και η όμορφη Καταρίνα έμειναν μόνοι ο ένας απέναντι στον άλλον.

Τι είπαν όλη την ώρα που ο Λορέντζο Τσενάτσι, κουρασμένος από τα χρόνια και το φαί, κοιμόταν στην πολυθρόνα του;

Κανείς δεν το έμαθε ποτέ. Αλλά όταν ο Γιάκοπο Σαλδιάτι έφυγε από το σπίτι του Τσενάτσι, δεν ένοιωσε πια την ίδια βία όπως άλλοτε να γυρίση κοντά στην Βερνοτσικά. Κι' η Καταρίνα, από τ' άλλο μέρος, σκεφτόταν πως ήταν πολύ δυστυχισμένη, γιατί η μοίρα της την είχε σμίξει με έναν άνθρωπο, που δεν θα μπορούσε να την καταλάβη ποτέ.

Αυτή η σκέψις δεν είχε περάσει καμιά άλλη φορά από το μυαλό της. Αλλά η εμφάνισις του Γιάκοπο Σαλδιάτι με το ψηλό ανάστημά και την άρρενωπη φυσιογνωμία, που καθρέφτιζε τη δύναμη και το θάρρος, την είχαν αναστατώσει.

ΒΕΝΕΤΣΙΑΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

νεύονται χίλια - δυό μέσα για να μπορούν να βλέπουνται κρυφά.

Η Βερνοτσικά έμαθε πολύ γρήγορα την αλήθεια. Αλλάστε, ποιά ανάγκη ήταν να μάθ' από τους άλλους τη δυστυχία που την είχε βρή; Η ψυχρή στάσις που έδειχνε τώρα ο Γιάκοπο απέναντί της ήταν αρκετή για να την κάμη να καταλάβη πως είχε χάσει την αγάπη του.

Ο Γιάκοπο κι' η Καταρίνα ήταν άνικανοι να σταθούν στο αίσιμά τους...

Δέχθηκε τότε με περηφάνεια κι' αξιοπρέπεια αυτό το πλήγμα, και δεν άφησε κανένα να μαντέψη το σαρακι που της ξέσχιζε νύχτα και μέρα την καρδιά. Ούτε στον άντρα της παραπονέθηκε κοντά της. Για πάθησε να τον ξαναφέρει κοντά της. Μήπως ήταν καμιά γυναικούποιο λόγος; Μήπως ήταν καμιά σέρονταιλα από κείνες που κλαίνε και σέρονται στα πόδια των αντρών, εκπληρώντας τη συμπόνοια τους; Όχι! Εκείνο που ήθελε η Βερνοτσικά ήταν η αγάπη του Γιάκοπο. Κι' αυτήν την είχε χάσει. Δεν την ένιωσε πια αν ο άντρας της θα ξαναγύριζε κοντά της. Κι' ούτε το ήθελε.

Έτσι κυλούσαν οι μήνες ο ένας έπειτα από τον άλλον. Ο γέρος Τσενάτσι δεν είχε καταλάβει τίποτε. Κι' η Βερνοτσικά που τα ήξερε όλα έκανε πως αγνοούσε τις σχέσεις των δυο άντρα της. Η πώς δεν την ενδιέφεραν.

Μία μέρα — κόντευαν πιά τρία χρόνια από τότε που είχαν αρχίσει ο σύνδεσμος του Γιάκοπο με την Καταρίνα — η νεαρή γυναίκα είπε στον άντρα της:

— Μεθαύριο είναι τα γενέθλιά μου. Είμαι μόνο είκοσι έξη χρόνων κι' όμως μου φαίνεται πως ζω από αιώνες. Θα μου επιτρέψεις να προσκαλέσω μερικούς κοινούς φίλους μας σ' ένα γεύμα;

— Η ερώτησίς σου είναι περιττή, αγαπητή μου, απάντησε ο Σαλδιάτι. Θα μπορούσε να το κάμης χωρίς να με ρωτήσεις.

— Ήθελα την έγκρισή σου, είπεν η Βερνοτσικά. Και κάτι άλλο ακόμη: την υποσχεσίς πως θα τιμήσης με την παρουσία σου αυτό το γεύμα.

Ο Γιάκοπο κατσούφιασε. Γιατί από καιρό τώρα είχε πάρει τη συνήθεια να μένη όσο λιγότερο μπορούσε στο σπίτι του.

— Έστω, απάντησε έπειτα από μικρό διατάγιο. Έχεις την υποσχεσί μου.

— Δεν μου φτάνει, είπεν η Βερνοτσικά. Οι φίλοι μας νομίζουν — άδικα, βέβαια — πως οι σχέσεις μας δεν είναι τόσο θερμές όπως πριν. Κι' είναι πιθανόν να μην έρθουν στην πρόσκλησή μου, από φόβο μήπως σ'ε δυσαρεστήσουν. Κάθισε, λοιπόν, στο γραφείο σου και γράψε ότι θα σου πω... Να... μερικά απλά λόγια, π. χ. «Η επιθυμία της γυναίκας μου είναι και δική μου». Έπειτα θα βάλης την υπογραφή σου...

Ο Γιάκοπο δεν έφερε κανένα διατάγιο. Και συμμορφώθηκε πρόθυμα με την παίτησή της.

Την ώριμένη ημέρα, η Βερνοτσικά εμφανίσθηκε μπροστά στον άντρα της, φορώντας ένα κατακόκκινο φόρεμα από ισπανικό βελούδο, στολισμένο με χρυσά κεντήματα και διαμάντια.

Η όμορφιά της έλαμπε σαν άρχαιας θεάς. Αλλά ο Γιάκοπο ούτε την πρόσεξε. Βιάζόταν να τελειώση το συντομότερο αυτό το γεύμα, για να τρέξη κοντά στην αγαπημένη του Καταρίνα που ήταν μόνη, γιατί ο άντρας της έλειπε στη Βενετία.

Αλλά, μ' όλο που είχε περάσει το σημέρι, κανείς από τους προσκεκλημένους δεν είχε φανή.

Ο Γιάκοπο άνυπομονούσε.

— Μήπως έγινε λάθος στις προσλήσεις; ρώτησε.

— Άδυνατον! απάντησε γελώντας η Βερνοτσικά. Αλλά κανείς δεν πρέπει να πη ότι ο πανίσχυρος άρχοντας της Φλωρεντίας περίμενε τους προσκεκλημένους του. Ας περάσωμε στην τραπέζια, αγαπητέ μου σύζυγε!...

σως οι υπηρέτες ώδηγησαν κατά λάθος εκεί τους φίλους μας...

Και, λέγοντας αυτά, πέρασε το χέρι της στο μπράτσο του άντρας της και τον τράβηξε προς το μέρος της τραπέζιας. Αλλά όταν έφτασαν εκεί, ο Σαλδιάτι κύτταξε έκπληκτος τη γυναίκα του.

— Μου είχες μιλήσει για πολλούς προσκεκλημένους, της είπε. Αλλά στο τραπέζι βλέπω τρία μόνον σερίβια... Το δικό σου, το δικό μου και το τρίτο... Τι σημαίνει αυτό;

Η Βερνοτσικά γέλασε.

— Ήθελα να σου κάμη μία μικρή έκπληξη, αγαπητή μου Γιάκοπο, είπε. Αντί να προσκαλέσω πολλούς φίλους μας, προτίμησα ένα μόνο... Η καλλιτέρα μία μόνο... Τη γυναίκα που και οι δυο μας αγαπούμε τόσο πολύ!...

Αλλά πλησίασε, λοιπόν, και κάθισε στη θέσι σου... Ω, Θεέ μου, πόσον είσαι άνυπομονος!... Θέλεις να μάθης ποιά είναι η γυναίκα που θα μας συνοδεύση στο φαγητό μας, δεν είναι αλήθεια;... Θα μπορούσα να διασκεδάσω μαζί σου, ζητώντας να το μαντέψης, αλλά σ'ε λυπούμαι... Σήκωσε το σκέπασμα αυτής της μεγάλης χύτρας, που βρίσκεται μπροστά στο τρίτο σερίβιο... Θα καταλάβης αμέσως...

Ο Γιάκοπο Σαλδιάτι έκαμε ένα βήμα και τράβηξε το σκέπασμα. Αλλά αμέσως μία κραυγή φρίκης ξέφυγε από τα χείλη του.

Στο βάθος της χύτρας, πάνω σ' ένα σωρό από πέταλα ρόδων, αναπαύονταν το όμορφο κεφάλι της Καταρίνας Τσενάτσι. Τα μάτια της ήταν μισοκλειστά και θρόμβοι αίματός είχαν παγώσει στο λαιμό της...

Ο δήμιος έκτέλεσε την έγγραφη διαταγή σου, είπε καυχώμενος η Βερνοτσικά. Η τύχη τον ευλόγησε, γιατί ο Τσενάτσι, όπως ξέρεις, άπουσιάζει από μερικές ημέρες στη Βενετία...

Έπειτα η εκδικητική αρχόντισσα βγήκε με άργα βήματα από την αίθουσα, αφήνοντας τον άντρα της στην κατάπληξη και τη λύπη του.

Ο Γιάκοπο Σαλδιάτι κύτταξε με δρβανόχτα μάτια αυτό το κομμένο κεφάλι, σαν να μην μπορούσε να πιστέψη το θέαμα που έδλεπε μπροστά του.

Αλλά δεν ήταν δυνατόν ν' άμφιβάλη. Το κομμένο κεφάλι που αναπαύονταν πάνω στο σωρό των λουλουδιών ήταν της Καταρίνας. Κι' εκείνη που είχε διατάξει τη θανάτωσή της ήταν η γυναίκα του, χρησιμοποιώντας το χαρτί που με τόση άφελεια της είχε δώσει, όταν του μίλησε για τη γιορτή της.

Τρελλός από όργη, έβγαλε τότε το ξίφος του και ώρμησε στο δωμάτιο της Βερνοτσικάς. Αλλά δεν την βρήκε εκεί, ούτε σε κανένα άλλο μέρος του παλατιού.

Ο Γιάκοπο ώρμησε έξαλλος στο δρόμο. Ερεύνησε για τη γυναίκα του στα φιλικά σπίτια, ρώτησε παντού, έξατέλυσε κατασκόπους του.

Μάταιος κόπος. Η εκδικητική αρχόντισσα είχε λάβει τα μέτρα της και δεν κατάρθωσε να την βρή πουθενά.

Περίλυπος, συντριμμένος, με το θάνατο στην καρδιά γύρισε στο μεγάλο του. Γιατί να μη βρή τη γυναίκα του; Θα την σκότωνε χωρίς διατάγιο. Θα βύλιζε με λύσσα το ξίφος του στο στήθος της κι' ίσως ο πόνος του θ' ανακουφίζονταν.

Γιατί να γράψη τις λίγες εκείνες γραμμές στο καταραμένο έκينو χαρτί; Γιατί ν' άφιση να τον εξαπατήσει η γυναίκα του;

Παραπατώντας σαν μεθυσμένος μπήκε και πάλι στην τραπέζια.

Το κεφάλι της αγαπημένης του βρισκόταν ακόμα μέσα στη χύτρα ανάμεσα στα λουλούδια...

Δάκρυα βούρκωναν τα μάτια του. Το ξίφος του ξέφυγε από το χέρι του.

— Αγάπη μου!... Ψιθύρισε. Μά οι νεκροί δεν άπαντούν. — Καταρίνα... Λατρεία μου!... Τα παγωμένα χείλη της νεκρής δεν σάλεψαν.

Ο Γιάκοπο έσκυψε άργα και φίλησε με πάθος, με παραφορά, μ' άπελπισία τα χείλη εκείνα που τα είχε σφραγίσει για πάντα ο θάνατος, ο πιο φρικτός, ο πιο άπαισιος.

Έμεινε κατόπιν πλάι στο κομμένο κε-

Πάνω σ' ένα σωρό από ροδοπέταλα αναπαύονταν το όμορφο κεφάλι της Καταρίνας...

φάλι της λατρευτής του μιλώντας της με πόνο, με σπαραγμό.

Το μαρτύριο του ήταν άπερίγραπτο. Ξαφνικά τα γόνατά του λύγισαν και σάριασθηκε άναίσθητος στο δάπεδο.

Όταν συνήλθε διάταξε έναν έμπιστό του να μεταφέρει το κεφάλι της Καταρίνας στο μεγάλο της και να φροντίση για την ταφή της, χωρίς να άντιληφθή τίποτε ο λαός.

Μά η φοβερή αυτή τραγωδία έγινε γνωστή παρ' όλα τα μέτρα που έλήφθησαν.

Απ' την ημέρα αυτή ο Γιάκοπο πήγαινε συχνά στον τάφο της αγαπημένης του, τον στόλιζε με άνθη και προσευχόταν επί ώρες γονατιστός για τη σωτηρία της ψυχής της.

Εκείνος που δεν έδειξε και τόσο μεγάλη λύπη για τον φρικτό θάνατο της γοητευτικής Καταρίνας ήταν ο σύζυγός της.

Λίγον καιρό άργότερα, μία λαϊκή επανάστασις, που υποστηριζόταν κι' από τους Ένετους, ξέσπασε στη Φλωρεντία.

Ο Γιάκοπο Σαλδιάτι του κάκου προσπάθησε να την καταστείλη. Κι' έπεσε μία μέρα νεκρός έπειτα από μία άγρια συμπλοκή, στη μέση της πλατείας των Ρόδων, σε μικρή άπόστασι από το ανάκτορό του.

Την άλλη μέρα, μία μοναχή παρουσίασθηκε στους άρχηγούς των επαναστατών και ζήτησε να παραλάβη το πτώμα του.

Ήταν η Βερνοτσικά. Έσκυψε τότε πάνω στο νεκρό και κόλλησε με παραφορά τα χείλη της στα δικά του. Έπειτα, φρόντισε η ίδια για την ταφή του συζύγου της κι' άφου τον συνάδευσε ως την τελευταία κατοικία του, ξαναγύρισε στη μονή της Άγίας Κιάρας, όπου πέρασε την υπόλοιπη ζωή της.

Όταν κατάλαβε το θάνατο να πλησίαζε αισθανθηκε τυφείς και τρόμο για το άνατριχιαστικό έγκλημα που είχε διαπράξει. Κι' όταν κάλεσε κοντά της τον πνευματικό για να του εξομολογήται το ζήτησε με δάκρυα στα μάτια, πνιγμένη στους λυγμούς, να προσευχηθή για τη σωτηρία της ψυχής της...

ΜΑΡΕΛΙΑ ΠΕΡΑΛΝΤΙ

ΘΘΘ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΣΤΟΝ ΎΠΝΟ

Ένα μηχανήμα που εφευρε ο Μας Σερρόνερ πρόεδρος του αμερικανικού Ίνστιτούτου Λιγνικού, προορίζεται να διδάσκει... τους κοιμισμένους! Ο εφευρέτης του το ώνόμασε «Υπνομασίνη». Οι δοκιμές του επί 2 χρόνια στο Πανεπιστήμιο της Βορείου Καρολίνας απέδειξαν ότι επιτυγχάνει περίφημο το σκοπό του.

Είναι ένας συνδυασμός γραμμοφώνου ηλεκτρικού ρολογιού και μηχανισμού που τοποθετείται κάτω απ' το μαξιλάρι. Ο ψυχολόγος Τσαρλς Έλλιοτ, που πειραματίσθηκε μ' αυτό διάλεξε 15 λέξεις, άσχετες μεταξύ τους (άνορι, αινώ, τέχνη, όχι, πόδι, πάθος κλπ.) και τις άπετύλινε σ' ένα δίσκο γραμμοφώνου. Έπειτα μετακινήθηκε για τα πειράματά του 40 φοιτητές όλους με άριστήν άκοή.

Ενώ οι μισοί απ' αυτούς κοιμόντουσαν ήσυχά, χωρίς ν' άκούουν τίποτε, οι άλλοι μισοί άκούσαν στον ύπνο τους να επαναλαμβάνουν το μενάφωνο 30 φορές, κατά κανονικά διαστήματα τις 15 λέξεις. Για να βεβαιωθή ότι ήσαν έντελώς κοιμισμένοι ο δόκτωρ Έλλιοτ έζέταζε κάθε τόσο τα κύματα του έγκεφάλου των μ' ένα ηλεκτροεγκεφαλογράφο.

Το πείραμα διήρκεσε 3 ώρες. Έπειτα ζήτησαν οι κοιμισμένοι κι' ο δόκτωρ έδωσε και στους 40 φοιτητές να μελετήσουν για λίγο τον κατάλογο των λέξεων. Κατόπιν τους έδωσε να νράθουν όσες λέξεις είχαν απομνημονεύσει. Οι 20 λοιπόν που είχαν υποβληθή στη διδασκαλία με το «Υπνομασίνη», τις έγραψαν όλες άμέσως, ενώ οι άλλοι άρνησαν και παρέλειψαν άσχετές.

Κατά τη γνώμη του εφευρέτου το «Υπνομασίνη» θ' άποδειχθή χρησιμώτατο για την έκνοσηση εκμάθησι ξένων γλωσσών, λογαρίσμων του άλφαβήτου του Μόρε, κλπ.

Απαράμιλλες μουσικές και μίμης

Οι κάτοικοι της Αυστραλίας ζουν με έναν πόθο: να ιδούν το πουλί-λύρα προτού πεθάνουν! Η φήμη του άλωσε είναι απλώς σ' όλο τον κόσμο. Κάθε χρόνο, την εποχή της ανοίξεως, η πολιτεία της Βικτώρια γεμίζει από περιηγητές, που έρχονται από παντού για να ιδούν και ν' ακούσουν αυτό το μυθικό σχεδόν πουλί. Αλλά πολύ λίγοι έχουν αυτή τη σπάνια τύχη. Τελευταία, ακόμη, ένας Αμερικανός όπερατζέρ είχε την υπομονή να ζήσει επί δυο περίπου βδομάδες κρυμμένος μέσα στην κοιλάδα του κορμού ενός δέντρου, για να μπορέσει να γυρίσει μία ήχητική ταινία του κελαδημάτος αυτού του πουλιού. Το αποτέλεσμα όμως ήταν να πάθει μία βρογχόπνευμονία, που τον έστειλε στον τάφο, κατά την επιστροφή του στην Μελβούρνη.

Το πουλί-λύρα δεν έχει άσπαρξήσει λιγότερο τους επιστήμονες, που βρέθηκαν σε μεγάλη δυσκολία, προκειμένου να το κατατάξουν σε ώριστη κατηγορία.

Το γεγονός αυτό οφείλεται στο ότι, κατά τη διάρκεια των αιώνων και των χιλιετηρίδων, το πουλί-λύρα είχε απομονωθεί από τους συγγενείς του, από τα είδη δηλαδή, με τα οποία

ναι κάθε μέρα μουσικές και χορευτικές παραστάσεις, αλλά μόνο για μερικές θηλυκές της εκλογής του. Δεν ανέχεται, όμως, την παρουσία κανενός άλλου και εξαφανίζεται στη στιγμή, μόλις ακούση τον παραμικρό θόρυβο.

Οι παραστάσεις αυτές δεν δίδονται όπουδήποτε. Το πουλί-λύρα διαλέγει για αυτό το σκοπό ένα μικρό ύψωμα. Αρχίζει τότε να συγκεντρώνει γύρω χόρτα, για να φτιάξει μερικά αναπαυτικά εδώλια για τις θαυμάστριές του. Έπειτα, τακτοποιεί τη «σκηνή», την καθαρίζει από τα χώματα και τις πέτρες και την στρώνει κι' αυτή με χόρτα.

Μερικά σφύριγμα συγκεντρώνουν γύρω του τις θαυμάστριές του, που συνήθως είναι τρεις ή τέσσερες, αλλά ποτέ περισσότερες.

Αμέσως έπειτα, το πουλί-λύρα αρχίζει το ανεξάντλητο ρεπερτόριο των χορογραφικών και μουσικών επιδείξεών του. Φτιάχνει με την ούρα του τα πιο περίεργα σχήματα και συνοδεύει αυτές τις κινήσεις με μελωδικά τραγούδια, που τα αυτοσχεδιάζει στη στιγμή.

Γιατί το πουλί-λύρα είναι γεννημένος μουσικός. Οι εμπνεύσεις του είναι ανεξάντλητες και πάντοτε καινούργιες. Η χαρά, η μελαγχολία, η λύπη, όλα ανακατευνούνται μέσα στα τραγούδια του, που έχουν αφάνταστη ποικιλία.

Το πουλί-λύρα είναι επίσης άπαρμιλλος μίμος. Απομιμείται τον ήχο που κάνει το πρίονι κατά το πριόνισμα ενός ξύλου, το γαύρισμα ενός σκύλου, το σφύριγμα ενός τραίνου, το θρόρυβο του κινητήρα ενός αυτοκινήτου ή ενός αεροπλάνου, την κραυγή ενός κουβελιού που πιάνεται στην παγίδα κτλ.

Αλλ' είναι εξαιρετικά δειλά. Και εξαφανίζεται άμεσα μόλις αντιληφθεί την παρουσία ενός ανθρώπου ή ενός ζώου.

Στα πουλιά αυτά, την πρωτοβουλία στον έρωτα έχουν οι θηλυκές. Ο αρσενικός οφείλει να επιδείξει τις χορευτικές και μουσικές ικανότητές του και μόνον όταν κριθούν ικανοποιητικές, γίνεται δεκτός ως σύζυγος. Από αυτή τη στιγμή, ο ρόλος του είναι να θάλει με το τραγούδι και τους χορούς του την τρυφερή συμβία του.

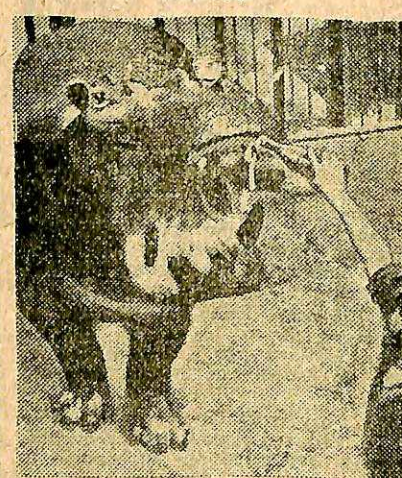
Αλλά δεν ναιάζεται για τίποτε άλλο σχεδόν. Για την διατροφή του νεογνού, που θα γεννηθεί φροντίζει μόνον η μητέρα. Φαίνεται μάλιστα ότι η στοργή της είναι πολύ μεγάλη. Γιατί όταν γεννηθεί το νεογνό, βγάζει μικρά φτερά από το σώμα της, για να του κάνει πιο μαλακή τη στρώσή του.

Ο αρσενικός είναι άστατος στην αγάπη του και πολύ κακός πατέρας. Μόλις το μικρό αρχίσει να πετάει, βρίσκει ότι εξεπλήρωσε την αποστολή του και τρέχει τότε για νέες έρωτικές περιπέτειες...

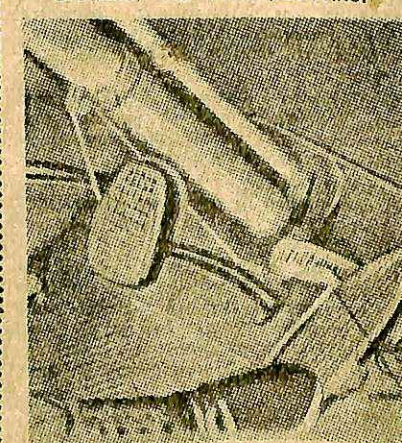
ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΕΣ ΚΟΜΜΟΣΕΙΣ

Τα παριζιάνικα φινιρίσματα είναι γεμάτα από καινούργια και πρωτότυπα υφαντικά χτενίσματα. Να π. χ. ένα απ' αυτά προοριζόμενα για το άπογευμα. Τα μαλλιά είναι μαζεμένα πάνω απ' το στήθος και δυο ψευτικοί «κότσοι» δίνουν την εντύπωση του πλάτους.

Ο ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΣ ΝΕΥΡΙΑΣΕ...

Ίσως εξ' τίτιος... το έκλογικό πυρετό ο Ιπποπόταμος του Ζωολογικού Κήπου της Ρώμης έπαθε νευρική κρίση, και χρειάστηκε να του δώσουν να πιει μία ισχυρή δόση βρωμιούχου για καταπραυντικό.

ΕΥΚΟΛΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΩΦΕΡ

Στα νέα αυτοκίνητα υπάρχει συχνά ένα εξάρτημα, που κρατεί πατημένο το πεντάλ του γκαζιού όσο θέλει ο οδηγός χωρίς αυτός να το πιέζει συνεχώς με το πόδι του. Μόλις όμως ο σωφέρ πατήσει το φρένο, το πεντάλ του γκαζιού ελευθερώνεται και εαναυρίζει στη θέση του.

ΨΑΡΙΑ ἀπ' τὸν... οὐρανό!

Ένα περίεργο, ἀλλ' ὄχι ἀνεξήγητο φαινόμενο

Δεν πρόκειται για παραδοξολογία. Συμβαίνει κάποτε να πέφτουν από τον οὐρανὸ ψάρια, χελώνες, βάτραχοι, κτλ., και μάλιστα με τη μορφή ἀληθινῆς βροχῆς. Ὁ Ἀμερικανὸς ἰχθυολόγος Γκούντγκερ ἐξακρίβωσε 30 παρόμοιες «βροχές» στὴν Εὐρώπη, 20 στὴν Ἀσία, 10 στὴν Ἀμερική, 7 στὴν Αὐστραλία και μὴ μόνον στὴν Ἀφρική. Μερικὲς ἀπὸ αὐτὲς ἀναγόνται σὲ παλαιότερους χρόνους, οἱ περισσότερες ὁμῶς σημειώθηκαν κατὰ τὸν παρελθόντα και τὸν τρέχοντα αἰῶνα.

Ἡ πρώτη μνεία «βροχῆς ψαριῶν» γίνεται στὴν «Ἱστορία τῶν Βορείων λαῶν» τοῦ Ὀλαφ Μάγκνους, ἀρχιεπισκόπου τῆς Οὐψάλας, ποὺ δημοσιεύθηκε στὴ Ρώμη τὸ 1555. Ὁ σφῶς κληρικὸς μίλει στὸ βιβλίο του γιὰ βροχῆς ψαριῶν, βατράχων, παντικῶν, σκαλιῶν και λίθων, ποὺ κατεβάρων πολλὲς φορές τοὺς κατοίκους τῶν σκανδιναβικῶν χωρῶν.

Σ' ἓνα ἄλλο παλὸ βιβλίο τοῦ Ἀλσάτου Κορνάου Βολφχαρτ, ποὺ εἶχαν ἐξελληνίσῃ τὸ ὄνομα του καὶ ὑπογραφῶσαν Κορνάδος Λυκοσθένης, ἀναφέρεται μὴ βροχὴ ψαριῶν ποὺ ἔπεσε στὴ Σαξωνία τὸ 689 π. Χ. και μὴ ἄλλη βροχὴ βατράχων ποὺ ἔπεσε στὴν ἴδια περίπου περιοχή τὸ 1382.

Αλλὰ, χωρὶς ν' ἀνατρέξωμε στὰ παλαιὰ κείμενα, εἶνε δυνατόν νὰ συναντήσωμε αὐτὸ τὸ ἀληθινὰ περίεργο φαινόμενο σὲ πολὺ νεώτερες ἐποχές.

Μία περιγραφή παρομοίας βροχῆς ὀφείλεται στὸ Γερμανὸ καθηγητὴ Κίλιαν, ποὺ ἀναφέρει: ὅτι, στὶς 23 τοῦ πρώτου τοῦ 4 Μαΐου 1841, βροχὴ ψαριῶν ἔπεσε σὲ μὴ περιοχή τῆς δουκάτου τῆς Βάδης, κοντὰ στὸ μέρος ὅπου συμβάλλουν οἱ ποταμοὶ Νέκαρ και Μαῖν. Τὰ ψάρια αὐτὰ ἦσαν κυρίως μήκους 10-15 ἐκαστῶν τοῦ μέτρου και ἡ πτώσις τῶν ἐσημειώθη σὲ μετὰ ἑκτασι 25 περίπου τετραγωνικῶν μέτρων. Τὴν προηγουμένη ἡμέρα, εἶχε ξεσπάσει μὴ πολὺ δυνατὴ θύελλα.

Τὸ 1859, παρετηρήθη ἐπίσης βροχὴ ψαριῶν στὸ Ἀυπερντάρ τῆς Οὐαλλίας.

Βροχὴ χελωνῶν ἐσημειώθηκε ἐξ ἄλλου, τὸ 1915 και στὴν Ελλάδα, στὴν περιοχή τῆς Θεσσαλονίκης.

Ὁ Ἀγγλὸς καθηγητὴς Μὲκ ἀναφέρει ἐπίσης μὴ βροχὴ ψαριῶν, ποὺ συνέβη τὸ 1918 στὴν πόλιν Σάντερλαντ, τῆς βορείου Ἀγγλίας. Ἡ πτώσις διήρκεσε 10 περίπου λεπτά.

Ὁ Γκούντγκερ περιγράφει ὡς ἐξῆς μὴ βροχὴ ψαριῶν, ποὺ σημειώθηκε στὴ βορείου Καρολίνα:

«Στὶς 18 Μαΐου 1928, μὴ βροχὴ ψαριῶν ἔπεσε σ' ἓνα ἀγρόκτημα, σὲ ἀπόστασι δώδεκα μιλίων πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Τάρμπορο. Μερικὲς ὥρες προηγουμένη εἶχε προηγηθῇ καταρρακτώδης βροχὴ. Τὰ ψάρια ποὺ ἔπεσαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κατεκάλυψαν μὴ μεγάλη βαμβακοφυτεία. Ἦσαν ζωντανὰ και ὁσά ἔπεσαν σὲ τάφρους μετὰ νερό

ἐξακολουθῶσαν νὰ ζοῦν. Τὰ παιδιὰ ἐμάζεψαν πολλὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ ψάρια και τὰ ἔρριξαν μέσα σ' ἓνα παλὸ πηγάδι. Ὁπως ἐξακρίβωσα, κατὰ μὴ νεώτερη ἐπίσκεψί μου τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1929, αὐτὰ τὰ ψάρια ἐξακολουθοῦσαν νὰ ζοῦν. Ἦσαν ὅλα ὁμοίωμα και τὸ μήκος τοῦς δὲν ξεπερνοῦσε τὸ 1-1½ ἐκαστῶν τοῦ μέτρου».

Πολλὲς βροχῆς ψαριῶν σημειώθηκαν ἐπίσης κατὰ τὰ τελευταία χρόνια στὶς Ἰνδίες. Ὁ Γκούντγκερ και ὁ Ἀγγλὸς φυσιοδίφης Χόρα μελέτησαν μετὰ μεγάλη προσοχὴ ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις.

Μὴ ἀπ' αὐτὲς τὶς βροχῆς ἔπεσε λίγον καιρὸ μετὰ τὶς σφοδρὲς και καταστρεπτικὲς καταιγίδες τοῦ Ἰουλίου και Αὐγούστου τοῦ 1933. Ἡ περιοχή τῆς Μουζαφαρπούρ ἴδιως, πρὸς τὰ βορειοανατολικά τῶν Ἰνδιῶν, σκεπασθηκε ἀπὸ ψάρια διαφόρων μεγεθῶν καὶ εἰδῶν. Οἱ δρόμοι, τὰ χωράφια, οἱ στέγες τῶν σπιτιῶν εἶχαν γεμίσει ἀπ' αὐτά.

Ποιὰ εἶνε ἡ ἐπιστημονικὴ ἐξήγησις αὐτοῦ τοῦ περιέργου φαινομένου;

Ἡ αἰτία του φαίνεται ὅτι βρίσκεται τοὺς κυκλῶνες, ποὺ, ὡς γνωστὸν, ἀπορροφῶν τὸ νερὸ τῶν λιμνῶν, τῶν ἐλαῶν, τῶν ποταμῶν, και αὐτὴς ἀκόμη τὴς θαλάσσης.

Τὶ συμβαίνει σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις; Ὁ κυκλῶν, ξεσηκώνοντας τὸ νερὸ μὴς λίγης, ἐνὸς ποταμοῦ ἢ τῆς θαλάσσης, παίρνει μαζί και τοὺς ἐνοικοῦς του, τὰ ψάρια, δηλαδή, ποὺ ζοῦν μέσα σ' αὐτό. Τὰ ψάρια αὐτὰ ξαναπέφτουν ἀργότερα μετὰ τὴ μορφή βροχῆς σὲ πολὺ μεγάλῃς ἀποστάσεις ἀπὸ τὸ σημεῖο ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἀνηρπάγησαν.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ἓνας ἰσχυρὸς κυκλῶν μπορεῖ νὰ ξεσηκώσῃ τὰ χαλίκια ποὺ σκεπάζουν τὴν κοίτη ἐνὸς ποταμοῦ και νὰ τὰ μεταφέρῃ σὲ μεγάλῃς ἀποστάσεις.

Αὐτὸ συνέβη π. χ. τὸ 1891 στὴν περιοχή τῶν Σέν-Ἐ-Ουάξ. Ὁ κυκλῶν, στὴν ὁρμή του, ξεσήκωσε στρώματα ἀπὸ χαλίκια ἀπὸ τὴν κοίτη τοῦ ποταμοῦ και τὰ ἔρριξε μετὰ τὴ μορφή βροχῆς λίθων σὲ ἀπόστασι 160 και πλέον χιλιομέτρων. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο μπορεῖ νὰ συμβῇ βροχὴ βατράχων ἢ μικρῶν ὑδροβίων χελωνῶν, ὅπως ἐκείνη ποὺ παρετηρήθη τὸ 1915 στὴ Θεσσαλονίκη.

ΝΕΚΥ ΜΠΕΡΤΕΚ

Φωτιά... με ἐλαστικότητα

Οἱ ἐμπροστικὲς βόμβες ποὺ χρησιμοποιήθηκαν κατὰ τὴς Ἰαπωνίας ἀπ' τοὺς Ἀμερικανούς, περιείχαν ἓνα μίγμα βενζίνης και μὴς ὁσμῆς σκόνης ποὺ ἡ συνθεσὴ τῆς τηρήθηκε μυστικῶς. Ἀλλὰ λέγεται ὅτι εἶνε ἓνα εἶδος κολλοειδὸς ἀνιλλου.

Τὸ πηκτὸ αὐτὸ υλίκὸ μπορεῖ νὰ ἐκσφενδονισθῇ και μετὰ φλογόλα σὲ ἀπόστασι 50 μέτρων περίπου. Καίγεται τότε σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ του μετὰ μὴ μικρὸ φλόγα, χωρὶς νὰ σπυρτίζῃ τοὺς μούρους ἐκείνους κομποῦ ποὺ κρύβουν τὸ στόχο. Ἐκεῖ ἐλαστικότητα κι' ἀνοπῶν ἀντὶ τῆς ὅταν χτυπήσῃ λοῦθ ὡς μὴ στερεὴ ἐπιφάνεια. Ἀν λοιπὸν π. χ. ἐκσφενδονισθῇ πλανάως στὴν πολυμέτρητα ἐνὸς πολυβολείου ἀλλάξει κατεύθυνσι και εἰσχωρεῖ στὸ ἐσωτερικὸ του.

Στὶς δύο το πρώτ

Ἡ ὑπόθεσις Λατούρ ἦταν ἡ πῶς μυστηριώδης ἀπὸ ὅσες ἔτυχε νὰ χειρισθῇ κατὰ τὸ διῶσταμα τοῦ μακροῦ ἀνακριτικοῦ μου σταδίου.

Πρέπει νὰ ἐξομολογηθῶ τὴν ἀλήθεια. Ἐπλεα κυριολεκτικῶς μέσα στὸ σκοτάδι και δὲν ἔβλεπα φῶς ἀπὸ πουθενά.

Σκεφθῆτε, λοιπὸν! Ἐνα χερσινιατικὸ πρῶν, μερικὸ ἐργάτης ποὺ πῆγαιναν στὴ δουλειά τους βρῆκαν σὲ ἀπόστασι δέκα μῶλις μέτρων ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του τὸ πτώμα τοῦ ταμιοῦ τοῦ «Κρεντί Λουοναί» Ζὰκ Λατούρ. Ὁ δυστυχισμένος εἶχε χτυπηθῇ μετὰ σφαῖρα στὸ στήθος και, σύμφωνα μετὰ τὴν ἐκθεσὶ τοῦ γιατροῦ, τὸ ἔγκλημα θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε διαπραχθῇ μὴ ἢ δύο ὥρες μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Γιὰ μὴ στιγμή, νόμισα πῶς εἶχα βρῆ τὸ κλειδὸ τοῦ μυστηρίου, ὅταν ἔμαθα πῶς ὁ Λατούρ εἶχε φύγει τὸ περασμένο βράδυ ἀπὸ τὴν Τραπεζα, παίρνοντας μαζί του δύο ἐκατομύρια, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παραδώσῃ ὁ ἴδιος στὸ ὑποκατάστημα τῆς Λουνεβίλ. Ὁ Λατούρ τὸ τραῖνο τῶν 6 καὶ 5' και θὰ γυρῇ μετὰ τὸ τραῖνο τῶν 9 καὶ 20'. Ἐτσι, θὰ βρισκόταν στὸ γραφεῖο τοῦ μετὰ καθυστέρησι λίγης ὥρας μόνον.

Σκεφθῆτε, λοιπὸν, πῶς τὸ ἐλατήριο τοῦ ἐγκλήματος θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε ἡ ληστεία, γιατί, σύμφωνα μετὰ τὴς πληροφορίες ποὺ συγκεντρώσα, ἦσαν πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἤξεραν πῶς ὁ Ζὰκ Λατούρ εἶχε πάρει τὰ χρήματα στὸ σπῆτι του και ἦταν αὐτὸς μὴπως ὁ δολοφόνος.

Ἦταν αὐτὸς μὴπως ὁ δολοφόνος;

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΠΟΛΙΟΡΚΙΑΣ
(Ἐκτίσας Γιάν. Ρεκλητίν)

λοφόνος του Ζάκ Λατούρ;

Η σκέψη αυτή περσσε από το μυαλό μου και φαίνεται πως μου ξεφυγαν μερικά λόγια στις συζητήσεις μου μέσα στο μεγάλο καφενείο της κεντρικής πλατείας του Νανσύ, όπου πήγαινα τα βράδια.

Επιτολιόιότης; Αναμφισβήτητα. Αλλά αυτή η επιτολιόιότης ήταν εκείνη που μ' έκαμε να μάθω την αλήθεια.

Στο Νανσύ, όλοι πια ήταν βέβαιοι, πως κρατούσα στα χέρια μου τον δολοφόνο και ότι δεν είχα μιλήσει ακόμη ποιος ξέρει για ποιους σκοτεινούς και μυστηριώδεις λόγους, που όλοι περίμεναν με αγωνία να μάθουν.

Ξαφνικά, ένα πρωί, δέχθηκα στο γραφείο μου την επίσκεψη του Φρειδερίκου Λατούρ, του πατέρα του θυμάτος. Μία έκφραση βαθείας λύπης ήταν απλωμένη στο πρόσωπό του.

Είπε αλήθεια ότι πιάσατε τον άνθρωπο που σκότωσε το γυιό μου; με ρώτησε.

— Όχι, απάντησα. Κρατώ μόνο έναν ύποπτο που είναι ίσως πιθανόν να σκότωσε το γυιό σας. Αυτό είναι όλο.

Ο Φρειδερίκος Λατούρ φάνηκε να σκέπτεται. Σε μία στιγμή, σήκωσε το κεφάλι του και, κυττάζοντάς με κατάματα, μου είπε:

— Ο άνθρωπος αυτός δεν σκότωσε το γυιό μου!

— Τι σας κάνει να το υποθέτετε; ρώτησε.

— Δεν υποθέτω τίποτε, μου απάντησε. Είμαι βέβαιος για ό,τι σας λέω.

— Ξέρετε λοιπόν ποιος είναι ο δολοφόνος;

— Ναι. Λέγοντας αυτά, έβγαλε από την τσέπη του ένα περιστόφο και το απόθεσε πάνω στο γραφείο μου.

— Αυτό είναι το όπλο του εγκλήματος, είπε. Και ο δολοφόνος... είμαι εγώ!

Τόν κύτταξα κατάπληκτος κι' έκαμα τη σκέψη πως ίσως ο δυστυχισμένος αυτός γέρος, είχε χάσει το λογικό του από τη μεγάλη του λύπη.

Ο Φρειδερίκος Λατούρ μάντεψε τη σκέψη μου και μου είπε:

— Δεν είμαι τρελλός, κύριε άνακριτά. Ό,τι σας είπα, είναι η αλήθεια.

Και μου άφηγήθηκε μία καταπληκτική και άβανταστα τραγική ιστορία.

Είχε ζυμνήσει λίγη ώρα μετά τα μεσάνυχτα, ακούγοντας έναν έλαφο θόρυβο μέσα στο δωμάτιο που χρησίμευε για γραφείο του γυιού μου.

Το δωμάτιο αυτό βρισκόταν πλάι στο δικό του, ενώ ο Ζάκ κοιμόταν στο δεύτερο πάτωμα.

Η σκέψη πως κάποιος κλέ-

βη είχε μπη γιά να κλέψη τα χρηματά που ο γυιός του είχε φέρει από την τράπεζα, περσσε άμέσως από το μυαλό του.

Και τότε, χωρίς να χάνη καιρό, άρπαξε ένα παλιό περιστόφο που είχε κρυμμένο πίσω από μερικά βιβλία της βιβλιοθήκης του και, πατώντας στις άκρες των ποδιών του, βγήκε στο διάδρομο.

Είπε τότε μία σκιά, που προσπαθούσε να κρυφτεί.

Ο Φρειδερίκος Λατούρ άπλωσε το χέρι του προς το μέρος, όπου βρισκόταν ο διακόπτης του ηλεκτρικού. Αλλά την ίδια στιγμή είδε τον άγνωστο να όρμα πάνω του...

Με μία ένστικτώδη κίνηση, τότε, το δαχτύλο του πίεσε τη σκανδάλη και πυροδότησε... Άκούσε τότε ένα υπόκωφο βογγητό και είδε τον άγνωστο να σωριάζεται κάτω.

Άλλοίμονο! Όταν άναψε το φώς, άναγνώρισε το γυιό του. Ήταν χτυπημένος κατάσθηκα και ψυχορραγούσε. Έπειτα από μερικά λεπτά ήταν νεκρός.

Ο Φρειδερίκος Λατούρ έτρεξε κατόπιν στο γραφείο του γυιού του και τότε κατάλαβε τα πάντα.

Ο Τζάκ είχε σκεφθεί να σφετερισθί τα χρηματά και γιά να μη τον ύποπτευθουν είχε σκηνοθετήσει μία δόλην ληστεία. Τον τζάκι του παραθύρου ήταν σπασμένο, σαν κάποιος να το είχε χτυπήσει απ' έξω και η κλειδαριά του συρταριού ήταν σπασμένη. Τα χρηματά έλειπαν από μέσα και ο Φρειδερίκος Λατούρ τ άβρηκε άργότερα στο δωμάτιο του γυιού του, κρυμμένα στα στρώματα του κρεβατιού του.

Ο δυστυχισμένος πατέρας ήταν άπαρηγόρητος. Αλλά, στο τέλος, το αίσθημα της τιμής υπέρισχυσε μέσα στην ψυχή του. Φορτώθηκε τότε το πτώμα στους γέροντες ώμους του και κατέβηκε τις σκάλες.

Έξω ο δρόμος ήταν σκοτεινός κι' έρημος. Ο γέρος προχώρησε μερικά βήματα κι άποθέσε στη μέση του ορόμου το πτώμα του γυιού του.

Έπειτα, ανέθηκε στο σπίτι του και περσσε όλη τη νύχτα στο παράθυρο, κυττάζοντας πίσω από τα τζάκια το άψυχο σώμα του Ζάκ, του παιδιού του, που το είχε σκότωσει με τα ίδια του τα χέρια...

— Άν έκρυψα το έγκλημά μου, κατέληξε, το έκαμα γιά να προστατευω την τιμή του παιδιού μου, που ποιος ξέρει πως παρασούθηκε σε μία στιγμή άδυναμίας, και τη δική μου... Τώρα, όμως, τα ξέρετε όλα... Κάμετε ό,τι σας ύπαγορεύει η συνείδησίς σας...

— Άν έκρυψα το έγκλημά μου, κατέληξε, το έκαμα γιά να προστατευω την τιμή του παιδιού μου, που ποιος ξέρει πως παρασούθηκε σε μία στιγμή άδυναμίας, και τη δική μου... Τώρα, όμως, τα ξέρετε όλα... Κάμετε ό,τι σας ύπαγορεύει η συνείδησίς σας...

— Άν έκρυψα το έγκλημά μου, κατέληξε, το έκαμα γιά να προστατευω την τιμή του παιδιού μου, που ποιος ξέρει πως παρασούθηκε σε μία στιγμή άδυναμίας, και τη δική μου... Τώρα, όμως, τα ξέρετε όλα... Κάμετε ό,τι σας ύπαγορεύει η συνείδησίς σας...

— Άν έκρυψα το έγκλημά μου, κατέληξε, το έκαμα γιά να προστατευω την τιμή του παιδιού μου, που ποιος ξέρει πως παρασούθηκε σε μία στιγμή άδυναμίας, και τη δική μου... Τώρα, όμως, τα ξέρετε όλα... Κάμετε ό,τι σας ύπαγορεύει η συνείδησίς σας...

— Άν έκρυψα το έγκλημά μου, κατέληξε, το έκαμα γιά να προστατευω την τιμή του παιδιού μου, που ποιος ξέρει πως παρασούθηκε σε μία στιγμή άδυναμίας, και τη δική μου... Τώρα, όμως, τα ξέρετε όλα... Κάμετε ό,τι σας ύπαγορεύει η συνείδησίς σας...

— Άν έκρυψα το έγκλημά μου, κατέληξε, το έκαμα γιά να προστατευω την τιμή του παιδιού μου, που ποιος ξέρει πως παρασούθηκε σε μία στιγμή άδυναμίας, και τη δική μου... Τώρα, όμως, τα ξέρετε όλα... Κάμετε ό,τι σας ύπαγορεύει η συνείδησίς σας...

— Άν έκρυψα το έγκλημά μου, κατέληξε, το έκαμα γιά να προστατευω την τιμή του παιδιού μου, που ποιος ξέρει πως παρασούθηκε σε μία στιγμή άδυναμίας, και τη δική μου... Τώρα, όμως, τα ξέρετε όλα... Κάμετε ό,τι σας ύπαγορεύει η συνείδησίς σας...

— Άν έκρυψα το έγκλημά μου, κατέληξε, το έκαμα γιά να προστατευω την τιμή του παιδιού μου, που ποιος ξέρει πως παρασούθηκε σε μία στιγμή άδυναμίας, και τη δική μου... Τώρα, όμως, τα ξέρετε όλα... Κάμετε ό,τι σας ύπαγορεύει η συνείδησίς σας...

— Άν έκρυψα το έγκλημά μου, κατέληξε, το έκαμα γιά να προστατευω την τιμή του παιδιού μου, που ποιος ξέρει πως παρασούθηκε σε μία στιγμή άδυναμίας, και τη δική μου... Τώρα, όμως, τα ξέρετε όλα... Κάμετε ό,τι σας ύπαγορεύει η συνείδησίς σας...

— Άν έκρυψα το έγκλημά μου, κατέληξε, το έκαμα γιά να προστατευω την τιμή του παιδιού μου, που ποιος ξέρει πως παρασούθηκε σε μία στιγμή άδυναμίας, και τη δική μου... Τώρα, όμως, τα ξέρετε όλα... Κάμετε ό,τι σας ύπαγορεύει η συνείδησίς σας...

— Άν έκρυψα το έγκλημά μου, κατέληξε, το έκαμα γιά να προστατευω την τιμή του παιδιού μου, που ποιος ξέρει πως παρασούθηκε σε μία στιγμή άδυναμίας, και τη δική μου... Τώρα, όμως, τα ξέρετε όλα... Κάμετε ό,τι σας ύπαγορεύει η συνείδησίς σας...

— Άν έκρυψα το έγκλημά μου, κατέληξε, το έκαμα γιά να προστατευω την τιμή του παιδιού μου, που ποιος ξέρει πως παρασούθηκε σε μία στιγμή άδυναμίας, και τη δική μου... Τώρα, όμως, τα ξέρετε όλα... Κάμετε ό,τι σας ύπαγορεύει η συνείδησίς σας...

— Άν έκρυψα το έγκλημά μου, κατέληξε, το έκαμα γιά να προστατευω την τιμή του παιδιού μου, που ποιος ξέρει πως παρασούθηκε σε μία στιγμή άδυναμίας, και τη δική μου... Τώρα, όμως, τα ξέρετε όλα... Κάμετε ό,τι σας ύπαγορεύει η συνείδησίς σας...

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ τῆς συμβιώσεως στὴ ζωὴ

Τὰ πορίσματα τῶν τελευταίων ἐρευνῶν

Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὰ διδάγματα τῆς κοινωνιολογίας, πὺ προκύπτουν, ἄλλωστε, ἀπὸ τὴ μελέτῃ τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς μόνον τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν, τὰ τελευταία πειράματα τῶν Ἀγγλῶν καὶ Ἀμερικανῶν βιολόγων ἀπέδειξαν ὅτι ἡ φύσις ἐπλάσε τὴ ζωὴ «κοινωνικῇ», με ἀπλούστερα λόγια, ὅτι εὐνοεῖ περισσότερο τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀτόμων πὺ ζοῦν καθ' ὁμάδες, παρὰ ἐκείνων πὺ ζοῦν μεμονωμένα, χωρὶς νὰ ἐρχωνται σὲ ἐπαφὴ με ἄλλα ζῶα τοῦ αὐτοῦ εἴδους.

Τὰ πορίσματα πὺ προέκυψαν ἀπ' αὐτὰ τὰ πειράματα εἶνε ἀληθινὰ καταπληκτικὰ.

Ο Ἀγγλος φυσιολόγος Μπὺν συγκέντρωσε ἓνα μεγάλο ἀριθμὸ θαλασσίων σκαυήλων μέσα σ' ἓνα δοχεῖο καὶ ἔβαλε μερικὺς ἄλλους μόνους ἢ κατὰ πολὺ μικρὰς ὁμάδες μέσα σὲ ἄλλα δοχεῖα. Οἱ συνθήκες τῆς διαβιώσεως τῶν ἦσαν οἱ ἴδιες. Ὡστόσο, ἡ θνησιμότης ἦταν διαφορετικὴ σ' αὐτὰ τὰ δοχεῖα. Στὸ πρῶτο, τὰ σκαυήλια ἀναπτύσσονταν κανονικὰ καὶ ἡ θνησιμότης μεταξὺ αὐτῶν ἦταν μηδαμινή. Στὰ ἄλλα δοχεῖα ἡ θνησιμότης ἦταν ἀντιστροφικῶς ἀνάλογη με τὸν ἀριθμὸ τῶν σκαυήλων πὺ ζοῦσαν μέσα σ' αὐτὰ. Ὅσο μικρότερος ἦταν ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν τῶν μικρῶν αὐτῶν κοινωνιῶν, τόσο περισσότερο ἤξευε τὸ ποσοστὸ τῆς θνησιμότητος. Γενικὰ, τὰ ζῶα αὐτὰ ἦσαν περισσότερο εὐαίσθητα ἀπὸ ἐκείνα πὺ ζοῦσαν σὲ μεγάλο ἀριθμὸ μέσα στὸ πρῶτο δοχεῖο. Τέλος, τὰ σκαυήλια πὺ ζοῦσαν μεμονωμένα διελύθησαν κυριολεκτικὰ μέσα στὸ νερὸ.

Ἀλλ' ἡ εὐνοικὴ ἐπίδρασις τῆς συμβιώσεως παρατηρεῖται ἐπίσης καὶ σὲ ἄλλα μεγαλύτερα ζῶα.

Ἡ συμβίωσις εὐνοεῖ πρῶτα-πρῶτα τὰ φαινόμενα τῆς ἀναπτύξεως. Ο Πηρλ ἀπέδειξε ὅτι οἱ ποντικὸι πὺ συμβιών καθ' ὁμάδες ἀναπτύσσονται πολὺ καλύτερα καὶ ταχύτερα ἀπὸ ἐκείνους πὺ ζοῦν μεμονωμένοι.

Ο Ἀγγλος φυσιολόγος ἀποδίδει αὐτὴ τὴν εὐνοικὴ ἐπίδρασις στὴ συνήθειά πὺ ἔχουν οἱ ποντικὸι νὰ γλύφουν με τὴ γλώσσα τοὺς ὀνους τοῦ σώματός ἄλλου. Πραγματικὰ, τὸ σάλιο τῶν ποντικῶν φαίνεται ὅτι ἔχει μικροδοκιμὸν δυνάμει καὶ, εἰδικότερα, ὅτι εὐνοεῖ τὴν ἐπούλωσιν τῶν πληγῶν, πὺ εἶνε ἀναποφευκτὰ σ' αὐτὰ τὰ τραυματικὰ, λόγω τῆς διεσπύσεως τῶν μεσὰ σὲ ὀπες κτλ. Ἀντίθετα, τὰ τραυματικὰ πὺ ζοῦν μεμονωμένα, δὲν μποροῦν νὰ ἐπούληθουν ἀπὸ τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τοῦ σαλίου τῶν ἄλλων ποντικῶν καὶ, σὲ περιπτώσι τραυματισμοῦ, πὺ, ὅπως εἴπαμε εἶνε πολὺ συνήθης σ' αὐτὰ τὰ ζῶα, καταφεύγουν στὶς ἴδιες τὶς δυνάμεις τῶν, γιὰ τὴν ἐπούλωσιν τῶν πληγῶν τῶν, ἐξαντλοῦν, ὁλοσπῶς, τὰ ἀποθέματα τοῦ οργανισμοῦ τῶν, πὺ, διαφορετικὰ, θὰ διεδίθεοντο γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν.

Καὶ ἡ θερμότης φαίνεται ἐπίσης ὅτι παίζει σημαντικὸ ρόλὸ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Οἱ ποντικὸι πὺ ζοῦν μεμονωμένα ἀισθάνονται περισσότερο τὸ κρύο, ἀπὸ ἐκείνους πὺ διαβιών καθ' ὁμάδες.

Ἡ συμβίωσις ἐπιδρᾷ ἐπίσης καὶ στὴ διαμόρφωσιν τοῦ φύλου. Οἱ θηλικὲς τῆς θανάσις, ἐνὸς μαλακοστράκου τῶν γλυκέων ὕδατων, πὺν καλεῖται ἐπίσης καὶ «ψύλλος τῶν νερῶν», ἀναπαράγονται διὰ παρθενογένεσεως. Γεννῶν, ὁλοσπῶς, αὐγὰ, πὺν, χωρὶς νὰ γονιμοποιούνται, μεταβάλλονται σὲ ζῶα τῆς ἰδίας κατηγορίας. Ὅταν, ὅμως, τὰ μαλακοστράκα αὐτὰ ζοῦν σὲ πολὺ μεγάλο ἀριθμὸ, ἀρχίζουν νὰ ἐμφανίζονται μεταξὺ τῶν καὶ ἄρρενα ζῶα. Ἡ παρθενογένεσις ἀντικαθίσταται τότε μετὰ ὁμαλὴ ἀναπαραγωγῇ.

Ἄλλο ἐνδιαφέρον παράδειγμα ἀποτελοῦν ἐπίσης τὰ στρείδια.

Ὡς γνωστόν, τὰ στρείδια ἀλλάζουν φύλον κατὰ τὴ διάρκειά τῆς ζωῆς τῶν. Τὰ γινόμενα πειράματα ἀπέδειξαν, λοιπόν, ὅτι ἡ συγκέντρωσις καὶ, μάλιστα, τὸ στοίβαγμα μεγάλου ἀριθμοῦ ἀπ' αὐτὰ τὰ ζῶα σὲ μιά ὠρισμένη περιοχὴ εὐνοεῖ αὐτὴν τὴν ἀλλαγὴ τοῦ φύλου καὶ γενικώτερα τὴν ἀναπαραγωγὴ τῶν στρειδιῶν.

Ἡ συμβίωσις ἀποδεικνύεται, ἐξ ἄλλου, εὐεργετικὴ καὶ στὶς κόττες. Ἐκείνες πὺ ζοῦν μόνες τοὺς σὲ πολὺ μικρὸ ἀριθμὸ γεννῶν πολὺ λιγυτέρα αὐγὰ ἀπὸ ἐκείνες πὺ ζοῦν καθ' ὁμάδες. Στὴν περίπτωσιν αὐτῇ, τὸ αἰσθημα τῆς ἀσφαλείας, ἡ ἀπὸ κοινῆς ἀναζητήσεως τῆς τροφῆς, ἡ ἀμύλλα κτλ. φαίνεται ὅτι παίζουν ἓνα σημαντικὸ ρόλο.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες παρατήρησαν, τέλος, ὅτι τὰ ζῶα πὺ ζοῦν καθ' ὁμάδες δημιουργοῦν με τὴν πάροδο τοῦ χρόνου ἓναν τελειότερον καὶ ἀρτίωτορ τύπο, ἐνῶ ἐκείνα πὺ ζοῦν μεμονωμένα παραμένουν στάσιμα καὶ οἱ ἀτέλειες ἡ τὰ ἐλαττώματά τῶν ἐντείνονται ἀπὸ τὴ μιά γενεὰ στὴν ἄλλη.

Οἱ κόντοι ζοῦν περισσότερο ἀπὸ τοὺς ψηλοὺς

Οἱ ἀμερικανικὲς ἀποφοιτικὲς ἐταιρίαι, βροζόμενες σὲ ἐπίσημες στατιστικὰς ἐξορκισμούς, ὅτι οἱ κόντοι ἄνθρωποι καὶ γυναικες, ζοῦν περισσότερο ἀπὸ τοὺς ψηλοὺς. Ἀποφάσισαν, λοιπόν, ν' ἐξεύρουν τὰ ἀσφάλιστα κατὰ 20% γιὰ τοὺς ἄντρες πὺ ζεπερνοῦν τὸ 1 μ. 70 καὶ τὶς γυναικες πὺ εἶνε ψηλότερες ἀπὸ 1 μ. 62.

Οἱ Ἀσπιδες τῆς Ἐστρατείας

1ὸ ράδιο

Ἀναφουφουλίσμεν ἡ Ἐφταλία ἡ σκυψὲ καὶ ρῖπνοε τὴν πλαϊνὴν τοῖ:

— Καλὲ τί στριγγιλιὲς εἶνε αὐτὲς; Τὺ-φλα νάχη το! «Ἐλενας»! Μπᾶς θάκου-με γεννητούρια;

Πραγματικῶς μέσ' τ' ἀπομεσήμερο, τὴν ὥρα πὺν ὁλως ὁ μαχαλᾶς μοιλι-τμένους ἀπ' τὸ λάλορο καταλόγια-σε ἀκούσθηκε ἀπ' τὰ κοροπλίκια τοῦ αὐτοῦ τοῦ μεγάλου πατριῶντι.

— Ἡβοί! Μὴ χειρότερα λὲς πῶς μ' ἔξωδραμένους βροῦτσες σφον-γυρίζουνε.

— Καλὲ ὀχι! Ἐφταλία μου, εἶνε μουσικὴ.

— Μωρὴ, τί μουζικὴ! Ἐγὼ κουφὴ δὲν εἰμὶ. Γιὰ πόρτες μ' ἀλάω-τες ρεζέδες τρι-ζουνε γιὰ ἡ καρ-σινὴ μου κανένο τόπι χασὲ σκίζει ἀπὸ κείνα πὺν...

Κι' ἦκανε μετ' αὐτὸ τὸ χέρι τοῦ τὴν χειρονομία τοῦ σουφρῶ-ματος.

Μὰ καὶ τῶντι μέσῃ στὴ νύχτα τοῦ μεσομυριῶν, ἐπὶ βουθὴ κι' ἡσυχία γει-τονία ἓνα τέτοιο ταβάνουρι τρυπούσε ντουθάρια κι' αὐτὰ πλύνανε νεύρα ζεθίδωνε μυαλὰ τάραζε σπλάγχνα, ἀ-νακάτεψε ἀντερα!

Σὲ λίγο φρεναυμένη, καὶ κνίκτισμε-νὴ πῆγε ἡ κουμπάρα τοῦ Ἐφταλίας κι' ἦφερε τοὺς μουζέδες:

— Ἀχ! Ἐφταλία μου, ἡ καρσινὴ σου ἡ κουμπουρισμένη πῆρε ράδιο μετ' ὀ-σεις!

Ἀμέσως ἡ Ἐφταλία ἀνοίξε τὸ πανα-θῦρι τοῦ καὶ ἐξεφώνησε:

— Μωρὴ ἐσπερμένη λωλοφονταμένη ψωρία, τί μοῦ τ' ντουζήσεις; Γιὰ νὰ με πικάρης; Τί τ' ἀνοίγεις τόσο πολὺ πὺν ν' ἀνοίξῃ ὁ τάφος σου!

— Ἐχει ρεσιτάλ καὶ μ' ἀρέσει, μωρὴ Ἐφταλία.

— Καλὲ ὀχι ρετοετὰλ ὀχι ρετινὰλ. αὐτὸ τὸ ρεζιλῆκι δὲν ξανακούστηκε ντουνιαντῶν! Μωρὴ, λωλοκουδούνα ἔ-τσι μουρχειται πρὶν σὲ τραβήξουνε μετ' αὐτὸ καλεψέδες γιὰ τὸ λαφὺν, νάρχω νὰ σὲ τραβήξω ἀπ' τὰ μαλλιά νὰ βγάλω τ' ἄχτι μου!

— Δὲν παίρνεις τὸ μούτρο σου;

— Ἄλλὰ δὲ φταῖς εἰς φταῖνε αὐτὸ ἀπ' τὸ σταθμὸ, γιὰτὶ νὰ εἶχανε στωμα-ριστὰ καὶ γυνῶν; Τέτοιες ὥρες δὲ θὰ βάσανε αὐτὰ τὰ θερία, αὐτὰ τὰ φοινικὰ στρουμέντα ἀλλὰ θὰ διαλέγανε τίποτα ἐξοντισμένους σκαρτες ποικιλονέ-ψαρια τοῦ μπλουζανῶν - γιὰ τίποτα τε-νὸρο σακάτῃς, φαφούτῃς, μονότο-νοι, νὰ μᾶς νανουρίζουνε καὶ νὰ μᾶς ἀκοιμίζουνε.

— Καλὲ ἔχεις δικό, ξεχάσανε νὰ σὲ φωνάζουνε νὰ πάρουνε τὴν νῦνμ σου κυρία Σπενουδῆ!

— Ἄσε τὰ κοινογμένα καὶ βούλω-στο νὰ μὴν ἐρθῇ καὶ σ' ἀλλάξω τὸν ἀδῶ-ζαστο!

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἓνας περστικὸς ἀσφυλόκακος φάνηκε κι' ἡ Ἐφταλία βῆκε κι' ἡσυχία τὸ ροῦχο τοῖ:

— Καλὲ παλληκάρη μου, ὁ ἄς ὁ-νουρίνης σὲ φανέρωσε! Πῆς σ' αὐτὴ τὴ λωλὴ νὰ σταματήσῃ τὸ ράδιό της καὶ νὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ κοιμηθούμε μεσημε-ριάτικα.

Κατὶ ἔκανε πῶς γράφει ὁ ἀσφυλό-κακος χαμονέλας κι' ἦφυγε.

Ἀμέσως ἡ καρσινὴ τοῦ τέρας καὶ γινωταίρια ἀνοίξε τὸ ράδιο πὺν χα-λούσε ὁ κόσμος.

Μαῦρισε πιά τὸ μάτι τοῦ Ἐφταλίας πῆρε τὸ μεγάλο νουδόκερο ἀπ' τὴν κου-ζίνα τοῦ καὶ σὺν ἀνεμοστρόβιλος πῆνε καὶ τοῦ τῶκαε νουλιὰ κορριά!

Ὡνές στριγγιλιὲς λιγοθυμίες ὁ μα-χαλᾶς οπκήθηκε στὸ πόδρι!

— Τί εἶνε καλὲ; Ρωτοῦσαν ὅλες τρο-μογμένες:

Κι' ἡ Ἐφταλία φώναζε σκαομένη στὸ νῆλα:

— Εἶνε ἡ ὥρα τοῦ ἐκπομπῆς... τῶν ἐνόπλων δυνάμεων!...

ΣΟΚΡ. ΡΟΝΑΣ

Τὰ ντέρτια τοῦ Κιρκὸρ

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ

— Βρε Κιρκὸρ, ἔλα νὰ πᾶμε αὐτοκινήταδα τὴν Κυριακή.

— Φουκαράλίκ βάρ, παράντες γιόκ, Ἰστόκλη ἐφέντη.

— Μωρὲ δὲ θὰ σοῦ στοιχίσῃ τίποτα, μοῦ δι-νουν τζάμπα μιά κούρσα ἀπ' τὸ γκαράζ.

— Ἰστόκλη ἐφέντη, ἔγκω χαρματῆς, μouxτα-τῆς ντὲν, εἰμὶ. Αἰπ, μπρέ.

— Ἐ, λοιπόν πολὺ καλὰ, ἐπειδὴ ξέρω τίς ἀρχές σου θὰ βάλουμε μισή-μισὴ τὴν μενκίνα καὶ θὰ μοιραστούμε ἀναλόγως καὶ τὰ ἄλλα ἔξωδα.

— Μποίλε ρουφενὲ ὅλσαν, ὁλοσούν.

— Θάχω μαζί κι' ἓνα μενκινόμανὲς κουκλάκι καὶ θὰ τοῦ πῶ νὰ φέρῃ καὶ μιά φιλενάδα τοῦ γιᾶ σένα, γιὰ συντροφιά.

Ἐτοὶ δέχτηκε, ἀμέσως ὁ Κιρκὸρ καὶ μουρ-μούρισε:

— Ἐκτρομές ντὲν τέλω, μεπλάντες ἔχουνε, ἄμα μικράκια, κουκλάκια τέλω, σάλια μου τρέ-χουνε!

Κι' ἔτσι τὴν Κυριακή, στὴν ὠρισμένη ὥρα ἔφτασε στὸ ραντεβού. Ὁ Στόκλης ἔκανε τίς συ-στάσεις, οἱ μικρούλες φανήκανε ἐνθουσιασμένες, ταχυτοποιήσανε μέσα στ' ἀμάξι, ἔδωσε ὁ Κιρ-κὸρ τὸ σύνθημα καὶ ξεκίνησαν.

— Βούρ, Ἰστόκλη ἐφέντη! φώναζε εὐχαριστη-μένος ὁ Κιρκὸρ.

Κι' ὅσο κυλοῦσαν ὁλοταχῶς, τόσο οἱ δυὸ μι-κρούλες φοβισμένες κερῶναν κοντὰ στὸν Κιρκὸρ, πὺν γελούσαν τοῦ κατάρρη καὶ τῶν μουστάκιας τοῦ.

Στὴν ἀρχὴ ὅλα πῆγαιναν καλὰ. Ὁ Στόκλης, σωφρὲ ἀπ' τοὺς μπριντζήδες, ὀδηγούσε με σὺ-σταλικά καὶ γκοστουρούσε δαιμονισμένα.

— Γιαβάς, γιανβρὺν, μετὰ τζέζα τὰ βάλου-νε, φώναζε κάπου-κάπου ὁ Κιρκὸρ.

Σὲ λίγο ὁ Κιρκὸρ σκέφθηκε ὅτι ὁ στοιχειώ-δης ἱπποτισμὸς ἀπαιτοῦσε νὰ περιποιηθῶνε τίς μικρὲς Σταμάτισαν λοιπόν τ' ἓνα μπάρ, πῆρα-νε τὰ οὐζάκια τοὺς καὶ πάλι συνεχίσανε.

Ὅλα πῆγαιναν καλὰ ἐπὶ δυὸ ὥρες, τὴν τρί-τῃ ὥρᾳ πάνω σὲ μιά στρόφῃ ἦρε ἡ κατα-στροφή!

Ὁ Στόκλης ζαλισμένος ἔπεσε σ' ἓνα τιποτέ-νιο τζιπάκι. Τὸ κακό ὅμως ἦταν ὅτι ἓνα φορητὸ πὺν ἐρχόταν ἀπὸ πίσω ἔπεσε κι' αὐτὸ πάνω τοὺς, κι' εἶχανε μιά τρομερὴ σύγκρουσι.

Τὸ τί γέννηκε δὲν λέγεται. Οἱ δυὸ μικρούλες βρεθήκανε στὸ τζιπάκι, πάνω στὸ γόνατο τοῦ σωφρὲ, ὁ Στόκλης πετάχτηκε στὸ καρσινὸ πε-ζοδρόμιο, κι' ὁ φουκαράς ὁ Κιρκὸρ κάτω ἀπ' τίς ρόδες τοῦ φορητοῦ.

Τὸ φουκαρά τὸν Κιρκὸρ μετ

ΜΙΛΑ ΠΑΤΤΟΝ

ο «φτερωτός άνθρωπος»

Αν τα πυραυλοκίνητα αεροπλάνα ξεπερνούν την ταχύτητα του φωτός, δεν θα συγκινούσαν τόσο τους Αμερικανούς, όσον το νέον ρεκόρ στο δρόμο ταχύτητας 100 γιάρδων του Μιλ Πάττον!

Ο ασύρματος ανήγγειλε πως ο νέος αυτός πρωταθλητής των δρόμων ταχύτητας, ύστερα από συστηματική πολύμηνη προπαρασκευή, κατάρθεσε να διατρέξει τις 100 γιάρδες σε χρόνο 9' 3". Το παλαιό ρεκόρ ήταν 9' 4" και το κατείχε μαζί με πολλούς άλλους ο ίδιος. Κατά το τελευταίο συνέδριο της Διεθνούς Αθλητικής Ομοσπονδίας στο Λονδίνο το ρεκόρ των 9' 4" του Πάττον είχαν αναγνωρισθεί ως το τελευταίο επίσημο ρεκόρ των 100 γιάρδων.

Μετά την κυριαρχία των νέγων Τόλαν, Μέτκαφ, Όουενς κλπ. στους δρόμους ταχύτητας οι Αμερικανοί το θεωρούσαν ζητήμα φιλοτιμίας να αναδείξουν ένα λευκό δρομέα, που να μπορεί να νικήσει τους νέγρους πρωταθλητές στους διεθνείς και Ολυμπιακούς στίβους. Μακροχρόνιος έ-

Ο Διεθνής ΣΗΜΒΟΛ

ρευνες κατέληξαν τέλος στο πρόσωπο του νεαρού φοιτητού του Πανεπιστημίου της «Σάθερν Καλιφόρνια» Μιλ Πάττον.

Με τη βοήθεια του προπονητού του Κρόμγουελ ο Πάττον βελτίωσε την τεχνική του δρόμου, αύξησε την ταχύτητά του και στους τελευταίους αγώνες της προολυμπιακής προετοιμασίας υπερέβη το ρεκόρ των 9' 4" στις 100 γιάρδες.

Σ' ένα σκληρό συναγωνισμό με τον διάσημο νέγο δρομέα του Παναμά Λούντ Λά Μπίτς, μια απ' τις πολλές ελπίδες των Ολυμπιακών του Λονδίνου, ο Πάττον πραγματοποίησε το θαύμα των 9' 3" στις 100 γιάρδες. Ο νέγρος υπέρηξε λίγες ίντσες από τον Πάττον. Τρία χρονομέτρα έσημείωσαν 9' 3", ενώ τα υπόλοιπα δύο 9' 4". Έτσι, σύμφωνα με τους Διεθνείς Κανονισμούς, το ρεκόρ του Πάττον είναι 9' 3". Η Διεθνής Αθλητική Ομοσπονδία ασφαλώς θα το αναγνωρίσει, διότι οι μετεωρολογικές συνθήκες υπό τις οποίες έγινε το ρεκόρ ήταν κανονικές. Δεν έπνεε δηλ. βοηθητικός άνεμος, για να συντελέσει και αυτός στην επιτυχία του ρεκόρ. Έτσι, δικαίως ο Πάττον θ' αναγνωρισθεί επίσημος ως ο μεγαλύτερος δρομέας ταχύτητας που παρουσίασαν μέχρι σήμερα οι Ηνωμένες Πολιτείες. Ήδη οι αθλητικοί σχολιαστές του απένειμαν τίτλους, όπως «ο ιπτάμενος Αμερικανός», «ο φτερωτός άνθρωπος», «ο νέος

Πάντοκ» (θα ένθυμισε ασφαλώς τον Αμερικανό Σαάρλ Πάντοκ, που είχε και αυτός τον τίτλο ο «φτερωτός Πάντοκ»).

Στις Άγγλο - Σαξωνικές χώρες, που μετρούν με γιάρδες, «όποιοι φτάση τα 10' στις 100 γιάρδες, παίρνει τον τίτλο «έναν τμή μόν». Έπειδή η ταχύτης συγκινεί κι ένθουσιάζει εκεί εξαιρετικά, οι πρωταθλητάι στους δρόμους 100 και 200 μ., άλλ' ιδίως 100 γιάρδων, λατρεύονται κυριολεκτικά από τους φιλάθλους. Με την επίδοσή στους Ολυμπιακούς και διεθνείς στίβους των νέγων πρωταθλητών στους δρόμους ταχύτητας οι λευκοί Άγγλοσάξωνες πρωταθλητάι μικρών αποστάσεων έθεωρούντο ως το καμάρι της λευκής φυλής. Οι Αμερικανοί ιδύοντες προτιμούσαν να χάνουν καμιά φορά και Ολυμπιακή νίκη, παρά να έμπιστευόνται τα χρώματα της πατρίδος των στους νέγρους. Στους Ολυμπιακούς του Βερολίνου λ. χ. με έκπληξι είδα πως στη σκυταλοδρομία 4Χ400 μ. προτίμησαν να βάλουν στην ομάδα λευκούς αθλητάς των 400 με μικρότερες επιδόσεις στο άγώνισμα, παρά νέγρους με ανώτερα ρεκόρ. Η νοοτροπία αυτή τους στοίχισε, βέβαια, τη νίκη, γιατί η Άγγλική ομάδα ήρθε έτσι πρώτη με δεύτερη την Αμερικανική. Άλλα μερικοί φανατικοί Αμερικανοί αδιαφορούν, προκειμένου να ικανοποιήσουν φυλετικούς εγωισμούς. Έτσι έξηγείται ο ένθουσιασμός του Αμερικανικού έθνους για το κατόρθωμα «του λευκού Αμερικανού Πάττον», τον οποίο θεωρούν ήδη ως τη μεγαλύτερη επίδοσή τους στους δρόμους 200 και 100 μ. στους Ολυμπιακούς του Λονδίνου. Πραγματικά λοιπόν τα 9' 3" στις 100 γιάρδες ισχυρίζονται με 10' 1" στα 100 μ., που είναι νέο παγκόσμιο ρεκόρ.

Άλλα μέχρι του Αύγουστου του 1948 μεσολάβησε το διάστημα και η «αθλητική κατάσταση», η φόρμα του αθλητού, δεν είναι μικρό πρόβλημα. Πρέπει να σημειώσωμε σχετικώς πως υπάρχουν και άλλοι «αστέρες» των 100 μ. επικίνδυνοι αντίπαλοι του Πάττον, που έσημειωσαν εξαιρετικά ρεκόρ το 1947 στα 100 μ. Αναφέρουμε λ. χ. τον Μάκ Κίνλεν (Ζαϊάικα) με 10' 3", τον Μάκ Ντόναλ Μπίλνι (Τρινιτάδ) με 10' 3", τον Γουίλκινσον (Άγγλία), Κόνγουελ (Άμερ.), Μάρτινσεν (Άμερ.), Φοξ (Άμερ.), Τζέυ (Άμερ.), Ντέιβις (Άμερ.), Τρελόαρ (Αυστραλ.) με 10' 4", Επομένως η πάλη για τη νίκη και το θρίαμβο του Πάττον θα είναι πολύ σκληρή.

Το παγκόσμιο ρεκόρ των 100 μ. κατέχουν οι Τζέι Όουενς (Άμερ.) το 1936 και Χ. Ντέιβις (Άμερ.) το 1941 με 10' 2". Το Ολυμπιακό ρεκόρ των 10' 3" έσημείωσαν ο Τόλαν (Άμερ.) το 1932 και ο Όουενς (Άμερ.) το 1936.

ΤΑΚΗΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Σταυρολέξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΑΝΤΑΡΣΙΑ. 2) ΝΙΟΒΗ - ΣΙΑΜ. 3) ΤΟΥΡΤΑ - ΜΕΝ. 4) ΑΒΡΑΑΜ - ΟΡΩ. 5) ΡΗΤΑ - ΝΗΣΟΝ. 6) ΑΜΝΟΣ. 7) ΊΣ - ΗΣΑΊΑΣ. 8) ΑΙΜΟΣ - ΙΑΧΗ. 9) ΑΕΡΟΜΑΧΙΑ. 10) ΥΜΝΩΝ - ΣΗΑ.

Το πιο παράξενο σπίτι

Στην καρφή ακριβώς του Βορείου Πόλου.

Γεωγραφικό αίνιγμα

Είνε οι 13.000 κάτοικοι της Δημοκρατίας του Αγίου Μαρίνου.

Τρεις ηλικίες

Σύμφωνα με τις αναλογίες του προβλήματος οι ηλικίες των γονέων και του παιδιού είναι: Πατέρας 10 Χ, μητέρα 6 Χ και παιδί Χ.

Η διαφορά μεταξύ της ηλικίας του πατέρα και της μητέρας είναι 4 Χ.

Όταν ο γιός θα είναι ηλικίας 4 Χ θα έχουν προστεθεί στη σημερινή του ηλικία (Χ) άλλα 3 Χ, τα οποία πρέπει να προσθέσωμε και στην ηλικία των γονέων που θα είναι τότε:

13 Χ 9 Χ και 4 Χ

και έχουμε τώρα την ακόλουθη εξίσωση: (10Χ+6Χ+Χ) 2=13Χ+9Χ+4Χ-32

Δηλαδή 34Χ=26Χ-32 8Χ=32 Χ=4

Η ηλικία τους είναι λοιπόν: 4 24 και 40 χρόνια

Μανιχός κύβλος

Το σχέδιό μας δείχνει καθαρά πως πρέπει να τοποθετηθούν οι αριθμοί για να δίνουν ως σύνολο «18» οι τρεις αριθμοί κάθε διαμέτρου.

Ποιός: 1) Ο Κάισαρ. 2) Ο Ησκαλός. 3) Ο Όθελλος. 4) Ο Μπαλμπά. 5) Ο Ντά Βιντσι. 6) Ο Κοναν Ντόυλ. 7) Ο Μέγας Αλέξανδρος. 8) Ο Κάιν. 9) Ο Νόμπελ. 10) Ο Ουέλλινγκτον. 11) Ο Έρρικος Η' της Άγγλης. 12) Ο Σάμουελ Κλέμενς. 13) Ο Μπέλ. 14) Ο Νέλσων. 15) Ο Μάρκεθ. 16) Ο Κортέζ. 17) Ο Πίζαρο.

Το σημάδι

Ανάμεσα στις σελίδες 14 και 15 να τι αυτές μόνον είναι έξωχρηστές. Οι 13 και 14 ανήκουν στο ίδιο φύλλο.

Με τα ίδια νοήματα

1) ΘΗΛΑΣΜΟΣ. 2) ΘΑΛΑΣΜΟΣ. 3) ΜΑΘΗΜΑ. 4) ΘΑΞΟΣ. 5) ΔΑΣΜΑ. 6) ΣΟΛ. 7) ΛΑΡΗ. 8) ΣΑΜΟΣ. 9) ΘΑΛΑΜΗ. 10) ΘΑΛΑΣΣΑ. 11) ΜΟΛΟΣΣΟΣ.

Οι αδελφοί κι οι αδελφές

Τέσσερα κορίτσια και τρία αγόρια.

Ο Γκ έχει τα χρονάκια της

Κατά τους υπολογισμούς των γεωλόγων, των φυσικών και των χημικών ο πλανήτης μας έχει ηλικία από 1½ ως 2 δισεκατομμυρίων ετών. Οι επιστήμονες κατέληξαν σ' αυτό το συμπέρασμα με δυο τρόπους: μετρώντας την αλυσιρραία του θαλασσινού νερού και τη ραδιενέργεια ωρισμένων χημικών στοιχείων. Μ' άλλα λόγια, υπολόγισαν τον καιρό που χρειάσθηκαν τα ποτάμια, για να μεταφέρουν λίγο-λίγο ως τη θάλασσα τόση ποσότητα αλάτων (χλωρίου και νατρίου μαγνησίου άσβεστιού κλπ.) ώστε να κομούν τα νερά της αλμυρόπικρα. Επίσης λογάρισαν πόσον καιρό χρειάσθηκε το ράδιο για να μεταβληθεί σε μόλυβδο. Και τα αποτελέσματα των δυο αυτών υπολογισμών συνέπιπτον μεταξύ τους.

Ο μύθος του Χίτλερ

Μια πρόσφυξ που κατέφυγε από τη Σιλεσία στην Αμερικανική ζώνη, έδήλωσε ότι είχε ζήσει για αρκετούς μήνες «πύρρα στο πρώτο» με τον Άδολφο Χίτλερ στο Λιέγκνιτς.

Σύμφωνα με τις πληροφορίες αυτές της γυναίκας ο Χίτλερ έχει σήμερα φοβερότερο, έμ με μία μελαγχολική νυκτακόνη αναστάτωση και άσχολεται με την ίδρυση ενός νέου κόμματος που έχει τα δικαίωτικά «Τ.Π.Ζ.

Η έπιπεφυκίτις

Η πρόληψις και η θεραπεία της

Μιά από τις πιο έντονη παθήσεις των ματιών κατά τη θερινή περίοδο είναι η έπιπεφυκίτις. Νόσος κατ' έξοχην μεταδοτική, χαρακτηρίζεται κυρίως από έναν έντονο έρεθισμό του έσωτερικού ύμενος των βλεφάρων, του καλούμενου έπιπεφυκότος. Συνδεύεται επίσης από έρυθρότητα και άφθονο έκκρισι ενός υπολείκου ύγρου, που σχηματίζει πολλές φορές ένα είδος γλοιωδών λεπιών, από ισχυρό κνησμό και από την καλουμένη φωτοφοβία, την άδυναμία, δηλαδή, προσήλωσης του ματιού σε οποιαδήποτε φωτεινή έστια.

Η παραμονή κάτω από το έντονο φώς του καλοκαιρινού ήλιου, ή είσοδος κονιορτού μέσα στα βλεφάρα, ή υπερβολική κοίρασις των ματιών έπειτα από μια κοπιαστική εργασία, οι αγραυνίες και ακόμη ή κακή συνήθεια που έχουν πολλοί άνθρωποι να τρίβουν συχνά τα μάτια τους φαίνεται ότι είναι οι κυριώτερες αιτίες της έπιπεφυκίτιδος.

Η νόσος με την απλή αυτή μορφή της, παρ' όλο ότι είναι εξαιρετικά έντονη, δεν παρουσιάζει τίποτε το άνησυχαστικό.

Μερικές καυτηριάσεις με νιτρικόν άργυρο (0,20—0,50 εκατοστά του γραμμαρίου μέσα σε 25 γραμμάρια διυλισμένου νερού) είναι συνήθως αρκετές για να εξαφανισθούν τα δυσάρεστα φαινόμενα. Σε ήπιότερες περιπτώσεις, γίνονται ενσταλάξεις δυο φορές την ημέρα 2—3 σταγόνων της ακόλουθου διαλύσεως:

Θεικός ψευδάργυρος 0,05—0,10 εκατ. Διυλισμένο νερό 10 γραμμάρ. Άλλ' υπάρχουν μερικές άλλες μορφές έπιπεφυκίτιδος, που είναι εξαιρετικά σοβαρές και έχουν κάποτε δραματική εξέλιξη.

Μια τέτοια μορφή έπιπεφυκίτιδος είναι ή καλουμένη βλεννοραϊκή ή βλεννοραϊκή.

Η πάθησις αυτή όφειλεται στο γονόκοκκο, στον ίδιο, δηλαδή, βακίλλο, που παρουσιάζεται και σε ώριστες ασθένειες των γεννητικών όργάνων.

Η μόλυνσις του έπιπεφυκότος

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ WOODBURY

Τα καλλυντικά Woodbury δύνασθε να τα προμηθεύσεθε από τα κάτωθι καταστήματα: εις Αθήνας:

Χρυσικόπουλος Α. Ε. Σταδίου 31.

Άνθωμελίδης Σταδίου 64.

Γερολυμάτος Βουκουρεστίου άριθ. 2.

Δραγώνας Α. Ε. Αιόλου και Σοφοκλέους.

Καλλιάρπουλος Θεμιστοκλέους 30.

Σωτήρ. Μουτζίδης Στοά Νικολούδη 30.

Adams Gallery Κηφισιά.

Γ. Λοράνδος Βασ. Κωνσταντίνου 53 Πειραιά.

Διανέλης Ι. Ίωλκού 69 Βόλου.

Αδ. Γιούργα Καποδιστρίου 21 Κέρκυρα.

Εδσάτ. Άγγελίδης Μυτιλήνης.

Άποστολάκης Θεόδ. Χανιά.

Γενικός αντιπρόσωπος: ΓΕΩΡ. ΑΝΑΡΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Σακράτους 27. Τηλ. 35218.

των ματιών με γονόκοκκο είναι άσχετη με τα άφροδίσια νοσήματα που προκαλούνται απ' αυτό το βακίλλο και μπορεί να έπείθη κατά πολλούς τρόπους π. χ. από την έπαφή με μολυσμένα αντικείμενα, σκεύη του φαγητού κτλ. Ο βακίλλος μεταφέρεται τότε στα χέρια και το ευκολώτερο πράγμα του κόσμου είναι να μεταφερθή κατόπιν από εκεί στα μάτια.

Ο γονόκοκκος είναι ένας από τους πιο ύπουλους μικροβιακούς οργανισμούς. Η καταπολέμησις του αποτελεί ένα από τα δυσχερέστερα προβλήματα της θεραπευτικής, γιατί ο βακίλλος αυτός έχει εξαιρετική άντοχή και πολλές φορές ανασωγώνεται, ξαφνικά, έπειτα από μήνες και χρόνια ληθαργία.

Είνε, έξ άλλου, ένας από τους βακίλλους που προκαλούν τις μεγαλύτερες καταστροφές στον οργανισμό. Ο γονόκοκκος, όταν έγκατασταθ' ένα βλεννογόνο, αναπτύσσεται άμέσως με καταπληκτική ταχύτητα, διεισδύει μέσα στους ιστούς, τους διαβιδρώσκει και τους μεταβάλλει σ' ένα υποκίτρινο και δυσώδες πύον.

Ο κίνδυνος μόλυνσεως με γονόκοκκο είναι ιδίως μεγαλύτερος για κείνους που έχουν προδιάθεσι στην έπιπεφυκίτιδα. Η εγκατάστασις γονόκοκκου στον έπιπεφυκότα προκαλεί έντονη φλόγωσι μέσα σε διάστημα 2—3 μόνον ήμερών, άφορητους πόνους και πυόρροια.

Στην περίπτωση βλεννοραϊκής έπιπεφυκίτιδος, εκτός των τοπικών πλύσεων και καυτηριάσεων, ένδεικνυται επίσης ή χρήςις πενικιλίνης σε μεγάλες δόσεις.

Το φάρμακο αυτό κάνει τα συμπτώματα να υποχωρούν ταχύτατα. Η θεραπεία πρέπει να συνεχισθ' όμως, για μακρότατο χρονικό διάστημα, γιατί, όπως είπαμε, ο γονόκοκκος είναι ένας από τους πιο ύπουλους μικροοργανισμούς.

Η βλεννοραϊκή έπιπεφυκίτις προσβάλλει κάποτε τα νεογέννητα βρέφη και ιδίως κατά τη δεύτερη ή τρίτη ημέρα από της γεννήσεώς των.

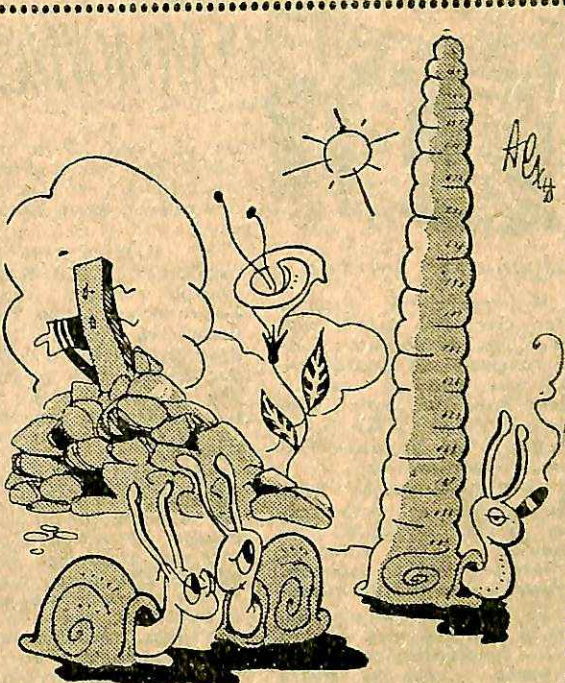
Χρειάζεται τότε δραστήρια και κεραυνόβολος επέμβασις για να σωθούν τα μάτια του μωρού. Γιατί ο γονόκοκκος διεισδύει ταχύτατα μέσα στους ιστούς και μπορεί να προκαλέση τύφλωσι μέσα σε λίγες ώρες ή λίγες ήμέρες. Το χειρότερο είναι ότι δεν υπάρχει κανένα μέσον, για να ξαναδώσωμε το φώς του σ' αυτό το δυστυχισμένο παιδάκι. Θα παραμείνη τυφλό σ' όλη του τη ζωή.

Γι' αυτό, στις περισσότερες από τις μεγάλες κλινικές της Εύρώπης και της Αμερικής γίνονται προληπτικά ενσταλάξεις στα νεογέννητα βρέφη μιας σταγόνος νιτρικού άργυρου, σε διάλυσι 2%.

Άλλα και ο πνευμονόκοκκος έπίσης, καθώς και ο βακίλλος της φθιρίτιδος μπορεί να προκαλέσουν μια ειδική μορφή έπιπεφυκίτιδος, που χαρακτηρίζεται από το γεγονός ότι ο έπιπεφυκός καλύπτεται από ψευδομεμβράνες.

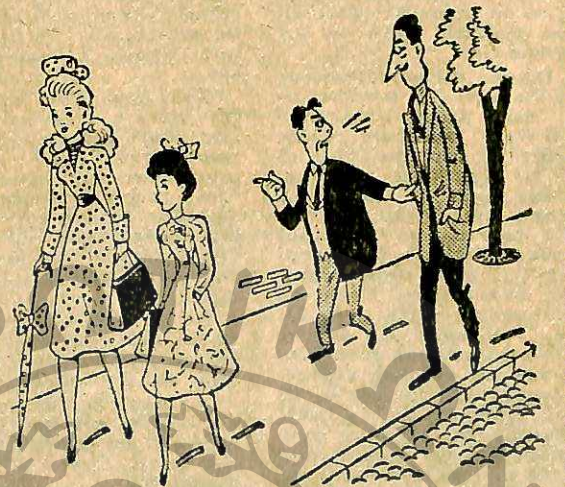
Ένας άλλος σοβαρώτατος κίνδυνος είναι ή μεταβολή της άξείας κατάρροιας έπιπεφυκίτιδος σε χρόνια. Εκτός των άλλων δυσάρεστων συμπτωμάτων της, ή μορφή αυτή προκαλεί επίσης συγκόλλησι των βλεφάρων κατά τη νύχτα σε τρόπο που ο άσθενής είναι άδύνατον ν' άνοιξη τα μάτια του, όταν ξυπνήσ'η. Ένα καλό προληπτικό μέσον σ' αυτή την περίπτωση, είναι ή έπαλειψις των βλεφάρων προ της κατακλίσεως με την ακόλουθη αλοιφή: Πρεσιπιτέ μπλάν 0,05—0,10 εκατ. Βαζελίνη 10 γραμμάρια.

Δόκτωρ ΝΤΥΒΑΛ

— Συνεργάστηκε στην κατοχή και τώρα ξανέ... πολυκατοικία!...

(Σκίτσο Άσχελάου)

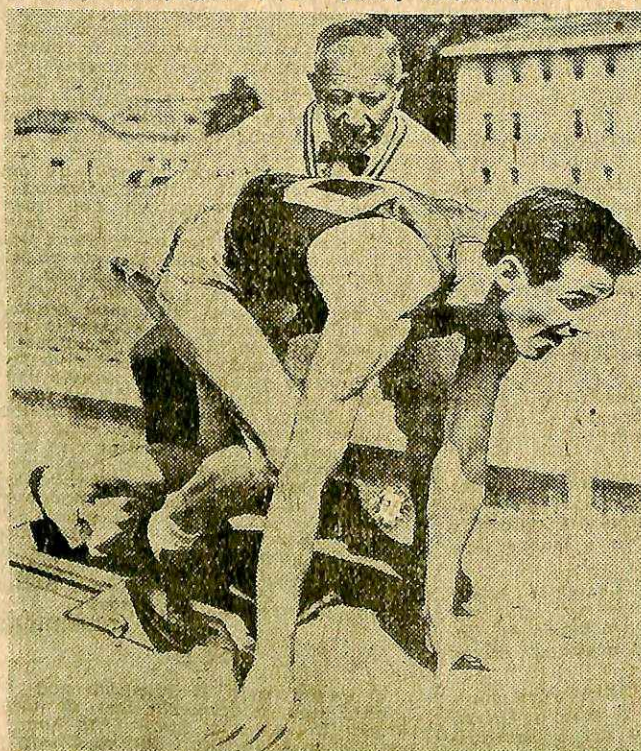

ΓΙΑ ΝΑ ΤΑΙΡΙΑΣΟΥΝ

— Δεν διαλέγει καλύτερα την άλλη προς τα δεξιά;

— Ντροπή σου, Γιαννάκη!

Ο νέος πρωταθλητής του κόσμου στο δρόμο 100 γιάρδων Μιλ Πάττον, προπονούμενος για τους Ολυμπιακούς από τον Κρόμγουελ.

ΟΙ ΔΟΥΛΟΙ ΤΗΣ

Δραματικό διήγημα

Η ιστορία του Ραϋμόν Βορέ είναι από εκείνες που ξεσηκώνουν την καρδιά κι' αναστατώνουν το μυαλό. Απλή και τραγική, ξετυλίχθηκε πριν από μερικά χρόνια στο Γκερτί, ένα μικρό σταθμό της γραμμής Παρισίων-Μασσαλίας.

Ο Ραϋμόν Βορέ ήταν μηχανοδηγός κι' από χρόνια τώρα οδηγούσε τη «Λουίζα», μια από τις καλλίτερες και γερύτερες άτυμωχες του δικτύου.

Το επίσημο όνομά της, εκείνο που είχε στα βιβλία του άμαξοστασίου — οι μηχανές έχουν κι' αυτές τα όνόματά τους όπως και οι άνθρωποι — ήταν «Κ-ΖΗ 452». 'Αλλ' ο Ραϋμόν την είχε βαφτίσει «Λουίζα», δίνοντάς της το όνομα της γυναίκας του. Κι' όλοι είχαν σεβαστεί αυτή τη μετονομασία.

Πόσο ο Ραϋμόν αγαπούσε τη Λουίζα! Η αλήθεια είναι πως μέσα στην καρδιά του υπέρεδνε πολλές φορές τις δυο Λουίζες. Γιατί τις αγαπούσε το ίδιο. Είχαν γίνει γι' αυτόν ο λόγος της υπέρβασης του. Τις φρόντιζε με την ίδια προσοχή και την ίδια στοργή. Κι' ήταν ευχάριστη μένος όταν έφευγε από τη μια για να τρέξει στην άλλη.

'Αλλωστε, δεν υπήρχε «κάλη». Μέσα στη σκέψη του, η γυναίκα του και η άτυμωχη που ήταν ένα όν με δυο διαφορετικές μορφές. 'Αγαπώντας τη μια, αγαπούσε και την άλλη. Αυτό ήταν κάτι το αδιόλητο και δεν έσπαζε το μυαλό του για να το καταλάβει ή να το εξηγήσει.

Εκείνο το βράδυ, είχε γυρίσει στο σπίτι του τη συνθησίου του ώρα. 'Η πόρτα ήταν μισανοιχτή και όλα μέσα στα δωμάτια βρίσκονταν στην κανονική τους θέση. Μόνο η Λουίζα δεν φαινόταν πουθενά.

— Οα πήγε να ψωνίση, σκέφθηκε ο Ραϋμόν.

Καί, πετώντας τη μπλούζα του, πήγε στο νιπτήρα για να πλύνει.

'Αλλά, ξαφνικά, είδε ένα φάκελλο κοντά στο μέρος όπου έβαζαν το σαπούνι. Τ' όνομά του, γραμμένο με χοντρά ακανόνιστα γράμματα — ήταν τα γράμματα της Λουίζας — ξεχώριζε πάνω σ' αυτόν. Θάλεγε πως η γυναίκα του ήξερε πως, μπαίνοντας, θα πήγαινε να πλύνει και γι' αυτό είχε βάλει το γράμμα στο νιπτήρα.

Ο Ραϋμόν άνοιξε το φάκελλο και διάβασε το μικρό σημείωμα που υπήρχε μέσα σ' αυτόν.

Η Λουίζα του έξηγού-

σε με λίγα λόγια πως έφευγε και του εύχονταν να προσπαθήσει να ζήσει ευτυχισμένος όπως θάκανε κι' αυτή.

«...Είπε περιττό να μ' αναζητήσης, πρόσθετε. 'Ας σήμερα στάθηκε πιστή. 'Αλλά τη στιγμή που θα διαβάσεις το γράμμα μου θα βρίσκωμαι στην άγκαλιά ενός άλλου, που αγαπώ με όλη τη δύναμη της ψυχής μου. 'Αλλωστε την ώρα αυτή θα έχωμε φύγει από το Γκερτί...».

Ο Ραϋμόν Βορέ συμμορφώθηκε με τη σύστασή της. Στ' αλήθεια, σε τί θα χρίσμευε να την αναζητήσει, μια που η Λουίζα είχε πάψει να είναι δική του; Και τί τον ενδιέφερε ποιος ήταν ο άνθρωπος που είχε καταστρέψει την εύτυχία του; Δεν προσπάθησε ούτε τ' όνομά του να συγκρατήσει. 'Από τα λόγια που του είχαν μερικές γειτονίσσες κατάλαβε μόνο πως αυτός ο άνθρωπος ήταν από το Παρίσι και πως έρχονταν κάπου-κάπου στο Γκερτί ως περιοδεύων αντιπρόσωπος κάποιου εμπορικού οίκου.

Στην αρχή, όλοι νόμισαν πως αυτή η περιπέτεια δεν είχε καμιά εξαιρετική έντυπωσι στο Ραϋμόν. Είχε ριχτεί και πάλι στη δουλειά του, περιποιόταν με την ίδια στοργή και την ίδια διαφρονότητα την άλλη «Λουίζα» του και συνέχιζε την ίδια ήρεμη ζωή όπως πριν.

Κι' ωστόσο, αδυνατίζε από τη μια μέρα στην άλλη και το βλέμμα του γινόταν θολό και κουρασμένο.

— 'Αφού δεν έκαμε καμιά τρέλλα τις πρώτες μέρες, όλα θα περάσουν με τον καιρό, έλεγαν οι συνάδελφοί του.

Μια μέρα, τέλος, έμαθαν πως ο Βορέ είχαν υποβάλει αίτηση, ζητώντας να τον βάλουν σ' άλλη μηχανή. 'Αλλά το συμβούλιο την άπεριψε. 'Η «Λουίζα» ήταν μια από τις μοντέρνες και πολύπλοκες μηχανές, που ήθελε μεγάλη προσοχή στο χειρισμό της. Πώς, λοιπόν, θα έβγαζαν τον άνθρωπο που είχε συνθησίου να την οδηγεί καλλίτερα από όλους, για να βάλουν στη θέση του έναν άλλον;

Η απόρριψή της αίτησεως λυπήσε πολύ τον Βορέ. Και το κρυφό σαράκι που τον έτρωγε ως τότε ξέσπασε ξαφνικά. 'Εγινε αμίλητος και τον έβλεπες να περπατάει στο δρόμο σκυφτός σαν ένα πελώριο βάρος να τον λυγίζει. 'Ακόμη και για τη δουλειά του δεν έδειχνε πια κανένα κέφι. Την έκανε μηχανικά σαν αυτόματο.

Εκείνο το πρωί, ο Βορέ έπρόκειτο να οδηγήσει ένα συρμό στη Γκερνόμπλ. 'Η αναχώρησή του γινόταν στις 6 και 20. 'Ωστόσο, πήγε στο άμαξοστάσι-

όπο τις πεντέμιση και πήρε τη «Λουίζα».

— 'Αν έρθει ο Σωτερέλ — ήταν ο θερμαστής του — πές του να με περιμένει, φώναξε στον φύλακα. Θα κάμω μια βόλτα στη βοηθητική γραμμή για να ιδώ αν πιάνουν τα φρένα.

Η βοηθητική γραμμή προχωρούσε από το πίσω μέρος του σταθμού, ως το παλιό άμαξοστάσιο, που χρησίμευε τώρα ως αποθήκη υλικού και που βρίσκονταν σ' απόσταση ενός περίπου χιλιόμετρου.

Οι γραμμές άνασκηώνονταν σ' αυτό το σημείο σε ύψος μισού περίπου μέτρου. 'Ηταν το τέμα.

Ο Βορέ βγήκε άργα από το άμαξοστάσιο, άλλ' όταν προνόρησε μερικά μέτρα έδωκε όλη την ταχύτητα στη μηχανή του.

Επειτα από λίγα λεπτά έγινε εκείνο που ήταν αναπόφευκτο να συμβεί. Η μηχανή έφτασε στο τέμα, ανατράφηκε πάνω στις αναστρίμμενες γραμμές και κατόπιν έπεσε με όρη και μ' έναν τρομακτικό κρότο προς τα πλάγια. 'Ηταν πια ένας άμορφος σωρός από σιδερικά.

Οι εργάτες που έτρεξαν από την αποθήκη έβγαλαν με κόπο το Βορέ μέσα από τα συντρίμματα. Είχε σπασμένα και τα δυο πόδια του και το κορμί του ήταν γεμάτο πληγές. 'Αλλά ζούσε ακόμη. Καί, ποσοτέ ξεψυχάση, είχε τη δύναμη να χαιρετιάσει και να πη σ' εκείνους που τον περιστοίχιζαν.

— 'Εγώ σκότωσα τη «Λουίζα»!

Μιλούσε μόνο για την άτυμωχη κι' η με τα μάτια του ετοιμοθάνατος έβλεπε τη σκηνή που ξετυλιγόταν την ίδια στιγμή σ' ένα ξενοδοχείο του παλιού λιμανιού της Μασσαλίας:

Εκεί -νε καταφύγει η άλλη Λουίζα μαζί με το φίλο της. Εκείνο το πρωί, θάφευγαν με το τραίνο για το Παρίσι.

Μερικά λεπτά πριν από τις έξη, η νεαρή γυναίκα είνε άνοιξε να κατεβαίνει ναρούμενη τις σκάλες. 'Αλλά, ξαφνικά, παραπάτησε, τα πόδια της μπλεψήκαν στο χαλί και κύλησε με το κεφάλι προς τα κάτω.

Εκείνοι που έτρεξαν κοντά της την βρήκαν να ψυχωραγιά. Ο φίλος της είχε σκύψει με συγκίνηση και τρυφερότητα πάνω της. 'Αλλ' η Λουίζα δεν τον άναγνώρισε. Το θολό βλέμμα της πλανήθηκε για μερικά στιγμές πάνω στα πρόσωπα εκείνων που την περιτοίχιζαν κι' έπειτα ψιθύρισε:

— Συχωρέσε με, Ραϋμόν!

Αυτά ήταν τα τελευταία της λόγια. Σε λίγο, έκλεισε τα μάτια της, ενώ ένας κόκκινος άορος έβγαине από τα χείλη της. Είχε ξεψυχήσει την ίδια στιγμή που ξεψυχούσε κι' ο άντρας της. Κι' οι ψυχές τους πετάξαν ίσως συντροφιά στον ουρανό.

ΠΩΛ ΒΕΝΣΑΝ

ΤΟ ΤΣΙΜΠΗΜΑ ΤΗΣ ΤΣΟΥΚΝΙΔΑΣ

Πώς διεφωτίσθη το «μυστήριον»

Δεν υπάρχει ίσως άνθρωπος, που να μην έχει δοκιμάσει το κάψιμο που προκαλεί το τσίμπημα της τσουκνίδας. Κι' όμως η Έπιστήμη δεν είχε βρει ως τώρα την εξήγησι αυτού του... παθήματος! 'Ηξερε μόνον ότι οι λεπτός τρίχες της τσουκνίδας έχουν ένα σκληρό κεφάλι, που σπάζει με την παραμικρή επαφή, αφήνοντας στη θέση του μια ψιλή αιχμή, που διατρύπτει το δέρμα και αφήνει να ξεχυθή μέσα το υγρό που περιέχει η τρίχα. 'Από τί όμως αποτελείται και πως ενεργεί το υγρό αυτό;

Τελευταίως δυο φυσιολόγοι του Πανεπιστημίου του Καίμπριτζ ανακάλυψαν την παρουσία τριών δραστικών ουσιών μέσα στις τρίχες της τσουκνίδας: της «ισταμίνης», της «άστυλολίνης» και μιας άλλης που δεν καθορίσθη ακόμη η χημική της σύσταση.

Η ισταμίνη είναι μια ουσία, που συγγενεύει με την «ιστιδίνη», δηλαδή μ' ένα συστατικό των λευκοκυττάρων του σώματος. Φαίνεται δε ότι παράγεται απ' αυτήν, μέσα στον οργανισμό, υπό άριστον συνθήκες. 'Εχει έπίδρασι σε όλους σχεδόν τους ιστούς. Με μια ένεσι 1 χιλιοστού του χιλιοστογράμμου ισταμίνης μέσα στις φλέβες του ανθρώπου, διαστέλλονται τα αιμοφόρα αγγεία και πέφτει άποτομα η πίεσις του αίματος. Μια μεγαλύτερη δόσις προκαλεί άσθμον έκκρισι γαστρικού υγρού στο στομάχι.

Έχετε προσέξει τί γίνεται έπειτα από ένα χτύπημα με μαστίγιο; Πρώτον, το σημείο εκείνο κοκκινίζει. Κατόπιν, η κοκκινίλα αμέσως διασκορπίζεται όλογυρα, σε μεγαλύτερη έκτασι. Τέλος, το δέρμα γίνεται ώχροτερο και φουσκάνει, στο σημείο του χτυπήματος. Φαίνεται λοιπόν ότι όλα αυτά τα αποτελέσματα όφειλονται στην τοπική έκκρισι ισταμίνης άμέσως μετά το δυνατό έρεθισμό του δέρματος.

Ακριβώς τα ίδια συμπτώματα παρατηρούμε και με το τσίμπημα της τσουκνίδας. Γιατί το υγρό των τριχών της περιέχει 1—2 τοίς 1.000 ισταμίνης. Σε 1.000 περίπου τρίχες τσουκνίδας περιέχεται 1 ούγγια (28,35 γραμμάρια) ισταμίνης.

Όσο για το κάψιμο που νοιώθουμε, αυτό όφειλεται στη δεύτερη ουσία, την άστυλολίνη.

Τα περισσότερα έσωτερικά όργανα του σώματος (καρδιά, άιμόφορα άγγεία, έντερα, ήρις του ματιού κλπ.) διαστέλλονται απ' το «φυτικό» νευρικό σύστημα, που λειτουργεί αυτόματος κι' ανεξάρτητα απ' τη θέλησι μας. Οι νευρικές όμως παρεούσεις, που φτάνουν σ' ένα τέτοιο όργανο, δεν το διεγείρουν απ' ευθείας, άλλα προκαλούν την έκκρισι στα άκρα του νεύρου ειδικών νημικών ουσιών που έρεθίζουν τους ιστούς και τους κάνουν να συσπώνται.

Μια απ' τις ουσίες αυτές, που άποτελούν το ζωτικό κρίκο μεταξύ των όργάνων και των νευρών που τα ελέγουν, είναι η άστυλολίνη. Οι Ιστοί είνε έξαιρετικά ευάισθητοι στις έλάγχουσες ποσότητες της.

Μια μόνο τρίχα τσουκνίδας περιέχει άστυλολίνη άρκει για να προκαλέσι τη σύσπασιν ενός μυός βατάχως. Και μια ένεσις σε γάτα ή σε κουνέλι με υγρό από 10 τρίχες καταβάλλει άποτομα την πίεσι του αίματος. 'Υπολογίσθηκε ότι το υγρό αυτό περιέχει περίπου 1% άστυλολίνης.

Τέλος, άφού προσετέθηκαν σε υγρό τσουκνίδας ουσίες που έξουδετερώνουν την ισταμίνη και την άστυλολίνη, παρατηρήθη ότι εξακολουθούσε ναχ έρεθιστικά αποτελέσματα. Αυτό λοιπόν άπέδειξε την ύπαρξι και μιας τρίτης χημικής ουσίας, άνεξάρτως της άκομης όπως είπαμε.

Μια σπαραγμένη καρδιά

Η Φανή σήκωσε τα μάτια της, κύτταξε το ρολόγι που ήταν κρεμασμένο στον αντίκρυνό τοίχο και σηκώθηκε.

Είχε περάσει μισή ώρα από τα μεσάνυχτα!

Ο πόνος την είχε κυριέψει με το γράμμα που έγραψε και δεν θυμήθηκε ούτε το παιδί της άκόμα που είχε πλαισίσει έτσι πρόχειρα, μ' όλα του τα ρούχα, στο διπλανό δωμάτιο.

— Δωδεκάμιση, ψιθύρισε σαν ύπνωτισμένη, κι' έριξε πάλι τη ματιά της πάνω στο μικρό γραφείο, που βρίσκονταν ένα γράμμα και μια φωτογραφία.

Το φως του άμπαζούρ που τη φωτίζε, της έδινε μια περίεργη, φανταχτερή θλιθερή όψη.

Έκανε μια κίνησι να διπλώσι το γράμμα, μ' ας να μη το θεωρήσει απαραίτητο για κείνη τη στιγμή τράβηξε το χέρι της.

Σαν αυτόματο κατόπιν μπήκε στο δωμάτιο που βρίσκονταν το παιδί της, ένα ξανθό κοουλάκι, μόλις τεσσάρων χρονών.

Τόγγυσε, του φόρεσε ένα νυχτικό και το πλάγιασε προσεχτικά στο κρεβάτάκι του. Το σκέπασε απαλά και σκύβοντας άγγισε τα χείλη της πάνω στο μάγουλο του για λίγες στιγμές.

Όταν έδωσε το φως τα στεγνά μέχρι τη στιγμή εκείνη μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα κι' ένα αναφύλλητο την έκανε να χώς το κεφάλι της άνάμεσα στα δυο μαξιλάρια του κρεβάτιού της, για να μην άκούγεται το κλάμμα της και ξυπνήσι το παιδί της.

Δυό λέξεις πρόφεραν με πόνο τα χείλη της:

— Πρέπει να πεθάνω! Πρέπει να πεθάνω!...

Σιγά, σιγά, η κούρασι την κατέβαλε κι' άποκοιμήθηκε έτσι όπως είχε ξαπλώσει ντυμένη.

Το ρολόγι τώρα έδειχνε τρείς μετά τα μεσάνυχτα.

Τη στιγμή αυτή άνοιξε η πόρτα κι' ένας άντρας καμιά τριανταριά χρονών με καμπαντίνα και μια βαλίτσα στο χέρι, μπήκε στο μισοφωτισμένο δωμάτιο. 'Ανοιξε με δικό του κλειδί και προχώρησε τώρα σαν ένοχος, ρίχνοντας ματίες γύρω του.

Προσεχτικά, δίχως να κάνει θόρυβο, άκούμπησε τη βαλίτσα, και πλησίασε στο μικρό γραφείο. Κάθησε κι' άναψε ένα τσιγάρο.

Μια φωτογραφία βρίσκονταν μπροστά του: ήταν η δική του φωτογραφία. Κι' ένα γράμμα ήταν έκεί άκόμα, ένα γράμμα που τόχαν γράψει γι' αυτόν. Έσκυψε το κεφάλι του και διάβασε:

«'Αγαπητέ μου, Τάκη, σου γράφω τα τελευταία μου λόγια, τα

λόγια της μεγάλης μου άγάπης. Είμαι βεβαία πως θα λάβης αυτό το γράμμα, γιατί τη διεύθυνσι μου την έδωσες ή ίδια ή μητέρα σου, με την ύπόσχεσι που της έδωσες ότι θάρθαι να πάρη το παιδί μας κι' εγώ... έπειτα... θα φύγω για πάντα. Ναι, Τάκη, πρέπει να πεθάνω, γιατί σ' αγαπώ, γιατί δεν μπορώ να πιστέψω πως έφυγες για δουλειές σου, κι' ότι όλα όσα μου πανε, όλα όσα άκουσα δεν ήταν παρά μονάχα ένα μεγάλο ψέμμα.

» Ένας χρόνος πέρασε. Πόσο τόν θυμούμαι αυτό το χρόνο της άγάπης μας! Κι' έπειτα... έφυγες... έπειτα γεννήθηκε το παιδί... έπειτα τέσσερα χρόνια άκόμα πέρασαν μέσα με την ήμερα μετρημένα, όλο με άναμνη, άγανιά, πίκρα και δάκρυα...

» Νόμισα πως μ' αγαπούσες κι', όμως και πριν με παντρευή, κι' όταν άκόμα με παντρεύτηκες δεν ήσουν δικός μου! Βάδιζα μέσα στη ζωή τυφλή και δεν έβλεπα τίποτα. Κι' ήρθε το μεγάλο αυτό δράμα της έγκαταλείψεως να μου φανερώσι την αλήθεια. Έζησα μέσα στο ψέμμα έναν όλοκληρο χρόνο.

» Δεν μπορούσα να σε μισώ, Τάκη, όταν κρατούσες και ήλθαξες στην άγκαλιά μου το παιδί σου. 'Εκείνο με κύτταξε, μου χαμογέλουσε κι' έγώ σ' αγαπούσα περισσότερο. Κι' όσο περισσότερο σ' αγαπούσα τόσο πιο πολύ μεγάλωνα μέσα με την ήμερα ο πόνος μου.

» Δεν άντέχω, όμως, πιά. 'Αρχίζω να νοιώθω πως θα σβύσι η άγάπη μου για σενα. Κι' αν σε μισώ, τότε τί θα γίνη το παιδί; Πρέπει να σε μισήσι κι' αυτό. 'Οχι, δεν μπορώ να το κάνω να σε μισήσι. Μια φορά θα γυρίσης κοντά του μετανιωμένος και θέλω να σε υποδεχθώ μ' ένα χαμόγελο.

» Άυριο... θα φύγω! Θα φύγω προφέροντας 'όνομά σου. Είμαι βεβαία, πως τέτοια άγάπη δεν μπορεί να σου προσφέρει 'Εκείνη που με μάγεψε, ούτε θα σου προσφέρει ποτέ καμιά άλλη. Δέξου μαζί με τα τελευταία μου λόγια άγάπης και τα τελευταία μου φιλά.

Φανή».

Με σκυμμένο το κεφάλι πήγε στο γράμμα βρήκε τον Τάκη ή αλήθ. Ναι, το δράμα της ζωής του ήταν μεγάλο: μια γυναίκα που τον έγκαταλείψει, γιατί την αγαπούσε, και μια γυναίκα που την έγκαταλείψει αυτός κι' έπρόκειτο να πεθάνη γιατί τον αγαπούσε! Σκέφτηκε να φτεψη μια σφαίρα στα μυαλά του, να πεθάνη πριν από κείνη. Μά κείνη τη στιγμή τον κράτησε από την άποφασιν που μια μικρή φωνούλα που έρχονταν από το διπλανό δωμάτιο:

— Μαμά!

Τινάχθηκε όρθος και σε λίγο βρέθηκε γονατισμένος μπρος στο κρεβάτάκι του μικρού αντίκρυντας ένα άγαπημένο σύμπλεγμα στο παιδί του και τη γυναίκα του. Και τότε, δεν μπόρεσε να προσφέρει τίποτ' άλλο άνάμεσα στα δάκρυά του.

— Συχωρέσε με κι' οι δυο σας! είπε με τρεμμένη φωνή. Θα ζήσου με ευτυχισμένοι στο μέλλον, συχωρέστε με!...

MIPANTA

Ρωμαντισμός στον 20όν αιώνα

Στην άμερικανική κωμόπολι Ρίτομοντ βρέθηκε κι' άνοιχκε μια διαθήκη που είχε συντάξει ο 'Αμερικανός στρατιώτης Μπράουν Άδουλες που άποκρίθηκε το 1944 στην Εύρωπην. Ο μακαρίτης άφισε ένα ποσό 3.000 δολαρίων σ' ένα συννεχτό του αλλά με ένα ρητόν όρο: (να προσφέρει κάθε Κυριακή ένα τριαντάφυλλο στην κοπέλα που αγαπώ φλογερά και που θα ήν αγαπώ άκόμη και στον άλλο κόσμο).

Τι ρωμαντισμός άπίστευτος για τον 20όν αιώνα!...

Ο πόλεμος τών κατασκόπων

Ο κατρετισμένοι και οι άκατρετιστοι

Σεχνώντας για λίγο τις σκοτούρες της έξουσίας, ο Γκαίμπελς κι' ο Γκαίρινγκ άκούσαν το βράδυ εκείνο μια έξαιρετική τραγουδιτρια της 'Οπερας του Βερολίνου να τραγουδά την «Κάρμεν». Κάθε τόσο τη χειροκροτούσαν μ' ένθουσιασμό.

Ήταν άδύνατο να φαντασθουν ότι η ηθοποιός εκείνη έπαιζε διπλό ρόλο... Κάθε φορά όπλοδή που έκανε τις ζωπρές κινήσεις που έπεβαλλε το έρνο, συλλογίζονταν μ' άνηυχία:

«Βρίσκονται πάντοτε στη θέση τους τα καστία μου;...».

Και το χέρι της άγγιζε έλαφρά το κοροάξ της κάτω απ' το όπιο έκούβε ένα πακετάκι με πολυτιμα ντοκουμέντα προωρισμένα για τους Συμμάχους. Γιατί ή ώραία «Κάρμεν» ήταν κατασκόπος.

Λεγόταν Μάρτζερου Μπούδ: ήταν άγγλικής καταγωγής κι' είχε παντρευτή μ' ένα Γερμανό. Στον πόλεμο, έτυχε να συναντήση μερικούς συμπατριώτες της αιχμαλώτους, και μετάξ των άλλων το μουσικό πράκτορα Μπράουν. Πρόσφερε τότε αιδόματα τις υπηρεσίες της για την πατρίδα της κι' έγινε μια πρώτης τάξεως κατασκόπος χωρίς ναχ καμιά ειδική έξασκησι.

Στις δεξιώσεις, οι Γερμανοί στρατηγί κουβέντιασαν μπροστά της άνυποπτοι, για διάφορα όπνοδοια θέματα.

— Πόσο θα βαρυνόσε, μ' αυτές τις σοβαρές συζητήσεις μας! της είχε πη έπανειλημμένως ο Γκαίρινγκ.

— Πραγματικά τα στρατιωτικά ζητήματα δεν μ' ενδιαφέρουν καθόλου, άπαντούσε εκείνη γελώντας. Ένα βράδυ, στα τέλη του 1944, ο Μπράουν της έμπιστευθηκε ένα μικρό πακέτο για να το παραδώσι σ' έναν άλλο κατασκόπο. Κι' έτσι τραγουδούσε την «Κάρμεν» έχοντας κομμένα στο στήθος της τα καστία που θα μπορούσαν να τη στείλουν στο έκτελεστικό απόσπασμα.

— Είπε πολύ φυσικό ότι έπαιζε το βράδυ εκείνο, με μια θερμή μοναδική! Έλεγε άργότερα ή τραγουδιστρια-κατασκόπος. Με μεθούσε ο κίνδυνος!

Τώρα που έχουν άποκαλυφθί αρκετά απ' τα κατορθώματα και τα μουσικά των κατασκόπων του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, άποδεικνύεται ότι οι «ερασιτέχναι» έκαναν πολύ καλλίτερο δουλειά απ' τους «επαγγελματίες». Η «περιπλοκή Κεμπνίτς» είνε μια απ' τις χαρακτηριστικότερες.

Αυτός ο Κεμπνίτε είχε μια απ' τις πολυτιμότερες φυτείες όρκεοειδών της Εύρωπης, στα περίχωρα του Μέτς. Έκει κοντά οι Γερμανοί είχαν ένκατασπίσει ένα στρατιωτικό συγκεντρώσεως κι' ένα πολεμικό εργοστάσιο. Οι άξιωματικοί έπισκέπτονταν συχνά το διάσημο άνθοςόμο που τους δέχονταν μ' ευγένεια και τους πρόσφερε άναψυκτικά.

Το βράδυ όμως στον ο Κεμπνίτε έμενε μόνος καθόταν έμπρος σε μια κομψή μικρή καροστινα, που έκρυβε μέσα ένα τέλειο πομπό κι' έστειλε μηνύματα στους Συμμάχους.

Μια νυχτιά, του ζήτησαν απ' το Λονδίνο να υποδείξει τις θέσεις των πολεμικών εργοστασίων. 'Αφού διάσας λίγο, έσφιξε τα δόντια του κι' έστειλε τις πληροφορίες. Το αποτέλεσμα ήταν να βομβαρδισθί άλυπτητα το εργοστάσιο κοντά στο σπίτι του... και συγχρόνως, να καταστραφουν 20.000 ρίξες σπαγίων όρκεοειδών! Το αποτέλεσμα όπλοδή κοπιστική εργασία 8 έτών! Ο μανιώδης άνθοςόμος είχε θυσιασθί προς χάριν του ερασιτέχνου κατασκόπου.

Τον ίδιο καιρό, πολλοί κατασκόποι ειδικά έκτακτοι άνακαλύφθηκαν και συλληφθηκαν. Αυτό έπαθε π. χ. ή Λίλη Βαρβάρα Στάιν διπλωματικού της σχολής κατασκοπείας του Άλδούρνου.

Είχε παρακολουθήσι στη σχολή αυτή μαθήματα κημείας έκρηκτικών και έμπροστικών υλών, μικροφωτογραφίας κρυπτογραφίας, σωματικές άγνωσης κλπ. 'Αφού άρχισε το στάδιο της σε διάφορα νυκτερινά κέντρα και καμπαρέ της Εύρωπης, έφυγε κατόπιν με ειδική άποστολή για τις 'Ηνωμ. Πολιτείες. Μολονότι οι Γερμανοί την πλήρως νεναιόδωσαν, έπαιξε επί πλείον το ρόλο της έστρας του έρωτος, για ναχεται σ' έπαση με βιομηχανούς και μ' άλλα πρόσωπα που έρνεσσαν για την έννική άμυνα.

Άνοιξε έπειτα ένα μικρό καταστήμα έκλεκτών γυναικείων ειδών, με την έλπιδα ν' άποκτήσι κομψές πελάτισσες και να συγκεντρώσι έτσι χρήσιμες πληροφορίες. Μια μέρα όμως, έκανε μια νύκτα. Ένω κουβέντιασε με μια ηλικιωμένη κυρία, σούζου νυνάστου βιομηχανού της είπε:

— Βαντάςσαι πόσο άπασκαλμένος θάνη ο άντρας σας άφού έρνεσται για την άμυνα... 'Εκείνη τράχθηκε άλλα δεν τη έδείξε. Πως ήταν τόσο καλό πληροφορούμενη ή διεύθυντρια του καταστήματος για τη φύσι της έστρας του σούζου της που άπέλυσε κρατικό μυστικό...

Δίχως να χάρη καιρό, η κυρία έμπιστευθηκε τις ύποψιες της στην 'Υπηρεσία 'Αντικατασκοπείας που άρχισε να παρακολουθώ τη Λίλη. Η Γερμανίδα κατασκόπος έστειλε πληροφορίες στη Γερμανία, δίχως να φαντάζεται ότι ή αντικατασκοπεία λάμβανε τα μέτρα της ώστε οι πληροφορίες της να σπάνουν στον προορισμό τους... παραμορφωμένες!

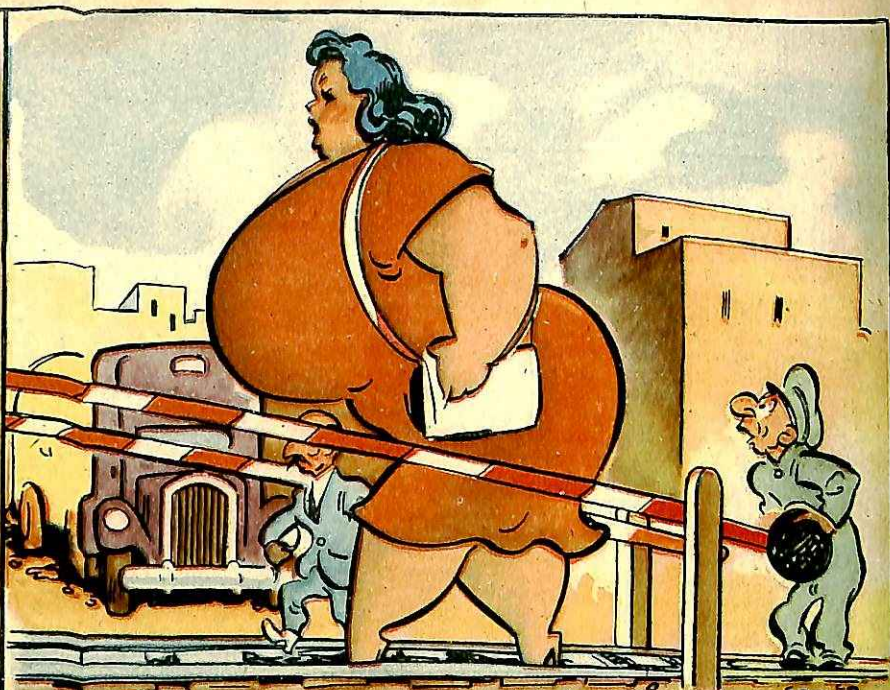
Φοτόσο όταν τη συνέλαθαν έπιτέλους, είπε κουβέντας το κεφάλι της:

— Το περίμενα... Είχα την άόριστι έντύπωσι ότι κάτι τι δεν πγάνει καλά. Δεν μπορούσα όμως να καταλάβω τους λόγους...

Ήταν πραγματικά κάτι... που δεν το είχε μάθει στη σχολή του Άλδούρνου!

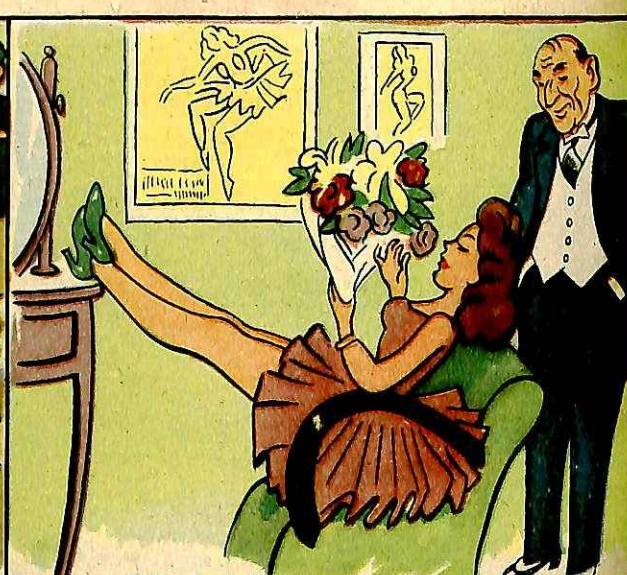
Όταν ο σύζυγος είχε αδιόρθωτος
ξευύχτης...

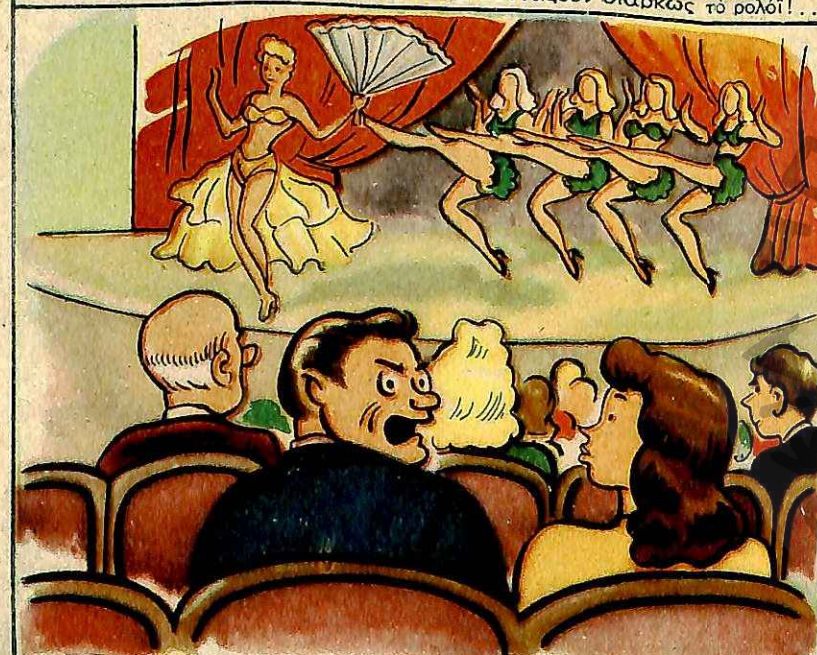
Η Χοντρή περνάει ανάμεσα από τις γραμμές του τραίνου!...

— Από την ημέρα που πήραμε την καινούργια δακτυλο-
γράφο, έπαψαν οι υπάλληλοι να κυττάζουν διαρκώς το ρολόι!...

— Πάλι λουλούδια; Θα προτιμούσα μερικά
στρείδια... Έτσι θα είχα την έλπιδα να βρω
κανένα... μαργαριτάρι!

— Πώς σου φαίνεται, Πετράκη;...
— Δεν σου είπα να μη με διακόπτεις, όταν παρα-
κολουθώ... σοβαρό θέατρο;...

Η... ΡΕΖΕΡΒΑ
— Ναί, ναί, Τάκη... Θα σ' έχω υπ' όψι μου, αν
πάνε άσχημα τα πράγματα!...